Έτος ΙΓ'

Τεύχος 297ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἄνω καὶ κάτω: Τὸ Βασιλικὸν Ζεῦγος, ἡ νεοφώτιστη Διάδοχος Ἀλεξία καὶ ἡ Βασίλισσα-Μήτηρ ἐν μέσῳ τῆς ἡγεσίας καὶ τῆς ἀντιπροσωπείας τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΓ'.	ΑΘΗΝΑΙ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1965	ΤΕΥΧΟΣ 297

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας
εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν
Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸν σκοπὸν τῆς ἱστορικῆς ζωῆς ὑπεστήριξεν ὡσαύτως ὁ μαθητὴς τοῦ Kant καὶ διδάσκαλος τοῦ Geothe περιώνυμος γερμανὸς φιλόσοφος Johann Gottfried Herder[54], συνδυάσας τὸν σκοπὸν τοῦτον μετὰ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸν κύκλον τῆς ἱστορικῆς ζωῆς ἐνέταξεν ὁ Herder ἐντὸς τοῦ εὐρυτέρου κύκλου τοῦ φυσικοῦ κόσμου, διαβλέψας ἐν τῇ ἱστορικῇ ἐξελίξει συνέχισιν καὶ τελείωσιν τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως, συντελουμένην διὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν ὅτι ὁ Herder εἶναι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ δοὺξ Κάρολος =Αὔγουστος τῆς Βαϊμάρης εἶπε πρὸς τὸν ἑλβετὸν συγγραφέα καὶ φιλόσοφον Λαφάτερ τὸν χαρακτηρισμόν, ὅτι «ὁ μὲν Herder ἐξέπεμψε τὸ φῶς δι' ἀστραπῶν, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸν Geothe ἐξεπήγασε σταθερὸς καὶ διαρκὴς φωτισμός»[55].

Τοιαῦται εἶναι καὶ αἱ ἀντιλήψεις τοῦ διαπρεποῦς συγχρόνου Ἕλληνος φιλοσόφου Ἰωάννου Θεοδωρακοπούλου.

Ζ'. Ψυχολογία τῆς «Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Γερμανικοῦ Ἰδεαλισμοῦ».—Ψυχολογίαν χρήσεως ἀκολουθεῖ καὶ ἡ «Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Γερμανικοῦ Ἰδεαλισμοῦ».

Εἰς ταύτην ἀνήκουσι τὰ μεγάλα πνεύματα τοῦ Immanuel Kant[56], τοῦ ἀναγνωρισθέντος ὡς τοῦ μεγαλυτέρου φιλοσόφου τῶν νεωτέρων χρόνων. Τοῦ George

---

54. 1744 - 1803. Φίλος τῶν Schiller, Humbold, ἀδελφῶν Schlegel. Ἔργον του : «Ideen zur Philoshophie der Geschichte der Menscheit. 1791».

55. Ἀναφέρεται ὑπὸ «Κ.Δ. Γεωργούλη, Ἐγκ. Λεξ. Ἡλίου. Τόμος 18. Ἀθῆναι». σ. 614 ἐπ.

56. 1724 - 1804. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Kant θεωρητέα ὡς βάσις καὶ ὡς προϋπόθεσις τῆς συνόλης νεωτέρας Φιλοσοφίας. Ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἰδεώδους τῆς μαθηματικῆς φυσικῆς. Ἐπεζήτησε τὴν συνδιαλλαγὴν μεταξὺ τοῦ δογματισμοῦ, τοῦ ὀρθολογισμοῦ (Wolff) καὶ τοῦ σκεπτικισμοῦ τῆς ἐμπειριοκρατίας (Hume). Τέλος ἐπηρεάσθη ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ Rousseau. Εἰσηγητὴς τῆς κριτικῆς φιλοσοφίας (Kritizismus), τῆς σημασίας τοῦ «καθήκοντος» (Pflicht), τῆς κατηγορικῆς προσταγῆς (Kategorisches Imperativ), τῶν ἀντινομιῶν (Antinomien), τῆς ἐννοίας τοῦ «πράγματος καθ' ἑαυτὸ» (Ding an sich).

Ἔργα του πρὸ τῆς θεμελιώσεως τῆς κριτικῆς φιλοσοφίας : «Der einzig wahre Beweggrund von der Demonstration des Daseins Gottes. 1763», «Träume eines Geistersehers. 1766», «De mundi sensibilis atque intelligibilis forma et principiis. 1770».

Ἔργα του κατὰ τὴν περίοδον τῆς κριτικῆς φιλοσοφίας : «Kritik der reinen Vernunft.

Friedrich Wilhelm Hegel[57], ὁμοίως κατατασσομένου μεταξὺ τῶν ἰσχυροτέρων παγκοσμίων φιλοσοφικῶν διανοιῶν. Τοῦ Friedrich Wilhelm Schelling[58], τοῦ κυριωτέρου ἐκπροσώπου τῆς φιλοσοφίας τοῦ ρωμαντισμοῦ. Τοῦ Johann Gottlieb Fichte[59], τοῦ πρεσβυτέρου κ.ἄ.

Ἡ ἰδεαλιστικὴ δ' αὕτη φιλοσοφία τῆς νεωτέρας ἐποχῆς συνηντήθη μὲ τὴν

1781, 1787», «Prolegomena 1783», «Grundlegung zur Metaphysik der Sitten. 1875», «Die metaphysischen Anfangsgründe der Naturwissenschaft. 1788». «Kritik der praktischen Vernunft 1788», «Kritik der Urteilskraft 1790» «Die Religion innerhalb der Grenzen der blossen Vernunft 1793», «Die Metaphysik der Sitten 1797». κ.ἄ.

57. 1770 - 1831. Ἡ φιλοσοφία του ἀπετέλεσε οἱονεὶ τὴν ἐπίσημον τοῦ κράτους φιλοσοφικὴν διδασκαλίαν. Κατ' ἐξοχὴν συστηματικὸς φιλόσοφος.

Χαρακτηριστικὰ τῆς ἐγελιανῆς φιλοσοφίας εἶναι ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος (Dialektik) (διαλεκτικὴ ἀντίθεσις τῶν ἐννοιῶν : θέσις, ἀντίθεσις, σύνθεσις, ἐσωτερικὴ ἀνάγκη πρὸς συνδιαλλαγὴν τῶν ἀντιθέσεων, π.χ. ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ Εἶναι παράγεται ἡ ἀντίθετος ἔννοια τοῦ Μὴ Εἶναι, μεθ' ὃ διὰ συνθέσεως καταλήγομεν εἰς τὸ Γίγνεσθαι, ὅπερ συνιστᾷ μετάβασιν ἀπὸ τοῦ Μὴ Εἶναι εἰς τὸ Εἶναι), ἡ φιλοσοφία τοῦ πνεύματος (Geistiges Sein) (τὸ πνεῦμα ἐμφανίζεται τριαδικῶς ὡς Ὑποκειμενικὸν παρὰ τῷ καθ' ἕκαστον ἀνθρώπῳ, ὡς Ἀντικειμενικὸν παρὰ τῇ κοινωνίᾳ ὑπὸ τὴν μορφὴν κοινωνικῶν πνευματικῶν δημιουργιῶν, λ.χ. τὸ δίκαιον, ἡ ἠθολογία καὶ ἡ ἠθική, καὶ τέλος τὸ Ἀπόλυτον, πρὸς ὃ τείνει ἡ ἀνθρωπότης διὰ τῆς τέχνης, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς θρησκείας), ὁ Ἱστορισμὸς (Historismus) (βάσις «ἡ ἰδέα τῆς ἐξελίξεως», ἐφαρμοζομένη ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητος, κινουμένου ἐν τῇ διαδρομῇ τῆς πορείας της ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πρὸς τὴν τελειότητα τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας — θεώρησις τοῦ «πνεύματος τῆς ἱστορίας» ἐν ὄψει τοῦ «γενικοῦ πνεύματος», τ.ἔ. «τοῦ αἰωνίου πνεύματος τοῦ κόσμου»), ἡ ἔννοια τῆς Ἰδέας (Idee) (παρουσία τῆς ἐννοίας τῆς Ἰδέας ἐντὸς τῆς ζωῆς, διαφωτισμὸς τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς Ἰδέας. — ὁλόκληρον τὸ Εἶναι εἶναι ἀνάπτυξις τῆς Θείας Ἰδέας, ἧς κατ' ἐξοχὴν φορεὺς εἶναι ὁ ἄνθρωπος), ὁ Λογισμὸς (Logizismus) (Λόγος τοῦ Παντός, ὅστις συνιστᾷ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ σύμπαντος — ἡ ἀνθρωπότης ἀποτελεῖ ἀποκάλυψιν τοῦ Λόγου τοῦ Παντὸς — πᾶν τὸ «λογικὸν» εἶναι «πραγματικότης» καὶ πᾶσα «πραγματικότης» ἀποτελεῖ «λογικόν»), ὁ Πανθεϊσμὸς (Pantheismus) (θεωρία, καθ' ἣν ὁ Θεὸς καὶ ὁ Κόσμος εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό).

Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Hegel : (Phänomenologie des Geistes. 1806», «Wissenschaft der Logik. 1812 - 1816», «Enzyklopädie der philosophischen Wissenschaften. 1817. 1830», «Grundlinien der Philosophie des Rechts 1821», «Vorlesungen über die Philosophie der Weltgeschichte, über die Geschichte der Philosophie, über die Phiosophie der Religion». (Ἐκδόσεις ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Hegel).

58. 1775 - 1854. Τὸ φιλοσοφικὸν ἔργον τοῦ Schelling δὲν συνιστᾷ ἑνιαῖον φιλοσοφικὸν σύστημα, ἀλλὰ μᾶλλον φιλοσοφίαν, τελοῦσαν ἐν διηνεκεῖ ροῇ καὶ ἀδιακόπῳ ἐξελίξει, ὡς αὕτη διεμορφοῦτο κατὰ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς ζωῆς του. Ἀποτέλεσμα ἡ διαρκὴς μεταλλαγὴ τῶν διαφόρων φιλοσοφικῶν του ἐπόψεων. Ἡ φιλοσοφική του ἐξέλιξις δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τὰ ἀκόλουθα στάδια :

α') Στάδιον τῆς ἀρνητικῆς φιλοσοφίας : Φιλοσοφία τῆς ταυτότητος (Identitätsphilosophie) (μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1794 - 1815) : Κυριαρχία τοῦ αἰσθητικοῦ. Ἀντικειμενικὸς Ἰδεαλισμός.

Εἰδικώτερον περίοδος ἐξαρτήσεως ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας τῆς Φύσεως τοῦ Fichte (1794 - 1797). Ἔργα του : «Von Ich als Prinzip der Philodophie» (ἐπίδρασις Hegel), «Philos. Briefe üver Dogmatismus und Kritizismus» (νοητικὴ θεώρησις).

Περίοδος τοῦ συστήματος τῆς ταυτότητος (1797 - 1807).

Κυριαρχία φιλοσοφίας τῆς φύσεως (1797 - 1802). Ἔργα του : «Ideen zu einer Philosophie der Natur», «Von der Weltseele», «Erster Entwurg der Naturprilosophie», «System des tranzsendentaldn Idealismus» (κύριον ἔργον, 1800).

Κυριαρχία φιλοσοφίας τοῦ πνεύματος (1802 - 1815) : Μετάβασις πρὸς τὴν θετικὴν φιλοσοφίαν. Ἔργα του : «Vorlesungen über die Methode des akademischen Studiums», «Philosophie und Religion», «Philosophie der Kunst», «Ueber das Werhältnis des bildenden Künste zur Natur», «Uever das Wesen der menschlichen Freiheit».

β') Στάδιον τῆς θετικῆς φιλοσοφίας : Φιλοσοφία τῆς Μυθολογίας καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως (1834 - 1854, κυριαρχία τῆς θρησκείας, θεοσοφικὸς μυστικισμός.

Ἔργα του : «Ueber die Quelle der ewigen Wahrheiten», «Philosophie der Mythologie», «Philosophie der Offenbarung».

59. 1762 - 1814. Ἡ φιλοσοφία τῆς ἰδεοκρατίας τοῦ Fichte συνιστᾷ ἐπέκτασιν τῆς φιλοσοφίας τοῦ Kant. Κατὰ τοῦ Fichte πᾶσα νόησις συντελεῖται ἐντὸς τοῦ Ἐγώ, μὴ δυναμένη νὰ

ἑλληνικὴν ἰδεολογικὴν φιλοσοφίαν τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀφ' ἧς καὶ ἡ ὅλη φιλοσοφία τῆς ἀνθρωπότητος ἐνεπνεύσθη. Καὶ ἡ ὁποία φιλοσοφία ἐδίδαξεν ὅτι παρὰ τὸν «αἰσθητὸν» ὑπάρχει καὶ ὁ «νοητὸς κόσμος», παρὰ τὸν «ὁρατὸν» καὶ «φαινόμενον» ὁ «Ἰδανικός». Ἰδίως ὅμως ὁ γερμανικὸς ἰδεαλισμὸς συνηντήθη μὲ τὸ καλλιπρεπὲς καὶ θαυμάσιον οἰκοδόμημα τῶν Ἰδεῶν, εἰδικῶς τοῦ ἐκ τῶν ἄνω ὑπάτου τῶν ἰδεολόγων τῆς ἀνθρωπότητος Πλάτωνος[60]. Καὶ τοιουτοτρόπως ἐγονιμοποίησε τὰς Ἰδέας τοῦ Πλάτωνος, τὰς συνεδύασε καὶ τὰς συνήρτησε μὲ τὴν ἑρμηνείαν τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ πολιτισμοῦ[61].

Διισχυριζόμεθα δ' ὅτι ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Γερμανικοῦ Ἰδεαλισμοῦ ἀκολουθεῖ τὸν κύκλον τῶν ψυχολογιῶν τῆς χρήσεως, διότι ἀκριβῶς ἐτόνισε διὰ τῶν κυριωτέρων ἐκπροσώπων της τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐλευθερίας τῆς δράσεως τῆς ἀνθρωπότητος.

Τοιουτοτρόπως ἐν πρώτοις κατὰ τὸν Kant ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἁπλοῦς «διαβάτης τῆς γῆς», ἀλλ' ἀποτελεῖ σημαντικὸν κέντρον τῆς δημιουργίας· εἶναι τὸ αὐτοδύναμον ἐκεῖνο κέντρον, ἔνθα ἡ ζωὴ ἀποκτᾷ τὴν ἐλευθερίαν της. Τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐλευθερίας ἀνυψοῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀπὸ ἁπλοῦ δούλου μεταβάλλει αὐτὸν εἰς συνεργάτην τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ, τῆς δημιουργίας[62]. «Du kannst, denn du sollst», τ.ἔ. «δύνασαι, διότι ὀφείλεις» εἶναι ἡ ἑρμηνεία τῆς θεμελιώσεως τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως κατὰ τὸν Kant. Ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ J. Hessen[63] σαφῶς ἑρμηνευομένη σειρὰ τῶν στοχασμῶν τοῦ Kant εἶναι ἡ ἑπομένη : «Τὸ οὐσιωδέστερον γνώρισμα τοῦ ἠθικῶς ἀγαθοῦ εἶναι τὸ ἀπόλυτον δέον καὶ ὀφείλειν, ὁ ἀπόλυτος ὑποχρεωτικός του χαρακτήρ». Ἡ ἠθικότης ἔχει κατὰ ταῦτα δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους τὴν μορφὴν μιᾶς «κατηγορηματικῆς προσταγῆς». Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἀπεριόριστον δέον καὶ ὀφείλειν τότε μόνον κέκτηται νόημα, ὁσάκις ἀντιστοιχεῖ πρὸς αὐτό, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ ὑποκειμένου, ἐν δύνασθαι, δηλαδὴ ὅταν ἡ βούλησις τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐλευθέρα. Συμφώνως πρὸς ταῦτα «τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Kant στηρίζεται εἰς τὸν ἑξῆς συλ-

---

ὑπερβῇ τὰ ὅρια αὐτοῦ. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην καὶ ἡ φιλοσοφικὴ κοσμοθεωρία ἑκάστου εἶναι ἔργον τῆς ἐλευθέρας προσωπικότητός του, ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτῆρος, ἐκ τῶν ἀξιῶν, τὰς ὁποίας τὸ ἄτομον τοῦτο προτιμᾷ, καὶ ἐκ τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεώς του. Ἄρα (κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Νικολάου Ἰ. Λούβαρι. Ἱστορία τῆς φιλοσοφίας. Τόμος Β'. Ἀθῆναι. 1933». σ. 134) «τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα λαμβάνει ψυχὴν ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις δημιουργεῖ αὐτό). Πάντως δὲ «νωθρά, δουλόφρονα καὶ ματαιόδοξα πνεύματα εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑψωθῶσι μέχρι τῆς ἰδεοκρατίας». Γενικῶς παρὰ τῷ Fichte κυριαρχεῖ τὸ Ἠθικὸν στοιχεῖον καὶ Ὑποκειμενικὸς Ἰδεαλισμὸς (Subjektiver Idealismus).

Ἐκ τῶν ἔργων του : «Versuch einer Krutij aller Offenbarung (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ Kant), «Grundlage der gesamten Wissenschaftslehre»» (1794, σύγγραμμα ἀποφασιστικῆς σημασίας διὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τῆς φιλοσοφίας, διαλεκρικὴ μέθοδος, διδασκαλία περὶ τῆς Ἐγώτητος (Ichkeit), τῆς παραγωγικῆς ἐνεργοῦ πράξεως (Tathandlung), (νοητικὴ θεώρησις), «Grundlage des Naturrechts», «Das System der Sittenlehre», «Die Bestimmung des Menschen», «Der geschlossene Handelsstaat», «Ueber den Grund unseres Glaubens an eine Gättliche Weltregierung», «Die Anweisung zum selingen Leben» (στοιχεῖον μυστικισμοῦ), Rechtslehre» (διαχωρισμὸς δικαίου καὶ ἠθικῆς), «Grundzüge des gegenwärtigen Zeitalters» (φιλοσοφία τῆς ἱστορίας).

Υἱὸς τοῦ ἄνω J. C. Fichte ὑπῆρξεν ὁ ὁμοίως ἐκλεκτὸς φιλόσοφος Immanuel Hermann Fichte (1796 - 1879), γνωστὸς ὡς ὁ Fichte ὁ νεώτερος (der junge Fichte).

60. «Ἰωάννου Ὀλυμπίου. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος. Τόμος Α'. Ἡ διαλεκτικὴ τῶν Ἰδεῶν ἢ ἡ καθαρὰ Ἰδεολογία. Μυτιλήνη 1910».

61. «Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου. Μαθήματα Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἀθῆναι 1956». σ. 21 ἑπ.

62. «Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου. Μαθήματα Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἀθῆναι 1956» σ. 24.

63. «Johannes Hessen. Τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Μετάφρασις ἐκ τῆς γ' ἐκδ. ἔτους 1947 ὑπὸ Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Ἀθῆναι» σ. 38 ἑπ.

λογισμόν : Ὑπάρχει ἠθικότης. Εἰς τὴν οὐσίαν αὐτῆς ἀνήκει ἡ ἐλευθερία. Ἑπομένως ὑπάρχει ἐλευθερία».

Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας τοῦ Hegel ἀντικρύζει τὸ ἱστορικῶς γίγνεσθαι ὡς κίνησιν τοῦ πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Κράτος δὲ τοῦ πνεύματος, κατὰ τὸν Hegel, εἶναι τὸ κράτος τῆς ἐλευθερίας[64].

Ἐπίσης ὁ F. W. Schelling, ἐσωτερικῶς πλουσία προσωπικότης, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἠθικὴν δρᾶσιν τῆς ἀνθρωπότητος τονίζει ὅτι αὕτη εἶναι δυνατὴ μόνον διὰ τῆς ἐλευθερίας[65].

Τέλος δ' ὡσαύτως ὁ Fichte ὁ πρεσβύτερος, εἶναι, ὡς γνωστόν, ἐκεῖνος, ὅστις ἀντικρούσας τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Kant ἐμαγεύθη τόσον, ὥστε, ἐνῷ προηγουμένως ἦτο πιστὸς ὀπαδὸς τῆς αἰτιοδοξίας τοῦ Spinoza, μετεστράφη ἀποτόμως καὶ ἀνεδείχθη εἰς «ἐνθουσιώδη συνήγορον τῆς ἐλευθερίας καὶ ζηλωτὴν τῆς ὑπερβατικῆς φιλοσοφίας τοῦ Καντίου». Συνέβη δὲ τοιουτοτρόπως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Fichte «μία ριζικὴ μεταλλαγή, ἓν εἶδος φιλοσοφικῆς ἐπιστροφῆς ἀνάλογος πρὸς τὴν στροφὴν τοῦ Παύλου ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμὸν πρὸς τὸν Χριστιανισμόν»[66].

ΙΙΙ. Γενικὸν συμπέρασμα περὶ τῆς στάσεως τῶν ψυχολογιῶν τῆς χρήσεως ἐναντι τοῦ προβλήματος τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπότητος.—Τοιουτοτρόπως, συμφώνως πρὸς τὰς ψυχολογίας τῆς χρήσεως, ἡ ἀνθρωπότης ἐνεργεῖ ἐλευθέρως καὶ ὑπευθύνως ὡς αὐθύπαρκτον γένος, τὸ ὁποῖον διαχαράσσει τὴν πορείαν του καὶ ἀναλαμβάνει ἐφ' ἑαυτοῦ ἅπαν τὸ βάρος μιᾶς τεραστίας ἠθικῆς εὐθύνης.

(Συνεχίζεται)

64. «Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου. Μαθήματα Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἀθῆναι, 1956» σ. 32, «Νικολάου Ἰ. Λούβαρι. Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας. Τόμος Β'. Ἀθῆναι. 1933» σ. 168.

65. «Νικολάου Ἰ. Λούβαρι». Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας. Τόμος Β'. Ἀθῆναι. 1933» σ. 148.

66. «Κωνσταντίνου Δ. Γεωργούλη. Ἐγκ. Λεξ. Ἡλίου. Τόμος 18. Ἀθῆναι». σ. 276.

ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Ψυχιατρικῆς καὶ Νευρολογίας κ. **ΚΩΝΣΤ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὁ πολιτισμὸς παρουσιάζεται ὄντως ἐκ πρώτης ὄψεως ὡς ἀντίθεσις πρὸς τὴν φυσικὴν κατάστασιν. Ἡ λεπτομερὴς ὅμως ἐξέτασις καὶ ἀνάλυσις τῶν δημιουργημάτων τοῦ πολιτισμοῦ μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶναι ὅλως τί διάφορον τῆς φυσικῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, ὡς ἐκ τῶν ἐν συνεχείᾳ εὐχερῶς καταφαίνεται.

Οὕτω τὸ τεχνητὸν φῶς εἶναι μὲν διάφορον τοῦ φυσικοῦ φωτός, αὐτὸ ὅμως καθ' ἑαυτὸ εἶναι φυσικὸν φαινόμενον. Εἰς τὸ τεχνητὸν δηλαδὴ φῶς ἐνυπάρχει φυσική τις κατάστασις. Τὰ ἐργαλεῖα, ἅτινα ἐφεῦρε καὶ μεταχειρίζεται ὁ ἄνθρωπος, εἶναι φυσικὰ ἀντικείμενα διεπόμενα ὑπὸ τῶν νόμων τῆς φύσεως. Τὰ μέσα συγκοινωνίας ὡσαύτως.

Ἡ ὁμιλία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι φυσικὸν φαινόμενον καὶ ἐν ταυτῷ δημιουργία τοῦ πολιτισμοῦ. Αἱ διὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἀποκτηθεῖσαι ἱκανότητες τοῦ ἀνθρώπου εἶναι φυσικαὶ ἱκανότητες ἐπαυξηθεῖσαι καὶ μεταμορφωθεῖσαι εἴς τι ἐπὶ πλέον.

Ὁ πολιτισμὸς παραλαμβάνει τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῶν νόμων αὐτῆς, συνεχίζει δὲ τὸ ἔργον τῆς φύσεως καὶ εὐρύνει τὰ ὅρια αὐτῆς. Λόγου χάριν διὰ τῶν ἐργαλείων αὐξάνομεν τὴν δύναμιν ἡμῶν, τὴν ὁποίαν κατέχομεν ὡς φυσικὴν ἰδιότητα, διὰ τῶν μέσων συγκοινωνίας αὐξάνομεν τὴν ταχύτητα, ἣν ἐπίσης κέκτηται ὁ ἄνθρωπος ὡς φυσικὴν ἰδιότητα.

Τὰ στοιχεῖα δηλαδὴ τὰ συγκροτοῦντα τὸν πολιτισμὸν περιέχουσι φυσικήν τινα κατάστασιν. Πρὸς τούτοις ὁ πολιτισμὸς ὡς πρὸς τὰ μέσα, ἅτινα χρησιμοποιεῖ, δὲν διαφέρει τῆς φυσικῆς διευθετήσεως τῶν πραγμάτων. Ἡ ἱκανότης δὲ τοῦ ἀνθρώπου νὰ δημιουργῇ πολιτισμόν, ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ ἐρείδεται ἐπὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἐγκεφάλου.

Πρὸς κατάδειξιν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ πολιτισμοῦ καὶ φυσικῆς καταστάσεως, ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν κατηγόρων τοῦ πολιτισμοῦ αἱ βλάβαι τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ἀμέσως ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ προερχόμεναι. Ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων πείθεταί τις ὅτι εἰς οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἐκ τῆς φύσεως βλαβῶν. Λόγου χάριν τὰ συχνὰ δυστυχήματα ἐν μέσῳ τοῦ πολιτισμοῦ ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν πρὸς τὰ δυστυχήματα ἐν μέσῳ τῆς φύσεως, λόγῳ τῶν ἀγρίων ζώων καὶ τῶν φυσικῶν γεγονότων. Αἱ ἠλεκτροπληξίαι εἰς τὰς πόλεις δὲν εἶναι συχνότεραι τῶν ἐκ τῶν κεραυνῶν ἠλεκτροπληξιῶν ἐν τῇ ὑπαίθρῳ.

Ὁ πολιτισμὸς περιορίζει τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ φύσει ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκεται ἐξ ἴσου ὑπὸ τὴν δεσμευτικὴν ἐπήρειαν τῶν ἐξωτερικῶν συνθηκῶν. Ὁ πολιτισμὸς φθείρει τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ζωὴ ἐν τῇ φύσει οὐχὶ ὀλιγώτερον ποιεῖ τοῦτ' αὐτό.

Διὰ τὴν κρίσιν περὶ τοῦ πολιτισμοῦ δέον σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀφοῦ ὁ πολιτισμὸς προῆλθεν ἐκ τῆς φυσικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐκ τῶν λειτουργιῶν τουτέστιν τοῦ ἐγκεφάλου αὐτοῦ, δὲν πρέπει νὰ λογίζηται ὡς τι ἐπίπλαστον καὶ τεχνητόν, ὡς τι ἔξω τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχον, ἀλλ' ὡς δημιούργημα καὶ ἐκδήλωσις τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

Κατ' οὐσίαν ὁ πολιτισμὸς εἶναι σύνολον φυσικῶν φαινομένων οὐχὶ παντελῶς διαφόρων τῶν αὐτοχθόνων φαινομένων τῆς φύσεως. Πολιτισμὸς εἶναι ἡ φύσις ἐξιδανικευμένη.

Πρὸς τούτοις οὐδόλως ὁ πολιτισμὸς διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς τὸν δημιουργόν του, ἀλλὰ καλῶς ἐφαρμοζόμενος εἶναι λίαν εὐεργετικός, διότι τυχὸν βλάβαι ἐξ αὐτοῦ ἐξουδετεροῦνται καὶ ἰσορροποῦνται δι' ἀντιθέτων εὐεργετικῶν ἀντιδράσεων. Οὕτω ὁ πολιτισμὸς ἐμείωσε τὸν ἀριθμὸν τῶν γεννήσεων, ηὔξησεν ὅμως τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς. Διὰ τοῦ πολιτισμοῦ αἱ πολεμικαὶ ἐφευρέσεις ἐπιφέρουσι τὴν ἀποδεκάτισιν τῶν ἀνθρώπων, ταυτοχρόνως ὅμως δι' αὐτοῦ ἐξηφανίσθησαν αἱ νόσοι τῆς πανώλους, τῆς χολέρας καὶ ἄλλων φοβερῶν μαστίγων, αἵτινες ἀπεδεκάτιζαν τὴν ἀνθρωπότητα.

Παρὰ ταῦτα δὲν δυνάμεθα νὰ παραγνωρίσωμεν, ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἔχει ἐπιδράσει ἐπὶ τῆς φυσικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν στοιχειωδῶν ψυχικῶν στοιχείων αὐτοῦ π.χ. τῶν αἰσθημάτων καὶ ἔχει μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς ὃν διάφορον τοῦ ἀρχικοῦ.

Εἰς τὸν πεπολιτισμένον ἄνθρωπον εἶναι ὅλα ἀνάμικτα. Αἱ ἔνστικτοι τάσεις, ἡ λειτουργία τῆς καρδίας, ἡ λειτουργία τῆς ἀναπνοῆς, ἡ κραυγή, ἡ ἀγωνία εἶναι φυσικὰ φαινόμενα. Τούτων ὅμως πολλὰ ἔχουσι προσλάβει διὰ τοῦ πολιτισμοῦ νέαν διαμόρφωσιν. Τοιουτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος κατέστη ὄν, τοῦ ὁποίου ἡ φυσικὴ ὑπόστασις καὶ ἡ ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ προερχομένη δὲν διακρίνονται πλέον σαφῶς ἀπ' ἀλλήλων.

Ἐφ' ὅσον ἐν τῷ πολιτισμῷ ἐξωτερικεύεται ἰδιότης τις τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τουτέστιν ἡ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου, ἥτις ἄλλως καλεῖται πνεῦμα, ἔπεται, ὅτι ὁ πολιτισμὸς εἶναι πρὸς τούτοις καὶ πνευματικὸν φαινόμενον, ἡ δὲ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐνέχει ἐν ἑαυτῇ τὸν χαρακτῆρα τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως, ἥτις θὰ συνεχίζηται ἐσαεί, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀνακοπῇ, διότι τοῦτο θὰ ἀντέκειτο πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν φύσιν. Σὺν τῇ πνευματικῇ δὲ ἐξελίξει, θὰ συμβαδίζῃ καὶ ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐξέλιξις δὲ δὲν σημαίνει μόνον τελειοποίησιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἱκανοτήτων, ἀλλὰ καὶ ἀνάκυψιν νέων ἰδιοτήτων. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐκ φύσεως τὸν προορισμὸν νὰ τελειοποιηθῇ ὡς πρὸς ἁπάσας τὰς ἐν ἑαυτῷ καταβολὰς καὶ προδιαθέσεις, ἐν τῷ προκειμένῳ τὰς ἱκανότητας καὶ ἰδιότητας τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐπειδή, ὡς ἀνωτέρω διετυπώθη, ἡ ἐξέλιξις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐγκεφάλου θέλει πάντοτε συνεχίζεται, δὲν γνωρίζομεν τί θὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν τελειοποίησιν ταύτην καὶ ἐὰν ἐκ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, ὅστις διὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἔχει καταστῇ τὸ ἀξιολογώτερον καὶ περιφανέστερον ὂν ἐν τῇ φύσει, δὲν μέλλει νὰ δημιουργηθῇ νέον ὂν ὡς παραλλαγὴ τοῦ σημερινοῦ.

Οὕτω λοιπὸν δέον νὰ κριθῇ ὁ πολιτισμὸς ἐν σχέσει πρὸς τὴν φυσικὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, δηλαδὴ ὅτι δὲν ὑπάρχει βασικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῆς φυσικῆς καταστάσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὅτι αἱ διαφοραὶ καὶ ἡ ἀντίθεσις εἶναι μικραὶ μόνον καὶ φαινομενικαί. Πρὸς τούτοις ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἀναμφιβόλως εὐεργετικὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐφ' ὅσον γίγνεται ὀρθὴ χρῆσις τῶν δημιουργημάτων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐφ' ὅσον ἡ λειτουργικὴ δημιουργικότης δὲν κατευθύνεται κακῶς εἰς δημιουργίαν καταστρεπτικῶν κατασκευασμάτων π.χ. καταστρεπτικῶν πολεμικῶν ἐφευρέσεων.

* * *

Ἐπανέρχομαι εἰς τὸ κύριον θέμα.

Βάσει τῶν δεδομένων περὶ τῶν σχέσεων ἐγκεφάλου καὶ πολιτισμοῦ, τίθεται ἀναμφισβήτητος ἡ προϋπόθεσις, ὅτι, ἵνα δημιουργηθῇ πολιτισμός, ἀπαιτεῖται ἐγκέφαλος ὁπωσοῦν ἀνεπτυγμένος. Ὁ ἐγκέφαλος κατὰ τὴν καθαρῶς βιολογικὴν ἐξέλιξίν του ἤχθη ποτὲ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν διαπλάσεως, ὥστε ἐν τῇ συναλλαγῇ πρὸς τὸν ἔξω κόσμον ἤρξατο νὰ δημιουργῇ τὰς πρώτας ὑποτυπώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ δημιουργούμενος πολιτισμὸς ἐπενήργει ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ηὔ-

ξανε καὶ ἀνέπτυσσεν αὐτόν. Εἶτα ἀναπτυσσόμενος ὁ ἐγκέφαλος παρῆγε νέον πολιτισμὸν κ.ο.κ. Τοιουτοτρόπως ἐγκαθίστατο ἡ ἀλληλεπίδρασις μεταξὺ ἐγκεφάλου καὶ πολιτισμοῦ, ἥτις συμβαίνουσα βραδύτατα ἐν χρόνῳ μακρῷ ἀπετέλεσε φυσικοκοινωνικὸν φαινόμενον.

Διὰ τὴν ἀλληλεπίδρασιν ταύτην πολιτισμοῦ καὶ ἐγκεφάλου, δυνάμεθα ἐπεξηγηματικῶς νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἀρχικῶς ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ζωῆς ὑπερίσχυον τὰ ἄτομα, τὰ ἔχοντα μεγαλυτέραν σωματικὴν ἰσχύν. Κατόπιν ὅμως τὴν κυριαρχίαν ἀνελάμβανον ἄνθρωποι εὐφυεῖς μὲ ἐξαιρετικῶς ἀνεπτυγμένον τὸν ἐγκέφαλον. Οὗτοι ἐδημιούργουν νέαν πολυπλοκωτέραν καὶ πολυσυνθετωτέραν κοινωνικὴν κατάστασιν, τουτέστιν πολιτισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ προσαρμόζωνται τὰ λοιπὰ ἄτομα. Ἐπειδὴ ἡ προσαρμογὴ ἀπαιτεῖ ἐκμάθησιν τῶν ἀποκτημάτων τοῦ πολιτισμοῦ, δοθέντος ὅτι ὁ πολιτισμὸς εἶναι γνῶσις, ἥτις ἐπιτελεῖται διὰ τοῦ φλοιοῦ τοῦ ἐγκεφάλου, ὅστις εἶναι ἡ ἕδρα τῶν διανοητικῶν λειτουργιῶν, ὁ ἐγκέφαλος ἀποτυπώνων ἐν ἑαυτῷ τὰς πολυειδεῖς γνώσεις, αἵτινες ὁλοὲν ηὐξάνοντο, ὑπεβάλλετο εἰς ὑπερλειτουργίαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἠξησκεῖτο καὶ ἀνεπτύσσετο.

Ἀφοῦ δ' ἤρξατο ποτὲ ἡ ἀλληλεπίδρασις πολιτισμοῦ καὶ ἐγκεφάλου, ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις συνεχίζετο ἐν ἀπαραιτήτῳ συνυπάρξει καὶ συμπράξει τοῦ ἑνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου. Ὡς ἀποτέλεσμα τούτου προέκυψεν, ὅτι τόσον ὁ πολιτισμὸς ὅσον καὶ ὁ ἐγκέφαλος συνεχῶς καὶ ἐκ παραλλήλου ἀνεπτύσσοντο καὶ ἐπηυξάνοντο, τοῦ ἐγκεφάλου προάγοντος τὸν πολιτισμὸν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ προάγοντος τὸν ἐγκέφαλον. Διαπιστοῦται δηλαδὴ ὅτι μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ συμβαδίζει ἡ αὔξησις τῆς μάζης (ὄγκου-βάρους) καὶ μεταβολὴ τῆς μορφῆς αὐτοῦ, ἐπίσης δὲ αὔξησις τῆς λειτουργικῆς ἀποδόσεως. Ἡ λειτουργικὴ ἀπόδοσις ἐμφανιζομένη εἰς τὴν δημιουργίαν ἔργων πολιτισμοῦ συμβαδίζει μὲ τὴν αὔξησιν τῆς μάζης (ὄγκου) καὶ μεταβολῆς τῆς μορφῆς. Ἡ ηὐξημένη λειτουργικὴ ἀπόδοσις σημαίνει αὔξησιν τῶν νευρικῶν κυττάρων (ἰδία τοῦ φλοιοῦ). Ἡ ἐπαύξησις τῆς λειτουργικῆς ἀποδόσεως, ὡς ἕτερος παράγων δημιουργίας πολιτισμοῦ, παραλλήλως τῇ ἐξελίξει τῆς μάζης (ὄγκου-βάρους) καὶ μορφῆς, εἶναι λίαν ἀξιόλογον γεγονὸς καὶ σημαίνει ἀνάπτυξιν λανθανουσῶν ἰδιοτήτων καὶ ἱκανοτήτων τοῦ νευρικοῦ ἱστοῦ.

Δέον ἐπίσης νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἡ ἐξέλιξις καὶ ἀνάπτυξις τοῦ ὄγκου καὶ τῆς μορφῆς ἐγένετο εἰς μακρὸν χρόνον καὶ βραδὺν ρυθμόν, ἐνῶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἱκανότητος πρὸς λειτουργικὴν ἀπόδοσιν εἰς ταχύτερον ρυθμόν καὶ βραχὺν χρόνον. Σχετικῶς ἔχει διατυπωθῆ ὅτι ὁ τύπος καὶ ἡ μορφὴ τοῦ σημερινοῦ ἐγκεφάλου εἶναι ὁ ἴδιος κατὰ τὰ τελευταῖα 50.000 ἔτη. Ἐνῶ κατὰ τὰ τελευταῖα 10.000 (30—40 γενεαί), ἂν καὶ διετηρήθη τὸ αὐτὸ βάρος καὶ ἡ αὐτὴ μορφή, συνέβη λίαν ηὐξημένη λειτουργικὴ ἀπόδοσις, τουτέστι τεραστία πρόοδος πολιτισμοῦ.

Τὴν ἀλληλεπίδρασιν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐγκεφάλου δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆ τις ὡς συνεχῶς προϊοῦσαν, ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν δημιουργίαν νέου πολιτισμοῦ, ὑπὸ ὡρισμένης φυλῆς, διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι ἀξιόλογα προϊόντα πολιτισμοῦ παράγονται καθ' ὡρισμένην ἐποχὴν καὶ ὑφ' ὡρισμένων ἐθνῶν καὶ φυλῶν. Ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ πολλὰ ἔθνη ζῶσιν ἐν πολιτισμῷ καὶ ἀπολαύουν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ, οὐχὶ ὅμως πάντα ταῦτα εἶναι δημιουργικά. Πῶς συμβαίνει ὥστε, ὡρισμένα ἔθνη καθ' ὡρισμένην ἐποχὴν νὰ ἀποφέρωσιν ἀξιόλογα προϊόντα πολιτισμοῦ, δὲν ἔχει εἰσέτι καθορισθῆ. Εἶναι ὅμως προφανὲς ὅτι τὴν αἰτίαν δέον νὰ ἀναζητήσῃ τις εἰς τὴν βιολογίαν τοῦ ἐγκεφάλου, ὅστις καθ' ὡρισμένην ἐποχὴν ἐξελίξεως ἔθνους τινὸς παρουσιάζει εἰς ἄτομά τινα ἢ τὸ σύνολον αὐτῶν τοιαύτην βιολογικὴν σύστασιν, ὥστε ἀποδίδει τὰς βελτίστους ψυχικὰς λειτουργίας. Ποῖος συνεταιρισμὸς βιολογικῶν στοιχείων συνεπιφέρει τὴν βιοχημικὴν ταύτην σύστασιν ἀγνοοῦμεν. Ποῖοι δὲ παράγοντες ἐκ τοῦ περιβάλλοντος συντελοῦσιν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ καταλλήλου βιολογικοῦ ὑποστρώματος ἐπίσης δὲν γνωρίζομεν. Οἱ παράγοντες εἶναι πολλαπλοῖ

καὶ ἀστάθμητοι. Καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ ὑπολογιστοί. Εἶναι ὅμως ὀφθαλμοφανές, ὅτι βάσει τῶν παραγόντων τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς (εὐρείας καὶ στενῆς) καὶ τῆς ἐσωτερικῆς (τῶν ὀργανικῶν παραγόντων) συντελεῖται βιολογικὴ διαμόρφωσις τοῦ ἐγκεφάλου τοιαύτη, ὥστε νὰ εἶναι κατάλληλος διὰ τὴν δημιουργίαν πολιτισμοῦ.

Ἐπειδὴ δὲν γνωρίζομεν τὴν βιολογικὴν ταύτην διαμόρφωσιν, οὐδὲ δυνάμεθα δι' ἐνσυνειδήτου προσπαθείας νὰ δημιουργήσωμεν ταύτην, ἱστάμεθα ἐκστατικοὶ πρὸ ἑκάστης ἐποχῆς πολιτισμοῦ, ὥσπερ πρὸ ἀκαταλήπτου θαύματος.

Τὴν δι' ἀλληλεπιδράσεως συνεχῆ ἀνάπτυξιν ἐγκεφάλου καὶ πολιτισμοῦ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ δεχθῶμεν, βάσει τοῦ κατ' ἀναλογίαν συλλογισμοῦ καὶ διὰ τὸ μέλλον.

Τὸ φαινόμενον τῆς συνεχοῦς ἀναπτύξεως τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ἀνθρώπου ὠνόμασεν ὁ ἐν Βιέννῃ ζήσας Ἕλλην τὴν καταγωγὴν μέγας ἐρευνητὴς τοῦ ἐγκεφάλου Κ. Οἰκονόμου ἀρχὴν τῆς προϊούσης ἐγκεφαλοποιήσεως ἢ ἀρχὴν τῆς τελεγκεφαλοποιήσεως.

Διὰ τοῦ ὅρου τούτου ὑποδηλοῦται ἡ συνεχὴς ἐπίτασις τῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἐγκεφάλου, πραγματοποιουμένη δι' αὐξήσεως εἰς ὄγκον καὶ καλλιτέρας ὀργανώσεως τοῦ τελικοῦ ἐγκεφάλου, ἤτοι τοῦ φλοιοῦ. Εἰς τὸν ἀνθρώπινον ἐγκέφαλον τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ μετωπιαίου λοβοῦ, τὸ κάτω μέρος τοῦ βρεγματικοῦ λοβοῦ καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ κροταφικοῦ λοβοῦ εἶναι ἀποκτήματα τῆς ἐξελίξεως, ἀπαντῶντα δηλαδὴ μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐπιτελεσθέντα εἰς βάρος ἄλλων τμημάτων, τὰ ὁποῖα ἠτρόφησαν. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων συνίσταται κατὰ τὰ μέρη ταῦτα. Τοῦτο ἐπιστοποιήθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Flechsig καὶ τοῦ Brodmann.

Τὰ μέρη ταῦτα ἀποτελοῦν, καθ' ἃ ἐκ τῆς φυσιολογίας καὶ τῆς παθολογίας τοῦ ἐγκεφάλου γνωρίζομεν, τὰ κέντρα τῶν ἀνωτέρων ψυχικῶν λειτουργιῶν, ἐν οἷς καὶ τῶν πνευματικῶν. Ἰδίως ὁ μετωπιαῖος λοβὸς θεωρεῖται, ὡς ἀλλαχοῦ ἐλέχθη, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ὄργανον τῆς ἀφηρημένης σκέψεως καὶ τῆς πνευματικῆς συνθέσεως, ἐξ ὧν πηγάζουσι τὰ δημιουργήματα τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ. Γενικῶς δ' εἰπεῖν, ὁ ἐγκέφαλος ἐν συνόλῳ ὑπῆρξε τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐπετεύχθη ὁ πολιτισμός.

Ἐπειδὴ ἡ προϊοῦσα προαγωγὴ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἀναμφισβήτητος, δὲν δυνάμεθα νὰ προεικάσωμεν, εἰς ποῖον βαθμὸν ἐξελίξεως θέλει φθάσει ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴν πρωτόγονον ἀφετηρίαν του, διεπλάσθη εἰς νέον τι εἶδος, τὸν πνευματικὸν πεπολιτισμένον ἄνθρωπον. Ἐπανάκαμψις αὐτοῦ εἰς τὴν πρωτόγονον ἀφετηρίαν του εἶναι πλέον ἀδύνατος. Κατ' ἀναπόδραστον μοῖραν ὁ ἄνθρωπος θὰ συνεχίσῃ τὴν πνευματικήν του ἐξέλιξιν καὶ θὰ βαδίζῃ αἰωνίως τὴν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ καίτοι ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἐξαγοράζεται καὶ συνοδεύεται ὑπὸ κακῶν τινῶν καὶ μολονότι παρὰ πᾶσαν πρόοδον τὸ εἴδωλον τῆς εὐτυχίας εἶναι ἀνέφικτον καὶ ἀσύλληπτον (εἶναι συνεχῶς ἀπομεμακρυσμένη Fata Morgana), ὁ ἄνθρωπος, ἐπαναλαμβάνω, θέλει συνεχίσει νὰ ἐξελίσσεται ἀδιαλείπτως, ἐκτὸς ἐὰν καταστῇ θῦμα τοῦ ὑπερπολιτισμοῦ του καὶ οὕτω τεθῇ τέρμα εἰς τὴν ἐξέλιξίν του. Ἡ ἄποψις αὕτη εἶναι ἐπίσης πιθανή, διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι φυλαὶ ἢ οἰκογένειαι, φθάσασαι μετὰ γενεάς τινας εἰς ὕψιστον βαθμὸν πολιτισμοῦ καὶ ἐξελίξεως, μετέπειτα ἐξεφυλίσθησαν. Ἡ δὲ πειραματικὴ ἐπιλογὴ ἐπὶ φυτῶν ἢ ζώων ἀποδεικνύει ἐπίσης ὅτι συμβαίνει τοιοῦτον τι. Εἶναι λοιπὸν πιθανὸν καὶ ἡ ἀνθρωπότης νὰ τύχῃ τῆς αὐτῆς μοίρας, ἀφοῦ ἐξελιχθῇ εἰς ὕψιστον βαθμὸν πολιτισμοῦ ἐὰν δὲν χρησιμοποιήσῃ τοῦτον ὀρθῶς, συμφώνως πρὸς τὴν λογικήν, ἠθικὴν καὶ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα.

Ὑπάρχει ὁ φόβος ὅτι ὁ ἄνθρωπος σήμερον ἐνδέχεται νὰ μὴ χρησιμοποιήσῃ ἐπ' ἀγαθῷ τὰ δημιουργήματα τοῦ πολιτισμοῦ του, ὁπότε ὁ κίνδυνος νὰ αὐτοκαταστραφῇ εἶναι προφανής. Μίαν τοιαύτην ἀνακοπὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ αὐτοκατα-

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ Μ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Ἐπέρασε ὁλόκληρος ὁ Μάρτιος τοῦ 1928 καὶ ὕστερα ὁ Ἀπρίλιος, ἐπέρασαν καὶ ἄλλοι μῆνες καί, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες, δὲν εἶχε προκύψει κανένα νεώτερο στοιχεῖο γιὰ τὴν δολοφονία καὶ τὴν ληστεία τοῦ χρηματιστῆ καὶ κτηματομεσίτη Μανώλη Κόκκινου, ὥστε νὰ ἀνακαλυφθοῦν οἱ δράσται. Ἐν τῷ μεταξύ, παράλληλα μὲ τὸν ἀνακριτή, τὸν μακαρίτη τὸν Παναγιώτη Ρουμελιανάκη, καὶ τὸ Ζ' τμῆμα Χωροφυλακῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπήγετο τότε ὅλη ἡ περιοχὴ ἀπὸ τοῦ «Ἀγγελοπούλου» ἕως τὸ τέρμα Πατησίων καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν ὡς τὶς Τρεῖς Γέφυρες καὶ ὡς τὸ Γαλάτσι καὶ τὰ Τουρκοβούνια, ἐνεργοῦσε δραστηρίως γιὰ νὰ βρῆ τοὺς φονηάδες τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ὁ τότε ὑπομοίραρχος καὶ μετέπειτα Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀείμνηστος Νῖκος Κόκκινος. Ὁ ἀξέχαστος φίλος μου μοῦ ἔλεγε, ἅμα ἐπέρασαν μερικοὶ μῆνες, ὅτι εἶχε κάτι στοιχεῖα ποὺ ἔθεσε ὑπ' ὄψιν τῆς ἀνακρίσεως καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὰ ἴσως νὰ ἔβγαινε τίποτε γιὰ τοὺς δράστες καὶ μοῦ συνέστησε νὰ ἔχω τὸν νοῦ μου ὅταν γίνουν συλλήψεις καὶ γιὰ νὰ τὸ μάθω καὶ γιὰ νὰ τὸ γράψω.

Εἶχαν περάσει ἓξ μῆνες καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο κακούργημα, στὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Γαλατσίου, ὅταν τὴν Τετάρτη 26 Σεπτεμβρίου τοῦ 1928, ἔμαθα ξαφνικὰ ὅτι εἶχαν γίνει κάμποσες συλλήψεις ὡς ἐνεχομένων εἰς τὴν δολοφονία καὶ ληστεία τοῦ χρηματομεσίτη. Συγκεκριμένα εἶχαν ξαφνικὰ συλληφθῆ καὶ ἀπομονωθῆ μὲ ἐντάλματα συλλήψεως τοῦ ἐνεργοῦντος τὰς ἀνακρίσεις γιὰ τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο ἀνακριτῆ Παναγιώτη Ρουμελιανάκη ἕνας Ἀνδρέας Ντουμπρουντῆς, 65 χρόνων, κτηματίας εἰς τὸ Γαλάτσι, ὁ γυναικάδελφός του Στυλιανὸς Σιδέρης, 50 χρόνων, ἐπίσης κτηματίας, ὁ συγγενὴς των Ι. Κάνιος, 45 χρόνων καὶ ἕνας Βασίλης Γρυπάρης, 60 χρόνων, οἰνομάγειρος, γιατί, ὅπως ἔλεγαν οἱ πρῶτες δημοσιογραφικὲς πληροφορίες, ἐναντίον τους εἶχαν προκύψει μερικὰ στοιχεῖα ὅτι μέσα σ' αὐτοὺς καὶ στὸ περιβάλλον τους ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθοῦν οἱ δολοφόνοι τοῦ χρηματομεσίτη.

στροφὴν τῆς ἀνθρωπότητος φοβούμεθα νῦν λόγω κακῆς χρησιμοποιήσεως τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς καταστροφῆς τῆς ἀνθρωπότητος ὑπάρχει ὑπὸ τὴν μορφὴν παραδόσεώς τινος, τὴν ὁποίαν θέλω ὑπομνήσει.

Εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς ὑπάρχει ἡ παράδοσις ὅτι συνέβη ποτὲ κατακλυσμός, δι' οὗ κατεστράφησαν πάντα τὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ τῆς γῆς ἔμψυχα καὶ ἄψυχα καὶ ὅτι μετὰ τὴν ὁλοσχερῆ καταστροφήν, ἡ ζωὴ ἤρχισεν ἐκ νέου, σὺν αὐτῇ δὲ καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς παραδόσεως ταύτης διερωτᾶται τις, μὴ αὕτη ἀποτελῇ συμβολισμὸν τοιούτου γεγονότος καὶ μὴ ὄντως συμβαίνῃ ὥστε ὅταν τὸ ἀνθρώπινον γένος φθάνῃ εἰς μέγαν βαθμὸν τελειοποιήσεως καὶ πολιτισμοῦ, μυστηριώδης χεὶρ παρασύρει αὐτὸ εἰς τὴν ἄβυσσον καὶ οὕτω θέτει τέρμα εἰς τὰ μεγαλουργήματά του. Τὶς οἶδε ποία τύχη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς τὸ ἄγνωστον μέλλον του.

Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Σημειωτέον ὅτι αὐτοὶ ὅλοι τους εἶχαν ἐξετασθῆ ὡς μάρτυρες, ὅταν εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα, χωρὶς ὅμως τότε καὶ νὰ θεωρηθοῦν ἀναμεμιγμένοι ἢ ἔστω καὶ ἁπλῶς ὕποπτοι. Καὶ ὅμως ὅταν συνελήφθησαν μετὰ ἓξ καὶ πλέον μῆνες ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, ἐγνώσθη ὅτι ὁ Γρυπάρης εἶχε συλληφθῆ γιατὶ ἔμενε σὲ μιὰ ξύλινη παράγκα δίπλα ἀπὸ τὸ οἰκόπεδο ποὺ βρέθηκε τὸ πτῶμα τοῦ θύματος καὶ ὅπου εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα καὶ εἶχε λεχθῆ ὅτι στὴν παράγκα αὐτὴ ἐσύγχναζαν διάφορα ὕποπτα πρόσωπα καὶ κακοποιοὶ ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθοῦν οἱ δολοφόνοι.

Ὁ Γρυπάρης αὐτὸς ἐξετασθείς, ὅταν ἀνεκαλύφθη τὸ πτῶμα, εἶχε πῆ ὅτι τὴν παραμονὴ τὸ βράδυ καὶ ἐνῶ ἦταν μέσα στὴν παράγκα του, ἄκουσε τὴν πιστολιά. Σκέφθηκε νὰ βγῆ ἔξω, ἀλλὰ ὕστερα, ἐπειδὴ ἔβρεχε καὶ ἐπειδὴ ἐνόμισε ὅτι ὁ κρότος ἦτανε ἀπὸ κλατάρισμα σαμπρέλλας αὐτοκινήτου, μετάνοιωσε καὶ δὲν βγῆκε. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ μέρες ὁ ἴδιος ὁ Σιδέρης, ἐξεταζόμενος εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ λησμονήσας τὴν πρώτη του κατάθεσι, εἶπε ὅτι τὸν κρότο τῆς πιστολιᾶς εἶχε ἀκούσει κατὰ τὰ χαράματα, πρᾶγμα ποὺ ἐρχότανε καὶ σὲ ἀντίφασι μὲ τὰ πορίσματα τῆς νεκροψίας καὶ τῆς νεκροτομῆς ποὺ εἶχε διαπιστώσει ὅτι τὸ ἔγκλημα ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει γύρω στὶς 8 ἡ ὥρα τὸ περασμένο βράδυ. Αὐτὴ ἡ ἀντίφασις καὶ οἱ τύποι ποὺ ἐσύχναζαν εἰς τὴν παράγκαν του, καταντοῦσαν τὸν Στυλιανὸν Σιδέρην ὕποπτον.

Ὕστερα, στὸ ἀναμεταξὺ διάστημα, εἶχε συνεχισθῆ δραστήρια καὶ ἡ διερεύνησις τοῦ ἐγκλήματος μὲ βάσι τὴν κατάθεσι τοῦ κτηματίου Κ. Κοσμοπούλου, ὁ ὁποῖος εἶχε καταθέσει ὅτι εἶχε δῆ τοὺς ἐνεδρεύοντας ἀπὸ βραδὺς δολοφόνους, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸν ἐσταμάτησαν στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ τοῦ δηλώσουν εὐθὺς κατόπιν ὅτι ἔκαναν λάθος καὶ ὅτι παραμόνευαν κάποιον γιὰ νὰ κανονίσουν μαζί του ἕνα ζήτημα τιμῆς. Μήπως ἂν καὶ στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχεν ἐξακριβωθῆ τίποτε τὸ σχετικό, ὁ δολοφονηθεὶς εἶχε σύνδεσμο μὲ καμμιὰ γυναίκα καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἐγκλήματος; Ὅτι δηλαδὴ ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς συνηθισμένου δράματος τιμῆς καὶ ὅτι οἱ δολοφόνοι κατόπιν βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἁρπάξουν τὸν χαρτοφύλακα μὲ τὰ λεπτὰ καὶ τὰ δέματα μὲ τὶς ὁμολογίες καὶ γιὰ νὰ κάνουν ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τὴν μπάζα τους καὶ νὰ παραπλανήσουν τὴν ἀνάκρισι ὅτι ἀφορμὴ τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ἡ ληστεία, ἐνῶ ἡ ληστεία ἦταν ἐντελῶς συμπτωματικὴ καὶ ὅτι ἡ κυρία ἀφορμὴ ἦταν οἱ «λόγοι τιμῆς».

Ὁ ἀείμνηστος ἀδελφὸς τοῦ θύματος, ὑπομοίραρχος τότε Νῖκος Κόκκινος, συνεχίζοντας ἐπίμονα τὴν ἔρευνά του, γιὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν δολοφονία τοῦ πολυαγαπημένου του ἀδελφοῦ, ἔμαθε ὅτι τὸ θῦμα εἶχεν ἕνα ἐρωτικὸ σύνδεσμο. Εἶχε συνδεθῆ ἐρωτικὰ μὲ μιὰ παντρεμμένη ἀπὸ τὸ Γαλάτσι, τὴν Σοφία σύζυγο τοῦ κτηματίου Ἀνδρέα Ντουμπρουντῆ, ἡ ὁποία μιὰ μέρα ἀναφαδὸν τὸ ἔσκασε ἀπὸ τὸν ἄντρα της ὕστερα ἀπὸ μιὰ βιαία σκηνὴ μεταξύ τους καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ δωμάτιο τοῦ φίλου της χρηματιστῆ. Ὁ Ντουμπρουντῆς ὅμως ἐπῆγε, τὴν εἶδε καὶ τὴν ἔπεισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν φίλο της καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της μαζί του, ἀφοῦ φυσικὰ τὴν συνεχώρησε. Γι' αὐτὸ στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε δοθῆ σημασία ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι στὴν ἐρωτικὴ αὐτὴ περιπέτεια τοῦ θύματος, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ ἓξ μῆνες τὸ ζήτημα ξαναφούντωσε πάλι, γιατὶ εἶπαν ὅτι ὁ Ντουμπρουντῆς αὐτὸς εἶχε συγχωρήσει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του, τὴν ὁποίαν καὶ εἶχε δεχθῆ στὸ σπίτι του, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔτρεφε ἄσπονδο μῖσος κατὰ τοῦ ἐραστοῦ της, γιατὶ καθὼς ἐλέχθη εἶπε κάπου.

—Πρέπει νὰ ξεπλύνω μὲ αἷμα αὐτὴ τὴν ἀτιμία.

Μὰ τὴν προτεραίαν τῆς συλλήψεως τῶν τεσσάρων «ὑπόπτων», δηλαδὴ τὴν Τρίτην 25 Σεπτεμβρίου, ὁ εἰς τὸ Γαλάτσι διαμένων τελωνειακὸς ὑπάλληλος Γιάννης Καρανικόλας εἶπεν ἐμπιστευτικῶς εἰς τὸν ὑπομοίραρχον Νῖκον Κόκκινον, τὸν

ἀδελφὸν τοῦ θύματος, ὅτι πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες διεσκέδαζε σὲ μιὰ ταβέρνα τοῦ Γαλατσίου μὲ τὸν Στάθη Ντουμπρουντῆ, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἀνδρέα καὶ αὐτός, ὅταν ἦλθε κουβέντα γιὰ τὸ ἔγκλημα, τοῦ εἶπε :

—Γιὰ νὰ ξέρῃς, τὸν χρηματιστὴ Κόκκινο τὸν ἐσκότωσε ὁ ἀδελφός μου Ἀνδρέας μαζὶ μὲ τὸν κουνιάδο του, τὸν Στέλιο τὸν Σιδέρη, καὶ τὸν συγγενῆ τους, τὸν Γιάννη τὸν Κάνιο. Ξέρω μάλιστα καλὰ ὅτι κάνανε τὸ φονικὸ καὶ γιὰ νὰ ξεπλύνουν τὴν ἀτιμία τῆς γυναίκας τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὰ λεπτά.

Στὴν πληροφορία αὐτὴ ὁ τότε ὑπομοίραρχος Νῖκος Κόκκινος δὲν θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ δώσῃ σημασία, γιατὶ ἐγνώριζε ὅτι ὁ Στάθης ὁ Ντουμπρουντῆς μὲ τὸν ἀδελφό του τὸν Ἀνδρέα ἦταν στὰ μαχαίρια γιὰ κληρονομικὰ ζητήματα καὶ ὅτι ὁ καθένας πολεμοῦσε νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τοῦ ἄλλου.

Ἀλλ' ὁ Στάθης ὁ Ντουμπρουντῆς, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσουν σημασία εἰς τὶς ἀποκαλύψεις του, εἶπε :

—Βρὲ δὲν βλέπετε ὅτι ὁ ἀδελφός μου γέμισε ἀπὸ τότε ἕνα σωρὸ λεφτὰ καὶ ὅτι ὁ Σιδέρης ἐπῆρε καινούργιο ἄλογο ;

Ὁ ἀείμνηστος φίλος μου Νῖκος Κόκκινος ἀνέφερε, καθὼς εἶχε ὑποχρέωσι, ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα εἰς τὸν ἀνακριτὴ Ρουμελιανάκη καὶ αὐτὸς ἔβγαλε ἀμέσως ἐντάλματα συλλήψεως ἐναντίον τῶν Ἀνδρ. Ντουμπρουντῆ, Στ. Σιδέρη, Ι. Κάνιου καὶ τοῦ οἰνομαγείρου Γρυπάρη εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ ὁποίου εἶχε γίνει ἡ σχετικὴ συζήτησις. Εὐθὺς ἀμέσως ὅμως συνελήφθη, πάλιν μὲ ἔνταλμα τοῦ ἀνακριτοῦ, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀνδρέα Ντουμπρουντῆ Σοφία καὶ ἔγινε ἐπισταμένη ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ ἀνδρός της. Καὶ λεπτὰ πολλὰ καὶ μὴ δικαιολογούμενα δὲν εὑρέθησαν. Εὑρέθησαν ὅμως τρία περίστροφα ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα εἶχε μολυβένιες σφαῖρες. Καὶ ὡς γνωστὸν ὁ μακαρίτης ὁ Μανώλης Κόκκινος εἶχε σκοτωθῆ μὲ ἕνα τέτοιο ἀκριβῶς πιστόλι.

Ἤρχισαν συντόμως οἱ ἀνακρίσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων αὐτῶν ποὺ ἀνεφέραμεν, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἐκραγεῖσα πανδημία καὶ ὄχι ἁπλῆ ἐπιδημία τοῦ δαγγείου, ἡ ὁποία εἶχεν ἀπονεκρώσει, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1928, τὴν Ἀθήνα, ἐπέφερε καὶ ἕνα σωρὸ δυσχέρειες καὶ στὶς ἀνακρίσεις. Ὁ ἀνακριτὴς Ρουμελιανάκης ἀρρώστησε σοβαρώτατα ἀπὸ τὴν πανδημία καὶ κατόπιν τούτου τὴν προανάκρισι συνέχισε ὁ ἐπίσης τότε πρωτοδίκης ἀνακριτὴς κ. Κιουσόπουλος, ὁ μετέπειτα Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ Πρωθυπουργὸς Ὑπηρεσιακῆς Κυβερνήσεως, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ὀξύνοιαν, ἀντελήφθη ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς ἐνοχῆς τῆς οἰκογενείας Ντουμπρουντῆ εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ χρηματιστοῦ Μανώλη Κόκκινου δὲν ἦταν παρὰ μία σαπουνόφουσκα, ἡ ὁποία εἶχε στηριχθῆ, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸ τσάκωμα τῶν δύο ἀδελφῶν γιὰ κληρονομικὲς διαφορές, καὶ ἐξ ἄλλου εἰς τὸ κοτσομπολιὸ τῶν γυναικῶν τοῦ Γαλατσιοῦ. Ἡ ἴδια ἡ Σοφία ἡ Ντουμπρουντῆ διέψευσε κατηγορηματικὰ ὅτι εἶχε ποτὲ ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὸν σκοτωμένο χρηματιστὴ καὶ ἐτόνισε ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ Μανώλης ὁ Κόκκινος ἦταν φίλος τοῦ ἀντρός της. Ὁ ἄντρας της ὅμως τὸν ἐζήλευε καὶ εἶχε τσακωθῆ τὸν τελευταῖο καιρὸ μαζί του. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ τσάκωμα ὅμως ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ ὀργιάσῃ ἄνευ λόγου τὸ κοτσομπολιὸ τῆς γειτονιᾶς, τὸ ὁποῖον καὶ ἔστειλε τὴν Σοφία Ντουμπρουντῆ νὰ κάτσῃ δῆθεν στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὸν μακαρίτη τὸν Κόκκινο, πρᾶγμα ποὺ ἀποδείχθηκε ὅτι ἦταν ἐπίσης ἕνα μεγάλο ψέμα. Ὁ Σιδέρης βέβαια εἶχε ἀγοράσει καινούργιο κάρρο καὶ νέο ἄλογο γιατὶ τὸ παληό του ἄλογο εἶχε γεράσει, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν τὰ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὰ λεπτὰ τοῦ δολοφονημένου χρηματιστῆ ποὺ δὲν τὸν εἶχε σκοτώσει, ἀλλ' ἁπλούστατα ἀπὸ ἕνα κτῆμα του ποὺ τὸ εἶχε πουλήσει χωρὶς νὰ δώσῃ καὶ λογαριασμὸ σ' ὅλο τὸ Γαλάτσι γιὰ τὸ «πόθεν ἔσχε» τὸ κάρρο καὶ τὸ ἄλογο, ὥστε νὰ πάψουν νὰ τὸν ἀνακατεύουν στὴν δολοφονία τοῦ Κόκκινου.

Ἀποδείχθηκε ἀκόμη ὅτι στὴν ταβέρνα τοῦ Γρυπάρη δὲν εἶχε γίνει καμμιὰ ἀπολύτως κουβέντα γιὰ τὸ ἔγκλημα.

Μὰ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ μάρτυρες ποὺ ἐξητάσθησαν, ὕστερα ἀπὸ τὰς συλλήψεις τῶν «ὑπόπτων», ἐβεβαίωσαν τὴν ἀπόλυτη ἀθωότητα τῶν συλληφθέντων, οἱ ὁποῖοι ἐπιπροσθέτως ἀπέδειξαν τὸ ἄλλοθι. Ἡ ἴδια ἡ Σοφία ἡ Ντουμπρουντῆ, κατέθεσε ὅτι ὁ ἄντρας της ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς καταιγίδος εἶχε μαζευτῆ ἀπὸ τὶς 6 τὸ σούρουπο στὸ σπίτι του καὶ δὲν ξαναβγῆκε. Ἐπίσης ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ ὡς συναυτουργὸς θεωρούμενος γυναικάδελφος τοῦ Ντουμπρουντῆ, Στέλιος Σιδέρης, ἦταν ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα καὶ πλέον, ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἄρρωστος ἀπὸ μιὰ πολὺ βαρειὰ γρίππη, ἡ ὁποία εἶχε ἐξελιχθῆ τόσο ἄσχημα, ὥστε τὸ βράδυ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ ἐδολοφονεῖτο ὁ δυστυχισμένος ὁ Κόκκινος, ἔκοβαν βεντοῦζες στὸν Σιδέρη ποὺ μόνο χάρις σ' αὐτὲς ἐγλύτωσε τὸ θάνατο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ ἦταν ἄγνωστα τὰ ἀντιβιοτικὰ καὶ ὅπου τὰ μόνα φάρμακα γιὰ τὴν σοβαρᾶς μορφῆς γρίππη καὶ πνευμονία ἦσαν οἱ κοφτὲς βεντοῦζες καὶ τὰ «βυζικάντια», δηλαδὴ τὰ ἐκδόρια ποὺ κατεσκευάζοντο ἀπὸ κερωμένο ὕφασμα πασαλιμένο μὲ σκόνη ἀπὸ φτερὰ καὶ σώματα εἰδικῶν κατσαρίδων τῆς Ἱσπανίας!!!

Καὶ ὅταν ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι, ποὺ συνέχισε ὁ τότε πρωτοδίκης ἀνακριτὴς κ. Κιουσόπουλος, ἀπεδείχθη σὲ ὅλο της τὸ μέγεθος ὅλη αὐτὴ ἡ ἀρλούμπα περὶ τῆς συνενοχῆς εἰς τὴν δολοφονία ἐκείνη τῶν Ντουμπρουντῆ καὶ Σιδέρη, τόσον αὐτοὶ καὶ ἡ Σοφία, ὅσον καὶ οἱ Ι. Κάνιος καὶ Β. Γρυπάρης, ἐκρίθησαν, κατόπιν πλήρους ὁμοφωνίας τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Κιουσοπούλου μὲ τὸν τότε προϊστάμενον τῆς Εἰσαγγελίας μακαρίτην Γεώργιον Κιουρτσάκην, προσωρινῶς ἀπολυτέοι καὶ ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

Καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς δολοφονίας τοῦ Μανώλη Κόκκινου ; Αὐτὴ παρέμενε σκοτεινὴ καὶ μυστηριώδης. Ἡ ἀνάκρισις, ἐσυνεχίζετο τυπικὴ καὶ πότε πότε ἐξητάζετο συμπληρωματικῶς κανένας ἀπὸ τοὺς ἐξετασθέντας μάρτυρας καὶ «ἐκινεῖτο ἡ δικογραφία», ὅπως λὲν οἱ ποινικολόγοι, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἐμποδίζεται ἡ παραγραφὴ καὶ διὰ τῆς τοιαύτης συμπληρωματικῆς ἐξετάσεως ἑνὸς ἔστω μάρτυρος νὰ ἐπέρχεται διακοπὴ εἰς τὴν παραγραφήν.

Ἔτσι ἐπέρασαν μερικὰ χρόνια—δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ἀκριβῶς πόσα—καὶ ξαφνικὰ ἔσκασε ἡ μπόμπα, ἂν δὲν μὲ ἀπατᾶ ἡ γερασμένη πιὰ μνήμη μου, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. Γιατὶ κάποια μέρα ἐδημοσιεύθη ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν συμπρωτεύουσα τῆς Βορείου Ἑλλάδος ὅτι ἀπὸ τὴν ἐκεῖ χωροφυλακὴ εἶχαν συλληφθῆ δυὸ λιποτάκτες στρατιῶτες, ἕνας κάποιος Σερβετᾶς καὶ ἕνας κάποιος Περβενᾶς, δὲν βρῆκα τὶς σχετικὲς σημειώσεις μου καὶ ἡ μνήμη μου δὲν συνεκράτησε τὰ μικρά τους ὀνόματα, ποὺ αὐτοὶ εἶχαν κάνει ἕνα σωρὸ κλοπὲς τὸ πρῶτο, διαρρήξεις ὕστερα, ληστεῖες κατόπιν καὶ κοινὰ ἐγκλήματα στὸ τέλος, κυρίως στὴν Χαλκιδικὴ καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Μακεδονίας. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Βορείου Ἑλλάδος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔμειναν κατάπληκτοι, μαθαίνοντας τὰ φοβερὰ κακουργήματα τὰ ὁποῖα εἶχον διαπράξει οἱ δύο λιποτάκται, οἱ ὁποῖοι καὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ Στρατοδικεῖο, τὸ ὁποῖον καὶ τοὺς κατεδίκασε παμψηφεὶ εἰς θάνατον ὡς ἐνόχους ληστειῶν «ἐν δημοσίᾳ ὁδῷ καὶ μετὰ χρήσεως ὅπλων», καθὼς καὶ ἄλλων ἐγκληματικῶν πράξεων. Καὶ ἀφοῦ κατεδικάσθησαν καὶ ἔχασαν πιὰ κάθε ἐλπίδα γιὰ νὰ ἐπιτύχουν χάρι, εἰς τὸ τέλος ὡμολόγησαν ὅτι εἶχαν κάνει καὶ δυὸ ληστεῖες εἰς τὴν Ἀθήνα καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὴν δολοφονία καὶ τὴν ληστεία τοῦ μακαρίτη τοῦ χρηματιστῆ Μανώλη Κόκκινου.

Ὅταν ἤλθαν τὰ πρῶτα τηλεγραφήματα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη στὴν Ἀθήνα, γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῶν δύο ληστῶν στὴν δολοφονία τοῦ Ἀθηναίου χρηματιστῆ, ὅλοι ἐδῶ ἐνόμισαν ὅτι ἡ «ὁμολογία ἐνοχῆς» τῶν δύο ἐκείνων καθαρμάτων ἦταν κόλπο τους γιὰ νὰ γίνουν ἐξ ὑπαρχῆς ἀνακρίσεις γιὰ τὴν ἀπόδειξι τῆς ἐνοχῆς τους, καὶ

ἔτσι νὰ μπορέσουν νὰ ἐπιβραδύνουν τὴν ἐκτέλεσι τῆς θανατικῆς ποινῆς. Μὰ ἀμέσως ἀπεδείχθη πλήρως ἡ ἐνοχή τους γιατὶ ἐζητάσθησαν ἐκεῖ ἀμέσως καθ' ἕνας χωριστὰ καὶ εἶπαν χωρὶς καμμιὰ ἀντίφασι πὼς ὅταν ἦταν ὡς λιποτάκτες στὴν Ἀθήνα καὶ κρυβόντουσαν, ἔμαθαν τυχαῖα ὅτι ὁ χρηματιστὴς Κόκκινος κάθε νύχτα μετέφερε στὸ δωμάτιό του ὅλα τὰ χρήματα καὶ τὶς ὁμολογίες ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἀπεφάσισαν νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ νὰ τὸν ληστέψουν. Εἶπαν πῶς τοῦ ἔστησαν καρτέρι μιὰ νύχτα ποὺ εἶχε «πέσει μεγάλη μπόρα» καὶ ποὺ ἔβρεχε μὲ τὸ «τουλούμι» στὸ δεξιὰ τοῦ δρόμου ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων στὸ Γαλάτσι οἰκόπεδο, πῶς παρὰ λίγο νὰ σκοτώσουν ἕναν ἄλλο διαβάτη (τὸ κτηματία Κοσμόπουλο) καὶ πὼς μόλις ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅταν ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἐρχότανε ἦτανε ὁ Κόκκινος, τὸν ἀκολούθησαν ἀπὸ πίσω καὶ ὅτι ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι τριῶν-τεσσάρων μέτρων τὸν ἐπυροβόλησε μιὰ φορὰ ὁ Σερβετᾶς καὶ τὸν σκότωσε. Τοῦ ἅρπαξαν τότε τὴν τσάντα μὲ τὰ λεπτὰ καὶ τὰ δέματα μὲ τὶς ὁμολογίες καὶ ἔφυγαν.

Οἱ δύο δολοφόνοι δὲν εἶπαν μονάχα ἂν εἶχαν καὶ τρίτο σύντροφο εἰς τὸ ἔγκλημα, γιατί, καθὼς εἴδαμε στὸ προηγούμενο, ὁ Κοσμόπουλος εἶχε πῆ ὅτι αὐτοὶ ποὺ εἶχαν στήσει καρτέρι εἰς τὸ οἰκόπεδο καὶ τοῦ μίλησαν «περὶ τιμῆς» ἦταν τρεῖς καὶ ὄχι δύο. Ἄλλως τε λεπτομέρειες πιὰ δὲν ἐνδιέφεραν. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιέφερε ἦταν νὰ ἀποδειχθῆ ἂν τὴν ἡμέρα τῆς δολοφονίας τοῦ χρηματιστῆ οἱ Σερβετᾶς καὶ Περβενᾶς ἦταν πραγματικὰ στὴν Ἀθήνα. Αὐτὸ ἀπεδείχθη πλήρως καὶ ἐπομένως οὐδεμία ἀμφιβολία ἀπόμεινε ὅτι οἱ δύο λιποτάκτες κακοποιοὶ ἦταν καὶ οἱ δολοφόνοι καὶ λησταί, οἱ δρᾶσται τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἐγκλήματος.

Ἔτσι ἐντελῶς ξαφνικὰ καὶ τυχαῖα διελευκάνθη τὸ κακούργημα ἐκεῖνο καὶ οἱ δύο φοβεροὶ καὶ τρομεροὶ ληστὲς καὶ δολοφόνοι, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, ἔξω ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὰ πυρὰ καὶ τὶς σφαῖρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος. Ἐπὶ τέλους ἀπενεμήθη δικαιοσύνη καὶ γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτό. Πόσα ὅμως ἄλλα ἐγκλήματα ἔχουν παραμείνει σκοτεινὰ καὶ ἀνεξιχνίαστα ;

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μὰ ἐμεῖς ἀκούραστοι, δουλεύαμε ἀδιάκοπα, γυρίζαμε μέρα - νύχτα καὶ μαζεύαμε ἀκόμα καὶ τὴν πιὸ ἀσήμαντη πληροφορία σχετικὰ μὲ τὸ θῦμα καὶ τὸ ἔγκλημα. Ἔτσι ἀπὸ πληροφορία σὲ πληροφορία, μάθαμε γιὰ κάποιο φίλο τοῦ ἐμποροπλοιάρχου, ἄγνωστο σὲ μᾶς ὡς τότε, τὸν Χριστόφορο Γιαρμῆ, ὅτι τὴν Κυριακὴ τοῦ ἐγκλήματος διασκέδαζε ἀπὸ νωρὶς μέχρις ἀργὰ τὴ νύκτα μὲ τὴν φιλενάδα του, σ' ἕνα κέντρο, κοντὰ στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ.

Σ' αὐτὸν ρίξαμε τὶς ὑποψίες μας καὶ ξεκίνησα μὲ τὸν συνάδελφό μου Καραμέρο στὴν Ἐλευσίνα ποὺ δούλευε ὡς ὑπάλληλος σὲ μιὰ ἑταιρεία πετρελαίων. Τὸν βρήκαμε στὸ γραφεῖο τοῦ παραρτήματος κι' ὅταν τοῦ εἴπαμε πὼς θὰ τὸν παίρναμε μαζί μας, στὴν Ἀσφάλεια γιὰ ἀνάκρισι, μᾶς φάνηκε παράξενο ποὺ δὲν θορυβήθηκε καθόλου καὶ μάλιστα δέχθηκε εὐχαρίστως. Ψάχνοντας ὅμως στὸ γραφεῖο του βρήκαμε μέσα - μέσα στὸ συρτάρι του ἕνα περίστροφο συστήματος Σμίθ, τρίτου μεγέθους. Ἀπ' αὐτὸ δυνάμωσαν οἱ ὑποψίες μας καὶ χωρὶς καθυστέρησι γυρίσαμε στὸν Πειραιᾶ, στὸ γραφεῖο μας, καὶ τὸν παραδώσαμε, ὅπως καὶ τὸ περίστροφο, στὸν προϊστάμενο.

— Λάθος κάνετε, συνέχιζε νὰ λέῃ. Εἶναι δυνατὸν νὰ εἶμαι ὁ δολοφόνος τοῦ φίλου μου ; Ἐγὼ δὲν εἶχα διαφορὲς μαζί του, κι' οὔτε ποτὲ παρεξηγήθηκαμε.

Πολλὰ ὅμως εἰς βάρος τοῦ Γιαρμῆ, ἀκόμα καὶ κατὰ τὴν ἀνάκρισί του, ἀπὸ τὸν ὑπαστυνόμο δὲν μπόρεσε νὰ ἀποδείξῃ πλῆρες ἄλλοθι. Τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ γινόταν τὸ ἔγκλημα, εἶχε ἀφίσει γιὰ λίγο μόνη τὴ φιλενάδα του, ὅπως καὶ ἡ ἴδια ὡμολόγησε, ὅταν τὴν φέραμε στὸ γραφεῖο.

Ποῦ πῆγε δὲν μπόρεσε νὰ πῇ συγκεκριμένα. Ἄλλοτε ἔλεγε πὼς πῆγε νὰ οὐρήσῃ, κι' ἄλλοτε πὼς δὲν θυμᾶται γιατὶ ἦταν πιωμένος.

Ὅταν ὅμως τελικὰ κατάλαβε πὼς κινδύνευε νὰ ἐνοχοποιηθῇ καὶ νὰ χάσῃ τὴν προσωπική του ἐλευθερία, ἴσως - ἴσως καὶ τὴ ζωή του ἀκόμα, γιὰ χάρι τοῦ φίλου του, ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, λυποῦμαι ποὺ ἀναγκάζομαι νὰ ἐκθέσω τὸ μακαρίτη τὸ φίλο μου, μὰ μπροστὰ στὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχω ἀπὸ τὶς συμπτώσεις, πρέπει νὰ μιλήσω. Ὁ καπετὰν - Ροῦσκος, συνέχισε, ἦταν ἕνας παράξενος ἄνθρωπος, ἔκανε διπλῆ ζωή, ἤτανε πὼς νὰ τὸ ποῦμε δισυπόστατος. Ὁ ἕνας ἑαυτός του, καλός, ἀξιοπρεπής, φιλάνθρωπος, κι' ὁ ἄλλος παθιασμένος, βρωμερός, κι' ἀχόρταγος παιδεραστής. Ἔχει καταστρέψει νέους καὶ νέες κι' ὡς τὰ τώρα περασμένος στὴν ἡλικία κι' ὠργίαζε παρέα μὲ φίλους του μεγαλόσχημους τῆς ἴδιας πάστας, σὲ κρυφὲς γκαρσονιέρες στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ μὲ διεφθαρμένους νεαρούς. Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ κανένας ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἶναι ὁ δολοφόνος του.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὲς τὶς καταπληκτικὲς ὁμολογίες τοῦ Γιαρμῆ γιὰ τὴν ἀνώμαλη ζωὴ τοῦ Ρούσκου, ζήτησε ὁ ὑπαστυνόμος τὰ ὀνόματα τῶν φίλων του. Ἦταν ἀκριβῶς τὰ ἴδια πρόσωπα ποὺ εἴχαμε καλέσει καὶ μᾶς ἔδωσαν τὶς καλύτερες πληροφορίες γιὰ τὸν φίλο τους. Κατόπιν μᾶς εἶπε καὶ ἀρκετὰ ὀνόματα παραστρατημένων νέων ἐξ αἰτίας τους. Μεταξὺ αὐτῶν ἀνέφερε καὶ κάποιον νεαρὸ ποὺ τὸν ὠνόμαζαν Συριανό, τὸ τελευταῖο θῦμα τοῦ καπετάνιου.

— Τὸν εἶχα δῆ μιὰ μέρα μαζί του, εἶπε ὁ Γιαρμῆς.

— Καὶ πῶς ἦταν, θυμᾶσαι νὰ μᾶς πῆς τὰ χαρακτηριστικά του;

— Πῶς θυμᾶμαι καλά, γιατὶ στάθηκα καὶ τοὺς χαιρέτησα καὶ μοῦ τὸν σύστησε γιὰ προστατευόμενό του. Ἦτανε ἕνα ψηλό, ὁμορφόπαιδο ὡς 18 χρονῶν, φοροῦσε γκρίζο καρρὲ σακκάκι σπόρ, καὶ πανταλόνι γκρίζο, φανέλλα, πουκάμισο κάπως χρῶμα μπλὲ ριγὲ μὲ μιὰ μικρὴ ρεμπούμπλικα, στραβοβαλμένη σὰν νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ τὸν μάγκα.

— Μήπως ξέρεις ποῦ μποροῦμε νὰ τὸν βροῦμε; τὸν ρώτησε ὁ ὑπαστυνόμος.

— Σ' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς διευκολύνω, γιατὶ δὲν ξέρω.

Παρὰ τὶς ὁμολογίες του, ὁ Γιαρμῆς κρατήθηκε στὴν Ἀσφάλεια.

Τὴν ἴδια μέρα κιόλας καλέσαμε γιὰ δεύτερη φορὰ τοὺς φίλους τοῦ Ρούσκου γιὰ ἀνάκρισι. Μὰ ὁ ὑπαστυνόμος Καλλιφίδας δυσκολεύθηκε πολὺ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὸ στόμα κι' ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς τὰ πῇ χῦμα.

— Τὰ ξέρουμε ὅλα, τὶς γκαρσονιέρες σας, τὰ ὄργιά σας μὲ τὰ ἀνήλικα παιδιά. Ὅμως ἡ δολοφονία τοῦ φίλου σας ξεσκέπασε τὴ βρωμερὴ ζωή σας.

Ὅλοι ἄρχισαν τότε νὰ διαμαρτύρωνται μὰ ὅταν ὁ ὑπαστυνόμος τοὺς ἠπείλησε πὼς θὰ τοὺς ἔφερνε σὲ ἀντιπαράστασι μὲ τοὺς νεαροὺς ποὺ ὠργίαζαν μαζί τους, φοβισμένοι καὶ ντροπιασμένοι οἱ ἀξιότιμοι ἐκεῖνοι κύριοι ἄρχισαν νὰ ὁμολογοῦν καὶ νὰ ἀναφέρουν πολλὰ ὀνόματα νέων, ποὺ εἶχαν πέσει στὰ νύχια τους κι' ἔφτασαν κι' αὐτοὶ στὸ τελευταῖο θῦμα τοῦ μακαρίτη φίλου τους, τὸν νεαρὸ Συριανό.

Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα καὶ πάλι ἡ ὁμάδα μας σὲ πυρετώδη κίνησι κι' ἀράδα κουβαλούσαμε τοὺς παραστρατημένους νέους ποὺ μᾶς εἶχαν κατονομάσει οἱ φίλοι τοῦ θύματος.

Ἕνας - δυὸ ἀπ' αὐτοὺς γνώριζαν τὸν Συριανό, μὰ ποῦ καθόταν καὶ ποῦ σύχναζε δὲν ἤξεραν. Μᾶς εἶπαν τὰ χαρακτηριστικά του, ἀκριβῶς ἴδια μὲ κεῖνα ποὺ μᾶς εἶχε δώσει ὁ Γιαρμῆς.

Δὲν ἔμενε πιὰ ἄλλο παρὰ νὰ βροῦμε τὸν Συριανὸ κι' ἂν δὲν ἔβγαινε τίποτε κι' ἀπ' αὐτὸν θὰ στρεφώμαστε πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις.

Ἀξέχαστο ἦτανε τὸ βραδάκι τῆς 1 Δεκεμβρίου τοῦ 1937 ὅταν ξεκινήσαμε ὅλοι οἱ συνάδελφοι τῆς ὁμάδος γιὰ τὰ διάφορα κέντρα ποὺ ἐσύχναζαν παραστρατημένοι νέοι. Ἄλλος τράβηξε κατὰ τὸ τελωνεῖο, ἄλλος γιὰ τὸ Φάληρο, ἄλλος γιὰ τὴν Καστέλλα κι' ἐγὼ ἔτσι στὴν τύχη γιὰ τὸ Πασσαλιμάνι.

Ἀφοῦ γύρισα ὅλα τὰ γνωστὰ καφενεῖα καὶ ταβέρνες, τράβηξα στὴν ὁδὸν Σωτῆρος, στὴ ταβέρνα τοῦ Μελῆ, ποὺ ἤξερα πὼς ἡ πελατεία ἀπετελεῖτο ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τέτοιους νεαρούς.

Ἡ ὥρα περασμένα τὰ μεσάνυχτα ὅταν μπῆκα καὶ κάθισα ἀδιάφορα σ' ἕνα παράμερο τραπέζι.

Ἡ ταβέρνα κατάμεστη παρέες ἀπὸ νεαροὺς ποὺ ἔπιναν, σιγοτραγουδοῦσαν καὶ χαχανογελοῦσαν μὲ τ' ἀστεῖα τους.

Ἀπὸ τὴ θέσι μου μποροῦσα νὰ παρακολουθῶ ἄνετα ὅλες τὶς παρέες κι' ἄρχισα νὰ ἐξετάζω ἕνα - ἕνα καὶ τὰ χαρακτηριστικά τους.

Καὶ τὸ μάτι μου στάθηκε σὲ μιὰ παρέα ποὺ καθόταν κοντὰ στὰ βαρέλια. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς εἶχε ἀκριβῶς τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ζητοῦσα, φοροῦσε ἀκόμα καὶ τὸ γκρὶ καρρὲ σπὸρ σακκάκι. Τέντωσα τ' αὐτιά μου καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀκούσω τὶ ἔλεγαν μὰ οἱ κουβέντες τους ἀστεῖα καὶ μόνον ἀστεῖα. Σὲ κάποια στιγμὴ βλέπω τὸν νεαρὸ ποὺ εἶχα ἐπισημάνει νὰ ρίχνῃ λίγο κρασὶ ἀπὸ τὸ ποτήρι του στὸ πρόσωπο τοῦ πλαϊνοῦ του. Ἐκεῖνος ἔκανε πὼς θύμωσε, ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ φωναχτά.

—Ἔννοια σου βρὲ Συριανὲ καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς.

Ἐπὶ τέλους, ψιθύρισα, σὲ βρῆκα Συριανέ. Νὰ δοῦμε τὶ θἄχῃς κι' ἐσὺ νὰ μᾶς πῇς.

Τότε σηκώθηκα, πῆγα κοντά του, τὸν κτύπησα στὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπα.

— Γιὰ ἔλα λίγο μαζί μου Συριανέ, ποὺ κάτι σὲ θέλω.

Ὁ νεαρὸς Συριανός, ἐπηρεασμένος ἀκόμα μὲ τὸ ἀστεῖο του, γύρισε, μὲ κοίταξε γελαστὸς καὶ ρώτησε.

— Τὶ μὲ θέλει παρακαλῶ ὁ κύριος;

Μόλις ὅμως τοῦ εἶπα πὼς εἶμαι ἀστυνομικός, σηκώθηκε μὲ μιᾶς σὰ νὰ τὸν πέταξε ἐλατήριο, χλώμιασε, κοίταξε γύρω τοὺς φίλους του σὰν νὰ τοὺς ρωτοῦσε τὶ νὰ κάνη. Ὅμως κατάφερε νὰ συγκρατήση τὴν ψυχραιμία του καὶ μ' ἀκολούθησε. Μὰ ὅταν βγήκαμε ἔξω ἀκούμπησε τὸ κορμί του στὸν τοῖχο καὶ μοῦ εἶπε.

— Δὲν τὸ κουνάω ἀπ' ἐδῶ ἂν δὲν μοῦ πῆτε τὶ μὲ θέλετε.

— Στὴν Ἀσφάλεια κάτι σὲ θέλουν.

— Δὲν πάω πουθενά, δὲν ἔχω κάνει τίποτα, δὲν εἶμαι κλέφτης, κι' ἔκανε νὰ τὸ σκάση.

Τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπα μὲ καλωσύνη.

— Στάσου, Συριανέ, μὴ φοβᾶσαι, στὴν Ἀσφάλεια κάτι θὰ σὲ ρωτήσουν καὶ ὕστερα θὰ φύγης.

Ὁ νεαρὸς φάνηκε νὰ πείσθηκε καὶ χωρὶς ἄλλη ἀντίρρησι μὲ ἀκολούθησε, μὰ ἦταν πολὺ σκεπτικὸς κι' ἀφηρημένος καὶ δὲν ἔδινε ἀπάντησι στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἔκανα. Μόνον ὅταν τὸν ζόρισα νὰ μοῦ πῆ τὸ πραγματικό του ὄνομα, ἀπήντησε μὲ τὴν ἀναίδεια ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς νέους τοῦ εἴδους του.

— Καὶ τὶ σοῦ χρειάζεται τὸ ὄνομά μου; Ὁ ἴδιος εἶμαι καὶ μὲ τὸ παρατσούκλι. Νά, μὲ λένε Γεράσιμο Δέρβιο. Σὲ φτάνει; Μὰ γιὰ πές μου τὶ μὲ θέλουν στὴν Ἀσφάλεια, τὶ ἔχω κάνει;

— Τώρα ποὺ θὰ πᾶμε θὰ μάθουμε τὶ σὲ θέλουν, τοῦ ἀπάντησα κοφτά.

Ὕστερα τραβήξαμε διὰ τῆς ὁδοῦ Σωτῆρος γιὰ τὴν Ἀσφάλεια, χωρὶς ἄλλες κουβέντες. Μὰ πρὶν ἀκόμα μποῦμε στὸ τμῆμα, τὸ νεανικὸ πρόσωπο τοῦ Συριανοῦ εἶχε ἀλλοιωθῆ, εἶχε πάρει χρῶμα πεθαμένου.

Περάσαμε στὸ γραφεῖο μας, ἐκεῖ τὸν ἔβαλα νὰ καθίση γιατὶ ἀπὸ τὴν τρεμούλα ποὺ τὸν εἶχε πιάσει μὲ κόπο στεκόταν στὰ πόδια του, κι' εἰδοποίησα μ' ἕνα συνάδελφό μου τὸν ὑπαστυνόμο Καλλιφίδα πὼς ὁ Συριανὸς εἶναι ἐδῶ, στὰ χέρια μας. Σὲ λίγο μπῆκε ὁ ὑπαστυνόμος στὸ γραφεῖο. Ἔλαμπε ὁλόκληρος ἀπὸ ἱκανοποίησι γιὰ τὴν σύλληψι τοῦ Συριανοῦ κι' ἀμέσως τὸν παρέλαβε γιὰ ἀνάκρισι.

Ἡ ὑπόθεσις ὅμως κατασκότεινη, κανένα ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο εἰς βάρος του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σύνδεσμό του μὲ τὸν δολοφονηθέντα ἐμποροπλοίαρχο.

Μὰ ὁ προϊστάμενος ὑπαστυνόμος Καλλιφίδας, δυναμικὸς στὴν ἀνάκρισι, μὲ τὶς ἔξυπνες παγίδες ποὺ ἔστηνε ἤξερε νὰ πιάνη τοὺς ἐνόχους ἐκεῖ ποὺ ἤθελε καὶ χωρὶς νὰ τὸν καταλαβαίνουν.

Ἔτσι καὶ μὲ τὸν Δέρβιο ἢ Συριανό. Τὸν ἄρχισε μὲ ἐρωτήσεις γιὰ τὴν καταγωγή του, γιὰ τοὺς γονεῖς του, τὰ μελλοντικά σχέδιά του γιὰ τὴ ζωή του, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ ἀναθαρρήση καὶ νὰ ἀπαντήση μὲ ζωηρὸ τόνο.

— Γεννήθηκα στὴ Σῦρο, γι' αὐτὸ μοῦ κόλλησαν καὶ τὸ παρατσούκλι οἱ φίλοι μου καὶ οἱ συμμαθητές μου. Ὅταν ὀρφάνεψα ἀπὸ πατέρα μὲ πῆρε κοντά του ἐδῶ ὁ θεῖος μου ὁ Παπαδόπουλος, ποὺ κάθεται στὴν ὁδὸν Μεσσηνίας ἀριθ. 150 γιὰ ν' ἀλαφρώση τὴ μάννα μου καὶ μὲ στέλνη στὴ σχολὴ μηχανικῶν τοῦ Πειραϊκοῦ. Θέλετε τίποτε ἄλλο κ. Ἀστυνόμε;

—Λίγα πραματάκια ἀκόμα Γεράσιμε κι' ὕστερα θὰ φύγης. Καὶ δὲν μοῦ λές, μὲ τὸν ἐμποροπλοίαρχο Ροῦσκο πὼς γνωρίστηκες;

Ὁ Δέρβιος τινάχθηκε σὰν νὰ τὸν σούβλισαν, μὰ κατάφερε νὰ συγκρατηθῆ καὶ ν' ἀρνῆται ἐπίμονα πὼς ποτὲ δὲν ἔχει γνωρίσει αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

'Εκ τοῦ βιβλίου τοῦ 'Αμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ 'Αστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Πότε τὸν συνάντησες;

—Τὸν 'Ιούνιο τοῦ 1945.

—Μὲ ἐντολὴ ποίου;

—'Ενεργοῦσα κατ' ἐντολὴν τοῦ προϊσταμένου μου—στὴ σοβιετικὴ κατασκοπεία—«Τζών». 'Ο ἄνθρωπος ποὺ εἰκονίζεται στὴ φωτογραφία αὐτὴ μοῦ ἔδωσε πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὴν ἐργασία του στὸ Λὸς 'Αλάμος, τὶς ὁποῖες πληροφορίες διεβίβασα στὸν «Τζών».

—Τὸ καταθέτεις ἐγγράφως αὐτό;

'Ο Γκόλντ κατένευσε.

Γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα ὁ Γκρήηνγκλὰς διεμαρτύρετο καὶ ὑπεστήριζε ὅτι εἶναι ἀθῶος. Μετὰ ὅμως, ὅπως ὁ Φοὺξ καὶ ὁ Γκόλντ, ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ὁμολογῆ. Συγκεντρώνοντας ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ ἔδωσαν ὅλα τὰ συλληφθέντα καὶ ἐξετασθέντα ἄτομα, εἶχε πλέον μπροστά του τὴν καθαρὴ εἰκόνα τῆς διενεργείας κατασκοπείας. Γενικά, ἡ ὅλη ἱστορία ἔχει ὡς ἑξῆς, ὅπως ἐδόθη ἀργότερα στὴν δημοσιότητα ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ FBI ἐνώπιον τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ δικαστηρίου.

Στὶς 29 Νοεμβρίου 1944—τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἀνάληψι ἐργασίας ὑπὸ τοῦ Ντέηβιντ Γκρήηνγκλὰς στὶς ἀτομικὲς ἐγκαταστάσεις τοῦ Λὸς 'Αλάμος, ἡ Ρούθ Γκρήηνγκλὰς ἔφθασε στὴν "Αλμπουκβέρκ τοῦ Νέου Μεξικοῦ. 'Ο Ντέηβιντ κατώρθωσε νὰ πάρη πέντε μέρες ἄδεια ἀπὸ τὴν ἐργασία του—ἐργάζετο ὡς μηχανικὸς—καὶ συνάντησε τὴ Ρούθ στὸ ξενοδοχεῖο «Φρανσίσκαν». "Ηταν ἡ δευτέρα ἐπέτειος τῶν γάμων τους.

Μιὰ μέρα, καθὼς περπατοῦσαν κατὰ μῆκος τῆς 66ης δημοσίας ὁδοῦ, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ἡ Ρούθ τοῦ ἔκαμε νύξι γιὰ μιὰ συζήτησι ποὺ εἶχε μὲ τὸν 'Ιούλιο καὶ τὴν "Εθελ Ρόζενμπέργκ στὴ Νέα 'Υόρκη. 'Η "Εθελ ἦταν ἀδελφὴ τοῦ Ντέηβιντ.

'Ο 'Ιούλιος καὶ ἡ "Εθελ, εἶπε ἡ Ρούθ, εἶχαν ἀνακόψει τὴ δραστηριότητά τους μέσα στὸ κομμουνιστικὸ κόμμα. Δὲν πήγαιναν στὴ λέσχη καὶ διέκοψαν τὴ συνδρομή τους στὴ «Νταίηλυ Γουῶρκερ».

'Ο Ντεήβιντ ἐξεπλάγη.

—Μὰ γιατί;

—Γιατί, συνέχισε ἡ Ρούθ, ὁ 'Ιούλιος θέλει νὰ ἐκπληρώση μιὰ παλιά του ἐπιθυμία: Νὰ δίδη πληροφορίες στὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι!

'Ο 'Ιούλιος, εἶπε ἡ Ρούθ, διερωτᾶτο τί θὰ ἔκαμνε ὁ Ντέηβιντ, ὁ ὁποῖος ἐργάζετο στὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια στὸ πιὸ φοβερὸ ὅπλο ποὺ ἐπενόησε ποτὲ ὁ ἄνθρωπος. 'Ο 'Ιούλιος καὶ ἡ "Εθελ ἤθελαν τώρα ἀπὸ τὸν Ντέηβιντ νὰ τοὺς δώση πληροφορίες, ποὺ θὰ ἦσαν πολύτιμες γιὰ τὴν Ρωσία. 'Ισχυρίζοντο ὅτι ἡ Ρωσία ἦταν σύμμαχος καὶ ὅμως δὲν τῆς ἔδιναν τὶς πληροφορίες ποὺ τῆς ἐχρειάζοντο. 'Εὰν ὅλα τὰ ἔθνη εἶχαν στὴ διάθεσί τους τὸ μυστικὸ τῆς ἀτομικῆς βόμβας, τότε κανένα ἔθνος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν χρησιμοποιήση ἐναντίον ἄλλου ἔθνους.

'Ο Ντέηβιντ ἐξεπλάγη. «Αὐτό, Ρούθ, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω» ἀπάντησε. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως εἶδε τὰ πράγματα διαφορετικὰ καὶ δέχθηκε. 'Ο 'Ιούλιος καὶ ἡ "Εθελ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ τὸν εἶχαν πείσει, πρὶν πολλὰ χρόνια, νὰ ἐγγραφῆ στὸν Σύνδεσμο Κομμουνιστῶν Νέων, ὅταν ἦταν ἀκόμα 14 ἐτῶν. Στοὺς γονεῖς τοῦ Ντέηβιντ ὁ 'Ιούλιος δὲν ἦταν ἀρεστὸς ἐπειδὴ ἦταν κομμουνιστὴς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθε-

λαν ἡ Ρούθ νὰ πηγαίνη μαζί του καὶ εἶχαν ἀντιρρήσεις ὅταν θέλησε νὰ τὸν παντρευτῆ, γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο. Στὸν Ντεήβιντ ὅμως ἄρεσε ὁ Ἰούλιος.

Τώρα ὁ Ντεήβιντ, μὲ τὴ σειρά του, περιέγραψε στὴ Ρούθ τὸ χῶρο τῶν ἀτομικῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Λὸς Ἀλάμο, τῆς ἀπεκάλυψε τὸν κατὰ προσέγγισι ἀριθμὸ τῶν ἐργαζομένων στὴν ἀπηγορευμένη περιοχή, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιστημόνων, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία ἐθεωρεῖτο ἄκρως ἀπόρρητος. Ἐγνώριζε τὰ ὀνόματά τους ἀπὸ διάφορες συζητήσεις μέσα στὶς ἐγκαταστάσεις.

Ὁ Ρούθ ἀπεστήθισε ὅλα ὅσα τῆς εἶπε ὁ Ντεήβιντ καὶ τὰ ἐπανέλαβε στὸν Ἰούλιο Ρόζενμπέργκ, ὅταν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι της.

Δυὸ μῆνες μετὰ τὴν συνάντησι αὐτή, ὁ Ντεήβιντ ἀφίχθη μὲ ἄδεια στὴ Νέα Ὑόρκη. Κατόπιν ὑποδείξεως τοῦ Ἰουλίου, σχεδίασε τοὺς φακοὺς ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο στὰ ἀτομικὰ πειράματα. Ἐπίσης ἔδωσε στὸν Ἰούλιο τὰ ὀνόματα ἀτόμων ποὺ ἐργάζοντο στὸ Λὸς Ἀλάμος καὶ ποὺ διέκειντο συμπαθῶς πρὸς τὸν κομμουνισμό, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ στρατολογηθοῦν γιὰ παροχὴ πληροφοριῶν.

Μιὰ μέρα ἀργότερα, οἱ Γκρήνγκλας μετέβησαν στὸ διαμέρισμα τῶν Ρόζενμπέργκ γιὰ νὰ συνδειπνίσουν. Ὁ Ἰούλιος εἶπε στὴ Ρούθ :

—Θὰ ἤθελες νὰ πᾶς νὰ μείνης στὴν Ἀλμπουκβερκ ;

—Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχής, ἀπάντησε ἡ Ρούθ.

—Τότε θὰ πᾶς, τῆς εἶπε ὁ Ἰούλιος. Γιὰ χρήματα δὲν θὰ στενοχωρηθῆς. Ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ ὅλα τὰ ἔξοδά σου. Τὰ χρήματα θὰ δοθοῦν δωρεὰν καὶ θὰ προέρχωνται ἀπὸ τοὺς Ρώσους.

Ἀργότερα ἡ συνομιλία περιεστράφη εἰς τὴν ἐξεύρεσι τοῦ καταλλήλου συνθηματικοῦ τρόπου, βάσει τοῦ ὁποίου ὁ Ντεήβιντ θὰ μποροῦσε νὰ ἀναγνωρίζη εὔκολα ὁποιονδήποτε ἄγνωστο ποὺ θὰ ἐρχόταν ἐκ μέρους τοῦ Ἰουλίου γιὰ νὰ πάρη πληροφορίες.

Τότε πῆγαν στὴν κουζίνα. Ὁ Ἰούλιος ἔκοψε τὸ χαρτόνι ἑνὸς κουτιοῦ στὰ δύο, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ δημιουργηθοῦν διάφορες ἐγκοπές. Ὁ Ρόζενμπέργκ ἔδωσε τὸ μισὸ χαρτόνι στὴ Ρούθ Γκρήνγκλας καὶ ἐπέστρεψαν στὸ σαλόνι. Ἐτοποθέτησαν τότε τὰ δυὸ χαρτόνια μαζί, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐφάπτωνται ἀκριβῶς οἱ ἐγκοπές.

—Ἄ, μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἔξυπνο.

Ὁ Ἰούλιος χαμογέλασε :

—Τὰ πιὸ ἁπλᾶ πράγματα εἶναι καὶ τὰ πιὸ ἔξυπνα.

Ἡ Ρούθ ἔβαλε τὸ ἕνα κομμάτι χαρτόνι μέσα στὸ πορτοφόλι της. Τὸ ἄλλο κομμάτι τὸ κράτησε ὁ Ἰούλιος.

Ὁ Γκρήνγκλας ἐπέστρεψε στὸ Λὸς Ἀλάμος περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου. Ἡ Ρούθ ἀφίχθη ἀργότερα, τὸν Φεβρουάριο, στὴν Ἀλμπουκβέρκ καὶ ἀμέσως βρῆκε ἕνα διαμέρισμα στὴν ὁδὸ 209 Νὸρθ Χάλ, ὅπου ὁ Ντεήβιντ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς ἐξόδου του.

Ὁ Ντεήβιντ καὶ ἡ Ρούθ εὑρίσκοντο στὸ σπίτι τους—ἕνα δωμάτιο ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο γιὰ σάλα, κρεβατοκάμαρα καὶ κουζίνα—ὅταν ἕνας ἄγνωστος ἄνδρας κτύπησε τὴν πόρτα. Ὁ ἄνδρας αὐτός, ὅπως ἔμαθαν ἀργότερα, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Χάρρυ Γκόλντ.

Λίγες μέρες πιὸ μπροστὰ ὁ Χάρρυ εἶχε συναντήσει τὸν σοβιετικὸ ὑποπρόξενο τῆς Νέας Ὑόρκης Ἀνατόλι Γιάκοβλεφ, σὲ ἕνα μικρὸ μπὰρ-ἑστιατόριο ἐπὶ τῆς 42ας ὁδοῦ καὶ τῆς τρίτης λεωφόρου τοῦ Μανχάταν. Παρήγγειλαν ἕνα ποτὸ καὶ μετὰ κάθισαν σ' ἕνα τραπέζι ὅπου μποροῦσαν νὰ ὁμιλοῦν χωρὶς νὰ τοὺς ἀκούη κανείς.

Οἱ δυὸ ἄνδρες προσδιώρισαν τὸν χρόνο καὶ τὸν τόπο τῆς ἑπομένης συναντήσεώς των. Θὰ ἐπραγματοποιεῖτο μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Γκόλντ ἀπὸ τὴν Σάν-

τα Φέ, ὅπου θὰ πήγαινε νὰ πάρῃ ἀτομικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Δρα Κλάους Φούξ. Ὁ Γιάκοβλεφ εἶπε στὸν Γκόλντ, ὅτι μετὰ τὴν συνάντησί του μὲ τὸν Φούξ, ἔπρεπε, ἐν συνεχείᾳ, νὰ πάῃ στὴν Ἀλμπουκβὲρκ γιὰ ἄλλη ἐξαιρετικῶς σπουδαία ἀποστολή.

Ὁ Γκόλντ διαμαρτυρήθηκε. Ἂν πήγαινε στὴν Ἀλμπουκβέρκ, ἴσως οἱ πληροφορίες ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε ὁ Φούξ νὰ βρισκόταν ἐν κινδύνῳ. Ὁ Γιάκοβλεφ ὅμως τὸν διέκοψε ἀπότομα.

—Θὰ πᾶς! Διατάσσεσαι!

Ὁ Ρῶσος ἔδωσε στὸ Γκόλντ ἕνα λεπτὸ φύλλο χαρτὶ πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομα «Γκρήνγκλας» καὶ ἡ διεύθυνσίς του. Καὶ πιὸ κάτω ἔγραφε : «Σύνθημα ἀναγνωρίσεως : Εἶμαι ἀπὸ τὸν Ἰούλιο».

Ὁ Γιάκοβλεφ ἐν συνεχείᾳ ἐνεχείρισε στὸν Γκόλντ ἕνα κομμάτι χαρτόνι, κομμένο ἀπὸ ἕνα κουτί,—τὸ σῆμα ἀναγνωρίσεως—καὶ ἕνα φάκελο περιέχοντα 500 δολλάρια, τὰ ὁποῖα θὰ ἔδιδε στὸν Γκρήνγκλας.

Ὁ Γκόλντ ἔφθασε στὴν Σάντα Φὲ στὶς 2 Ἰουνίου 1945. Εἶχε ἀρκετὸ χρόνο στὴν διάθεσί του καὶ ἔτσι ἄρχισε νὰ γυρίζῃ στὴν πόλι . Σταμάτησε κάπου σὲ ἕνα περίπτερο καὶ ἀγόρασε ἕνα τουριστικὸ χάρτη τῆς πόλεως—μὲ ἕνα κίτρινο κάλυμμα ποὺ ἔγραφε ἀπ' ἔξω «Σάντα Φὲ». Ἀφηρημένα, ὁ Γκόλντ ἔβαλε τὸν χάρτη στὴν τσέπη του. Αὐτὴ ἡ ἁπλῆ πρᾶξις ἦταν τὸ σφάλμα τοῦ Γκόλντ, τὸ ὁποῖο σχεδὸν ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια, θὰ γινόταν ἡ ἀφετηρία γιὰ τὴν ἀποκάλυψί του, ὅταν ἕνας ὑπάλληλος τοῦ FBI βρῆκε αὐτὸν τὸν χάρτη ξεχασμένο πίσω ἀπὸ μιὰ βιβλιοθήκη, στὸ ὑπνοδωμάτιο τοῦ Γκόλντ, στὴ Φιλαδέλφεια.

Τώρα ὅμως ὁ Γκόλντ δὲν εἶχε φέρει καθόλου στὸ νοῦ του τὸ FBI καθὼς περιεπλανᾶτο στοὺς δρόμους τῆς Σάντα Φὲ πρὸς συνάντησιν τοῦ Φούξ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶδε τὸν ἐπιστήμονα μὲ τὸ ὠχρὸ πρόσωπο νὰ ἔρχεται μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Σταμάτησε καὶ μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁ Γκόλντ. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Φούξ τοῦ ἔδωσε ἕνα χοντρὸ φάκελο ποὺ περιεῖχε πληροφορίες γιὰ τὰ μυστικὰ τῆς ἀτομικῆς βόμβας καὶ εἶπε στὸν Γκόλντ ὅτι τὸν ἄλλο μῆνα θὰ γινόταν δοκιμὴ τῆς ἀτομικῆς βόμβας στὴν Ἀλάμογκόρντο τοῦ Νέου Μεξικοῦ.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ ἀποστολή του στὴν Σάντα Φέ, ὁ Γκόλντ ἀνεχώρησε μὲ λεωφορεῖο γιὰ τὴν Ἀλμπουκβέρκ. Ἦταν Σαββατόβραδο ὅταν ἔφθασε καὶ οἱ Γκρήνγκλας ἔλειπαν ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ Γκόλντ βολεύθηκε κάπου προσωρινὰ γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα καὶ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο «Χίλτον». Κατόπιν ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι τῶν Γκρήνγκλας.

Οἱ Γκρήνγκλας μόλις εἶχαν τελειώσει τὸ πρόγευμά τους ὅταν κτύπησε τὴν πόρτα τους. Ὁ Ντεήβιντ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Εἶσθε ὁ κ. Γκρήνγκλας ;

—Μάλιστα.

—Ἔρχομαι ἀπὸ τὸν Ἰούλιο, εἶπε ὁ Γκόλντ καὶ πέρασε στὴ σάλλα.

—Ἄ, μὰ ἤρθατε πολὺ ἐνωρίς, δὲν σᾶς περιμέναμε ἀκόμη, εἶπε ὁ Γκρήνγκλας. Πῆρε μετὰ τὸ πορτοφόλι τῆς γυναίκας του, τὸ ἔψαξε καὶ βρῆκε τὸ κομμάτι τοῦ χαρτονιοῦ. Ὁ Γκόλντ τοῦ ἔδωσε τὸ δικό του. Τὰ δυὸ κομμάτια ἐφήρμοζαν ἀπολύτως.

—Ἔχεις πληροφορίες νὰ μοῦ δώσῃς ; ρώτησε ὁ Γκόλντ.

—Ἔχω κάτι, εἶπε ὁ Ντεήβιντ, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ γράψω. Σᾶς πειράζει νὰ ἔρθετε ἀργότερα γιὰ νὰ τὰ ἑτοιμάσω ἐν τῷ μεταξύ ; Κατόπιν συνέστησε τὸν Γκόλντ στὴν γυναίκα του.

Ὁ ἄγνωστος ἔφυγε καὶ ὁ Γκρήνγκλας στρώθηκε στὴ δουλειά. Ἔφτειαξε διάφορα σκίτσα τῶν φακῶν μὲ τοὺς ὁποίους ἐργαζόταν καὶ περιέγραψε τὴν χρῆσι τους, ὡς μηχανισμὸν πυροδοτήσεως στὰ ἀτομικὰ πειράματα. Συνέταξε πάλι ἕνα

κατάλογο ὀνομάτων ποὺ ἐνόμιζε ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιστρατευθοῦν ἀπὸ τὴν σοβιετικὴ κατασκοπεία.

Ὁ Γκόλντ ἐπέστρεψε ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Ἔλαβε τὶς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Γκρήνγκλας καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ φάκελο μὲ τὰ 500 δολλάρια.

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1945 ὁ Γκρήνγκλας βρισκόταν μὲ ἄδεια στὴ Νέα Ὑόρκη. Οἱ ἀτομικὲς βόμβες εἶχαν ριφθῆ στὴν Χιροσίμα καὶ τὸ Ναγκασάκι. Ἡ Ἰαπωνία εἶχε παραδοθῆ. Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ντεήβιντ ἔδωσε στὸν Ἰούλιο ἕνα σχεδιάγραμμα τῆς ἀτομικῆς βόμβας ποὺ ἐρρίφθη στὸ Ναγκασάκι, καθὼς ἐπίσης καὶ μιὰ ἀναφορὰ γιὰ τὶς ἐν γένει ἀτομικὲς ἐργασίες στὸ Λὸς Ἀλάμο.

Ὁ Ἰούλιος εὐχαριστήθηκε. «Αὐτὸ εἶναι πολὺ καλό», εἶπε.

Τοποθέτησαν ἕνα τραπεζάκι στὴ σάλλα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ρόζενμπέργκ καὶ ἔφεραν μιὰ γραφομηχανή. Ἡ Ἔθελ δακτυλογράφησε τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχε γράψει ὁ Γκρήνγκλας, ἐνῶ ὁ Ἰούλιος καὶ ἡ Ρουθ διώρθωναν τὰ γραμματικὰ σφάλματα. Ἀργότερα ὁ Ρόζενμπέργκ ἐκαυχήθη ὅτι οἱ σύνδεσμοί του τοῦ εἶχαν παράσχει καὶ τὴν πληροφορία περὶ ἀεροπλάνων ἐφωδιασμένων μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ περὶ κατασκευῆς «διαστημικῆς ἐξέδρας».

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἰούλιος προέτρεψε τὸν Γκρήνγκλας νὰ φοιτήσῃ σὲ ἕνα κολλέγιο καὶ νὰ σπουδάσῃ μηχανικὴ καὶ νὰ καλλιεργήσῃ φιλίες μὲ σπουδαστὰς τῆς φυσικῆς καὶ πυρηνικῆς. Οἱ Ρῶσοι θὰ τοῦ ἐξασφάλιζαν ὅσα χρήματα θὰ ἐχρειάζοντο, ὅπως ἔκαμναν καὶ γιὰ τόσους ἄλλους σπουδαστὰς ποὺ εἶχαν ἐπιστρατεύσει.

Ὅταν στὶς 3 Φεβρουαρίου 1950 οἱ Βρεταννοὶ ἀνήγγειλαν τὴν σύλληψι τοῦ Φούξ, ὁ Ἰούλιος Ρόζενμπέργκ ἔτρεξε στὸ διαμέρισμα τοῦ Γκρήνγκλας καὶ ζήτησε τὸν Ντεήβιντ νὰ πᾶνε περίπατο. Πῆγαν στὸ πάρκο Χάμιλτον Φὶς καὶ ὁ Ἰούλιος ἀνεκοίνωσε στὸν Ντεήβιντ τὰ τῆς συλλήψεως τοῦ Φούξ.

—Θυμᾶσαι τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ ἦρθε καὶ σὲ βρῆκε στὴν Ἀλμπουκβέρκ; Αὐτὸς εἶναι ὁ Φούξ. Ἐρχόταν σὲ ἐπαφὴ μαζί μου. Ὑπολογίζω ὅτι ἐπίκειται τώρα καὶ ἡ σύλληψις τοῦ Γκόλντ. Συνέστησε στὸν Γκρήνγκλας νὰ ἐγκαταλείψῃ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Μετὰ τὴν σύλληψι τοῦ Γκόλντ, ὁ Ἰούλιος παρεκίνησε τὸν Ντέηβιντ νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὸ Μεξικὸ ὅσο τὸ δυνατὸν τὸ ταχύτερο, δίνοντάς του σχετικὲς ὁδηγίες καὶ 5.000 δολλάρια.

Ἀλλὰ ὁ Γκρήνγκλας δὲν ἔφυγε.

Ὁ Ἰούλιος καὶ ἡ Ἔθελ Ρόζενμπέργκ, ὁ Μόρτον Σόμπελ καὶ ὁ Ντεήβιντ Γκρήνγκλας παρεπέμφθησαν στὸ μεγάλο ὁρκωτὸ ὁμοσπονδιακὸ δικαστήριο μὲ τὴν κατηγορία διενεργείας κατασκοπείας. Ὁ Γκρήνγκλας ὡμολόγησε τὴν ἐνοχήν του. Οἱ Ρόζενμπέργκ ἰσχυρίσθηκαν ὅτι εἶναι ἀθῶοι.

Ἡ δίκη τῶν Ρόζενμπέργκ-Γκρήνγκλας ἄρχισε στὶς 6 Μαρτίου 1951, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, στὸ δικαστήριο τῆς Φόλυ Σκουέαρ τῆς Νέας Ὑόρκης. Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἦταν ὁ Ἴρβινγκ Ρόμπερτ Κάουφμαν, ποὺ σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν, ἦταν ὁ νεώτερος ὁμοσπονδιακὸς δικαστής.

Ὁ Κάουφμαν εἶχε διείδει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν σοβαρότητα τῆς ὑποθέσεως— θρησκευτικὲς προκαταλήψεις, πολιτικὲς πεποιθήσεις κλπ. ποὺ πιθανὸν νὰ ἐπηρέαζαν τὴν γνώμη τῶν ἐνόρκων ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν κατηγορουμένων. Ἐξέλεξε τοὺς ἐνόρκους, ἐλέγχοντας τὸν πίνακα τῶν ὑποψηφίων αὐτοπροσώπως. Ὅταν διαπίστωνε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ἐπὶ τῆς ἀντικειμενικότητος ἢ ἀπροθυμίας τοῦ ὑποψηφίου ἐνόρκου, τὸν ἐξαιροῦσε.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΛΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Σειρὰ ἄρθρων τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

— Δ' —

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ - Η "ΠΑΡΑΦΟΡΑ,, ΚΑΙ Η "ΑΝΕΣΙΣ,,

ΕΝΑΣ ΕΚΛΕΚΤΟΣ τοῦ Νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ, ἀπὸ τοὺς νεωτέρους συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφους τῆς γενεᾶς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, καὶ μάλιστα ἐν ζωῇ σήμερον, εἶναι ὁ Κώστας Ἀθάνατος (Κωνσταντῖνος Δ. Καραμούζης τὸ πραπραγματικόν του ὄνομα).

Καταγόμενος ἀπὸ οἰκογένειαν τῆς ἡρωϊκῆς Μάνης, ἐγεννήθη τὸν Μάϊον τοῦ 1896 εἰς Καλάμας, ὅπου καὶ σώζεται ἡ πατρικὴ οἰκία του. Ἐπεδόθη νεαρώτατος εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν δημοσιογραφίαν καὶ εὐδοκίμησε μὲ ἐκπληκτικὴν ταχύτητα, ἐργασθεὶς τὸ πρῶτον ὡς συντάκτης εἰς τὴν «Πατρίδα», ἐντὸς ἐλαχίστων δὲ ἐτῶν ἐγένετο ἀρχισυντάκτης μεγάλων ἡμερησίων ἐφημερίδων τῶν Ἀθηνῶν καὶ κυρίως ἀνεδείχθη ὡς εἷς τῶν κορυφαίων εἰς τὴν ἀριστοτεχνικὴν ἐπίδοσιν τοῦ καθημερινοῦ χρονογραφήματος. Αὐτὴ ἡ λαμπρὰ ἐπίδοσίς του τὸν ἐπέβαλε λίαν ἐνωρὶς κυριολεκτικῶς ὡς θρῦλον ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον.

Ὅταν πρωτοεξεδόθη τὸ (τότε «Ἐλεύθερον») «Βῆμα», ὁ Κ. Ἀθάνατος εἶχεν ἀναλάβει ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἐν γένει συγκρότησιν καὶ θεμελίωσιν τοῦ φύλλου, τὸ ὁποῖον καὶ κατέκτησεν οὕτω θέσιν κύρους καὶ περιωπῆς εἰς τὸν τύπον τῆς ἐποχῆς. Ἀργότερα ἐξέδωκε—μὲ συνεταῖρον κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν πρώην Πρωθυπουργὸν καὶ ἀρχηγὸν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου κ. Γ. Παπανδρέου, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἴδιος—τὸ μεγάλο πρωϊνὸν ὄργανον, «Ἐλεύθερος Λόγος», τοῦ ὁποίου ἡ ἐμφάνισις ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἐθεωρήθη ἀρτιωτάτη. Ἐκ παραλλήλου διηύθυνε καὶ τὸν «Ἡμερήσιον τύπον» τῆς ἐποχῆς. Ἀλλὰ τὸ κορύφωμα τῆς ἐπιτυχίας του ἐσημείωσεν ἡ ἐν συνεχείᾳ μνημειώδης ἐμφάνισις τοῦ «Ἐλευθέρου Ἀνθρώπου», ἐφημερίδος ἀνεξαρτήτου καὶ ἐπιχειρήσεως τῆς ἀποκλειστικῆς ἰδιοκτησίας του, μὲ ρεκὸρ κυκλοφορίας ἄνευ προηγουμένου καθ' ὅλον τὸν ἑλληνικὸν χῶρον καὶ μὲ ἐνυπόγραφον πολιτικὴν ἀρθρογραφίαν τοῦ ἰδίου.

Νεαρώτατος, διαρκούσης τῆς Μικρασιατικῆς ἐκστρατείας ἐτοποθετήθη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν (ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Διομήδους) παρὰ τῷ Ἀρχιστρατήγῳ, διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν νικῶν μας εἰς διεθνῆ προβολὴν καὶ ἐτιμήθη μὲ τὴν σπανίαν διάκρισιν τοῦ Πολεμικοῦ Σταυροῦ μετὰ δάφνης. Μετέπειτα ἀνεμίχθη ἐνεργῶς εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1922 καὶ ἐξέδωσε τὸ βιβλίον «Ἐθνικὸν κίνημα Χίου-Μυτιλήνης» μὲ αὐθεντικὸν προσωπικὸν ἡμερολόγιον τῶν διαδραματισθέντων, τὰς ἐντυπώσεις του δὲ ἐκείνας ἐδημοσίευσεν εἰς σειρὰν ἐπιφυλλίδων καὶ εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῆς ἐποχῆς.

Ὑπῆρξεν ἐξ ἄλλου ὁ Κ. Ἀθάνατος εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν καὶ διετέλεσε καθηγητὴς εἰς τὴν ἐπίσημον Σχολὴν Δημοσιογραφίας, ἐκφωνήσας τὸν ἐναρκτήριον τῶν παραδόσεών του εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τελετῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἱδρυτῶν τῆς καλλιτεχνικῆς λέσχης «Ἀτελιέ», αὐτὸς ἐξεφώνησε τὸν προγραμματικὸν πανηγυρικὸν κατὰ τὸν ἐγκαινιασμόν της. Ὡσαύτως διετέλεσε γενικὸς γραμματεὺς τοῦ «Θεάτρου Τέχνης» κατὰ τὸ στάδιον τῆς ὀργανώσεώς του.

Ἀπὸ τὴν προπολεμικὴν λογοτεχνικήν ἐπίδοσίν του ἐξέχουσαν θέσιν κατέχουν δύο βιβλία του. Τὸ πρῶτον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Περπατώντας ἡ Δόξα» (ἔκδοσις Πυρσοῦ) ἦλθεν εἰς φῶς ὅταν ὁ κ. Ἀθάνατος ἦτο ἡλικίας 23 ἐτῶν, τὸ 1919, μὲ τὰς πρώτας ἐμπνεύσεις του ἀπὸ τὴν ἀπόβασίν μας εἰς Σμύρνην. Ἐξηντλήθη ἐντὸς ἐλαχίστων ἐτῶν. Τὸ δεύτερον, οἱ «Θλιμμένοι θεοὶ» (ἔκδοσις Ἐλευθερουδάκη) μὲ ἐντυπώσεις του ἐκ Παρισίων, ἦλθεν εἰς φῶς τὸ 1924 καὶ ἀπετέλεσε μέγα λογοτεχνικὸν γεγονός, γενόμενον ἀνάρπαστον ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μετὰ τὴν ἐκτύπωσίν του.

***

Τὸ ΕΤΟΣ 1938, ὁ Κ. Ἀθάνατος ἔκλεισε αὐτοβούλως τὴν ἐν ἀκμῇ ἐφημερίδα του «Ἐλεύθερος Ἄνθρωπος» καὶ ἀνεχώρησε εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐπέστρεψε ὅμως μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου καὶ ἔσπευσε εἰς τὸ μέτωπον ὡς πολεμικὸς ἀνταποκριτής, εἰσχωρήσας μάλιστα εἰς τὴν πόλιν τῆς Κορυτσᾶς 24 ὁλοκλήρους ὥρας πρὶν ἀπὸ τὰ στρατιωτικά μας τμήματα καὶ ἐνῶ εἰσέτι δὲν εἶχον ἀποσυρθῆ οἱ Ἰταλοί. Ἀκολούθως ὑπέστη ὅλα τὰ δεινὰ τῆς κατοχῆς, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Γερμανῶν καὶ φυλακισθεὶς καὶ διαφυγὼν ὡς ἐκ θαύματος τὴν ἐκτέλεσιν. Διὰ τὰς πράξεις του αὐτάς, τὴν γενναιοψυχίαν καὶ τὴν προσήλωσίν του εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη τοῦ ἀπενεμήθη τὸ Μετάλλιον Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως. Εἰς τὸ δολοφονικὸν κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου 1944 ἐδέχθη σφαίρας εἰς τὸ στῆθος, τραυματισθεὶς βαρέως (διαμπερὲς τοῦ πνεύμονος) καὶ ἦχθη ἐπὶ φορείου ὅμηρος εἰς τὰ ὄρη, ὁπόθεν τελικῶς διεσώθη τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἑλβετοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ διεκομίσθη πρὸς νοσηλείαν εἰς τὴν Δύσιν.

Εὑρισκόμενος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ ὅλων σχεδὸν τῶν ἑλληνικῶν κυβερνήσεων ὡς ἔκτακτος διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος—ἁρμοδιότητος Τύπου-ἀποσταλεὶς εἰς πλείστας διασκέψεις εἰς Παρισίους, Γενεύην, Χάγην, Κοπεγχάγην καὶ ἀλλοῦ. Εἰδικώτερον ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὴν προάσπισιν τοῦ ἱεροῦ αἰτήματος τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας ἐνώπιον τῆς ξένης κοινῆς γνώμης, ὑπηρέτησε δὲ ὡς Σύμβουλος Πρεσβείας εἰς Βρυξέλλας καὶ Βέρνην καὶ τέλος ὡς ἐντεταλμένος πλησίον τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Διὰ τὰς ὑπηρεσίας του αὐτάς, ὁ ἀείμνηστος στρατάρχης Παπάγος ὑπέγραψε Διάταγμα ὀνομασίας του εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβευτοῦ, ὁ δὲ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Παῦλος τοῦ ἀπένειμε τὸν ἀνώτερον Ταξιάρχην τοῦ Φοίνικος.

Ἐκ παραλλήλου, ὁ Κώστας Ἀθάνατος κατέλαβε ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὸ παγκόσμιον πνευματικὸν κίνημα διὰ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὴν Διεθνῆ Ὁμοσπονδίαν Τύπου, τῆς ὁποίας τελεῖ καὶ σήμερον Ἐκτελεστικὸς Ἐπίτροπος ἐπανεκλεγόμενος συνεχῶς ἐπὶ 20 συναπτὰ ἔτη εἰς τὰ συγκροτηθέντα συνέδρια ἐν Γαλλίᾳ, Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ, Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ἑλβετίᾳ, Βελγίῳ, Λουξεμβούργῳ κ.ἀ. Ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ 1950 τυγχάνει ἰσόβιος ἑταῖρος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν ἕδραν τῆς Ἱστορίας, τιμηθεὶς εἰς Γαλλίαν μὲ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, μὲ τὸ Μετάλλιον τῆς Πόλεως Παρισίων καὶ μὲ τὸ Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν τῆς Γαλλίας διὰ τὰς πρωτοτύπους ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀρχαίας κοινωνίας ἐργασίας του. Ἐφέτος μάλιστα, κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον, εἶδε τὸ φῶς εἰς Παρισίους—γαλλιστὶ—ἕνα ἀκόμη ὀγκώδες ἔργον του, 224 σελίδων μεγάλου σχήματος, μὲ τὸν τίτλον «Ἀνταύγεια ἀπὸ φλόγες». Πρόκειται, ὅπως μὲ ἐπληροφόρησεν ὁ ἴδιος, περὶ δώδεκα νέων βιογραφιῶν διασήμων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τοῦ κύκλου ἀπὸ Σόλωνος μέχρι Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅπως γράφουν δὲ τὰ παρισινὰ ἔντυπα πρόκειται περὶ ἔργου βαθυτάτης τομῆς τοῦ κλασσικοῦ κόσμου, περὶ συγγράμματος ποὺ προκαλεῖ πραγματικὸν πάταγον εἰς τοὺς κριτικοὺς διὰ τὴν ἀρτίαν ἐπιστημονικήν του ἀκρίβειαν, τὴν φιλολογικὴν γοητείαν τοῦ ὕφους καὶ τὸν ἀποκαλυπτικὸν πλοῦτον τῶν ἀγνώστων ἕως τώρα πηγῶν του.

Ἂς σημειωθῇ ὅτι αὐτὸν τὸν καιρὸν ὁ Κ. Ἀθάνατος, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα ὕστερα ἀπὸ τόσον μακροχρόνιον ἀπουσίαν, ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἐν Κηφισίᾳ κατοικίαν του—πρὶν ἀναχωρήσῃ καὶ πάλιν—μὲ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ κειμένου διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν μας.

***

ΜΕΓΑ ΠΛΗΘΟΣ ἄρθρων καὶ χρονογραφημάτων τοῦ Κ. Ἀθανάτου ἔχουν ὡς θέμα των τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων. Θαυμαστὴς τοῦ θεσμοῦ ἀπὸ τῶν πρώτων του βημάτων, ἀπὸ τοῦ 1925 ποὺ ἡ ἀστυνομικὴ πραγματικότης ἐγκαθιδρύθη εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος, οὐδέποτε ἔπαυσε μέχρι σήμερον νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἐν γένει ἄνοδον τοῦ Σώματος καὶ οὐδέποτε διενοήθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν εὐγενῶν ἰδεωδῶν μας. Ἀντλοῦμεν, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ὅσων περὶ τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων συνέγραψε, τὰ δύο πρῶτα του χρονογραφήματα καὶ μίαν του ἐπιστολήν.

«Περὶ παραφορᾶς» εἶναι ὁ τίτλος τοῦ πρώτου του χρονογραφήματος. Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῆς 16 Ἰανουαρίου 1925 καὶ εἶναι λίαν ἐπίκαιρον καὶ διὰ σήμερον, μὲ τὴν εὔστοχον ἀνάλυσιν μέρους ἀπὸ τὸ μέγα θέμα τῶν σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ ποὺ τὸ διακρίνει. Ἰδοὺ τί γράφει :

«Ὁ ὀλιγώτερον ἐνθουσιώδης ἀπὸ ὅλους τοὺς πανηγυρικοὺς ὁμιλητάς, ποὺ ἔρραναν μὲ τὰ ρητορικά των ἄνθη προχθὲς τὴν νεοσύστατον Ἀστυνομίαν τῶν Πόλεων, ὑπῆρξεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ὀργανωτὴς τοῦ Σώματος. Μὲ τὸ συγκρατημένον βαρόμετρον τοῦ βρεταννικοῦ ὀρθολογισμοῦ, ὁ στρατηγὸς Χαλλίνταιϋ, ἀντὶ οἱασδήποτε ἄλλης προσλαλιᾶς ἐπροτίμησε νὰ διατυπώσῃ ἕνα ἐπιγραμματικὸν ἀφορισμόν : «Πρὸ παντός, νὰ ἐκτελῆτε τὸ καθῆκον σας ἄνευ παραφορᾶς». Φιλοσοφῶν καὶ βλέπων ἐπὶ τόσα χρόνια εἰς τὸν τόπον μας, κατέληξεν εἰς ἕνα καὶ μόνον συμπέρασμα. Ἡ κοντολογία του, τὸ θεῖον αὐτὸ χάρισμα τῶν βορείων λαῶν, ἐχτύπησε διάνα, ἐθαυματούργησε. Συνέλαβεν ἀπὸ τὸν σβέρκο τὸν Νεοέλληνα καὶ τοῦ εἶπε μὲ μίαν καὶ μόνην λέξιν τὸ βασικὸν αἴτιον τῆς κακοδαιμονίας του : Ἡ παραφορά! Οὔτε ἡ ἀλλαγὴ ὀνομασίας, οὔτε ἡ ἀλλαγὴ στολῆς πρόκειται νὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν τὴν σωτηρίαν μας. Τὸ πᾶν ἔγκειται εἰς τὸ πῶς θὰ παταχθῇ ἡ παράδοσις. Καὶ ἡ παράδοσίς μας εἶναι ἀποκλειστικῶς παράδοσις διαρκοῦς παραφορᾶς τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας ἀπέναντι τῶν πολιτῶν...

»Μία λέξις κάποτε εἶναι μία ἀνακάλυψις. Μὲ μίαν λέξιν ὑψοῦνται τὰ λάβαρα τῶν μεγάλων ἐπαναστάσεων. Μὲ μίαν διαφορετικὴν λέξιν σημειοῦνται εἰς τὴν ἱστορίαν αἱ μεταβολαὶ τῶν αἰωνίων ἐποχῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπὶ μακρὰς περιόδους πάσχουν καὶ βασανίζονται τὰ ὄντα ἐπὶ γῆς, ἕως ὅτου προσδιορισθῇ μὲ μίαν λέξιν τὸ χάλι των καὶ τὸ ἀποτινάξουν. Ἡ λέξις—σύμβολον μᾶς ἀφυπνίζει ὡς εἶδος ξυπνητῆρι τὴν συνείδησιν. Οὐδέποτε μὲ τὰ πολλὰ λόγια ὑπάρχει ἐλπὶς συνεννοήσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει εὑρεθῇ ἡ κατάλληλος λέξις τῆς στιγμῆς. Καὶ ἀργεῖ συνήθως νὰ εὑρεθῇ. Οἱ ἄνθρωποι σκεπτόμεθα ὀλίγον καὶ ὁμιλοῦμε πολύ. Καὶ τὰ λόγια ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ μπαίνουν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο βγαίνουν. Εἶναι ἀλάνθαστον τὸ αἰσθητήριον τῆς κοινῆς ἀκουστικῆς. Ἀπορρίπτει γραμμὴ χιλιάδας σχημάτων καὶ φράσεων, ψιλοκοσκινίζει αὐτομάτως τὴν θορυβώδη παρέλασιν τῶν κενῶν ἐννοιῶν, ἕως ὅτου σταματήσῃ εἰς τὴν χαρακτηριστικὴν λέξιν τῶν πόθων της. Τότε, τὴν ἁρπάζει καὶ τὴν θεοποιεῖ. Αὐτὸ τὸ μυστικὸν ἐπέβαλε καὶ τὸν Χριστόν. Ἡ ἀγάπη, ἤτο ἐκεῖνο ποὺ ἔλειπε. Εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀπειράριθμα φθογγολογικὰ συμπλέγματα τοῦ λεξικοῦ, σὲ κάθε λέξιν μίαν πρὸς μίαν, ἐπιφυλάσσεται ἡ δόξα, ἀρκεῖ νὰ φθάσῃ ἡ ὥρα της...

»Ἕνας ξένος, καὶ μάλιστα ἐκ καταγωγῆς ψύχραιμος, εἶναι εἰς θέσιν νὰ συλλάβῃ τὸ σύνολον μιᾶς γενικῆς καταστάσεως εἰς τὴν χούφταν του, καθὼς ὁ ἀεροπόρος ἀπὸ ψηλὰ σμικρύνει μίαν ἀπέραντον πολιτείαν εἰς ἕνα του βλέμμα. Καὶ ὁ κ.

Χαλλίνταιϋ ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ὑπερήφανος ὅτι μᾶς διεπέρασεν ἀνατομικῶς τὸν ἐσώτερον κόσμον μας εἰς μίαν στιγμιαίαν ἀνταύγειαν τοῦ μονυέλου του.

»Ἰδού, λοιπὸν κύριοι, τί μᾶς κάνει νὰ σκυλοτρωγώμαστε : Ἡ παραφορά! Ἰδοὺ τὸ ἀσύλληπτον κάτι τῆς δυστυχίας μας, τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ θεραπεύσωμεν. Ἔχομεν ἀνάγκην ἐξουσίας χωρὶς παραφοράν, χωρὶς θυμούς, χωρὶς ὑπερβολικὰ νεῦρα, χωρὶς ἐξωφρενισμούς, χωρὶς αὐταρχικότητα. Ἂν ὑποδεχώμεθα μὲ τόσας ἐκδηλώσεις στοργῆς τὴν νέαν Ἀστυνομίαν, δὲν εἶναι διότι μᾶς ἀρέσει τὸ κασκέτο της, ἀλλὰ διότι ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εἶναι ὀλιγώτερον παράφορος. Καὶ ἂν ἀποχαιρετῶμεν τὴν παλαιὰν Χωροφυλακὴν μὲ τόσην ἀνακούφισιν, δὲν εἶναι διότι μᾶς ἐνοχλοῦσαν τὰ κορδόνια τους, ἀλλὰ διότι θ' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὴν παραφορὰν μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπίεζεν. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον μάλιστα ἂν ἀνασυνεκροτοῦντο καὶ μετωνομάζοντο αἴφνης καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ σώματα τῶν δημοσίων ὀργάνων, μὲ βάσιν τὴν ἀπεμπόλισιν τῆς παραφορᾶς. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν φρουρὸν τῆς τάξεως, νὰ παύσῃ νὰ παραφέρεται καὶ ὁ δικαστής, καὶ ὁ τμηματάρχης, καὶ ὁ γραφεὺς καὶ ὁ κλητήρ, καὶ ὅλοι αὐτοί οἱ ἐξαιρετικὰ νευρικοὶ κύριοι, οἱ ἀντλοῦντες τὴν παραφοράν των ἀπὸ τὸν κρατικὸν προϋπολογισμόν. Τὸ δόγμα τοῦ Ἄγγλου στρατηγοῦ νὰ γίνῃ ἡ θρησκεία μας. Νὰ ἀναπετασθῇ ἡ ἐθνικὴ σημαία τῆς δημοκρατίας μὲ χρυσοκέντητον ἔμβλημα : «Κάτω ἡ παραφορά»!...

»Ἐπὶ πέντε περίπου αἰῶνας ὑπήρξαμεν ὑπόδουλοι τῆς τουρκικῆς παραφορᾶς. Εἰς τὸ πέρασμα τοῦ δυνάστου δὲν ἐτολμούσαμε νὰ κάνωμε κίχ. Διότι ὁ πασᾶς, ὁ βέης, ὁ ἐφέντης, ὁ ἀγᾶς εἶχαν τὴν παραφορὰν εἰς τὴν τσέπην των. Καὶ ἐνομίζαμεν ὅτι ἠλευθερώθημεν κάποτε. Δὲ βαρυέσαι. Ἁπλούστατα, ἀλλάξαμε παραφοράν. Διηρέθημεν εἰς δύο μέρη ἐξ ὧν οἱ μισοὶ μισθοδοτούμενοι ἀπὸ τὸ κεντρικὸν ταμεῖον παρεφέροντο, καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ ἐδέχοντο τὴν παραφορὰν των πληρώνοντες. Καιρὸς ὅμως νὰ βάλουν νερὸ στὸ κρασί των οἱ παραφερόμενοι. Διότι ἔχουν καὶ οἱ ἄλλοι παραφορὰν καὶ τότε βάλ' του ρίγανη. Ὁ κ. Χαλλινταίϋ, μὲ τὸ φλεγματικόν του κήρυγμα εἶναι ὁ θεμελιωτὴς τῆς νέας μας ζωῆς. Ὅταν ἡ παραφορὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν δρόμον, ματαίως ὕστερα θὰ ἀγωνισθῇ νὰ κρατήσῃ τὴν τελευταίαν ὀχυρωματικήν της γραμμὴν εἰς τὸ γραφεῖον ἢ εἰς τὸ δικαστήριον...»

***

Το ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄνεσις», ἐδημοσιεύθη ἐπίσης εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῆς 19 Ἰανουαρίου 1925. Γράφει καὶ εἰς αὐτὸ ὁ Κ. Ἀθάνατος :

«Δὲν ὑπάρχει χειρότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἀθῴαν πλάνην, τὴν καθιερωμένην παρεξήγησιν, τὴν ἄδολον παρανόησιν. Μὲ τὴν πλέον ἀγγελικὴν πρόθεσιν συγχέομεν τὰ ὅρια μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Καὶ δημιουργοῦμεν ἔτσι ἀτμόσφαιραν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν εἴχαμεν τὴν ἀξίωσιν νὰ ζήσωμεν. Μὲ τὴν μεγαλυτέραν εὐκολίαν παρερμηνεύομεν τὰ φρικτότερα ἐλαττώματα ὡς μεγάλας ἀρετάς. Ὁ νεοέλλην, λόγου χάριν, περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὸ ὅτι εἶναι ὀλιγαρκής. Καὶ τὸ ἔχει ἀνυψώσει ὡς εἶδος ἐθνοσήμου, μὰρκ ντεποζέ. Εἰς ὅλα λιτοδίαιτος. Βολεύεται ὅπως βρεθῇ. Δὲν ἀπαιτεῖ ποτὲ τὸν παραμικρόν. Ἰδοὺ τὸ μυστικὸν τῆς κακοδαιμονίας του. Τὰ περνάει σὰν τὸν Καραγκιόζη, μὲ ἕνα κλεμμένο κρεμμῦδι καὶ μὲ μιὰ γενναία καρπαζιά. Τὸ ἅπαντον τῶν δικαιωμάτων του ὡς πολίτου ἀπὸ τὸ κράτος, ἦτο ἀνέκαθεν νὰ ἔχῃ μίαν στοιχειώδη ἀσφάλειαν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι ὀλιγαρκὴς καὶ λιτοδίαιτος, τὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλείας δὲν τοῦ ἔδιναν παρὰ μόνον τὴν προκαταβολὴν τῆς καρπαζιᾶς...

»Ὅταν ξεκινήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἀνασκόπησιν, δὲν τολμᾶ νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅσα ἐπ' ἐσχάτων προσφέρονται μὲ τὴν νεοσύστατον Ἀστυνομίαν τῶν Πόλεων. Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, θυμοῦμαι, εἰς τὸν λόχον μου ἐν ἐκστρατείᾳ συνέβη νὰ λείψῃ τυχαίως ὁ σιτιστής· καὶ ἐχόρτασε τὸ ἄντερο τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ ἀγαθὰ τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἀβραάμ. Μακαρουνάδες, φασουλάδες, βραστά, ἐπερίσσευαν ἀπὸ

τὸ καζάνι καὶ τὰ πετούσανε στὰ σκυλιά. Γιατὶ ἁπλούστατα εἶχε λείψει τὸ «ὄργανον τῆς ὑπηρεσίας» μὲ τὴν ἐθνικὴν ἀντίληψιν, ὅτι ὁ νεοέλλην εἶναι λιτοδίαιτος καὶ ὀλιγαρκής...

» Τὸ ἴδιον ξάφνιασμα ἀκριβῶς ἐδοκίμασα καὶ προχθὲς ἀκούοντας τὸν κ. Κλεάνθην Γεωργιάδην, τὸν προϊστάμενον καὶ ἐμψυχωτὴν τῆς νέας Ἀστυνομίας, νὰ κηρύσσῃ εἰς τοὺς παρατεταγμένους ἀστυφύλακας τὸ εὐαγγέλιον τῶν καθηκόντων των :

»—«Ἡ ἄνεσις τῶν πολιτῶν, ἡ ἄνετος διαβίωσις τῶν ἀτόμων ἐν τῇ κοινωνίᾳ, πρέπει ν' ἀποτελῇ τὸν κυριώτερόν σας προορισμόν. Χρέος σας εἶναι νὰ χαρίζετε εἰς πάντας τὴν ἄνεσιν, τῆς ὁποίας ἐτάχθητε φρουροί»...

»Ἀκόμη τρίβω τὰ μάτια μου ἀπὸ κατάπληξιν. Τί εἶναι, λέει, αὐτὸ ποὺ δικαιούμεθα ; Ἄνεσις ! Καὶ ἀπὸ ποῖον ; Ἀπὸ τὸν διώκτην μας ! Ἀπὸ τὸν ἀπηνῆ Βελιγκέκαν τῶν καθημερινῶν βασάνων μας ! Εἴμαστε τόσον ἀσυνήθιστοι σὲ τέτοια χάδια, ποὺ φοβόμαστε ὅτι εἶναι ὄνειρον...

»Ἡ μεγαλυτέρα ἐπιτυχία τοῦ νέου θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας δὲν εἶναι ὅτι οἱ πολῖται ὀφείλουν νὰ βαδίζουν δεξιά, ἀλλὰ ὅτι δικαιοῦνται νὰ βαδίζουν καὶ ὑπερήφανοι, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά. Ἐν ὀνόματι τῆς ἀνέσεώς μας, χαιρετίζομεν τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολήν. Εἶναι μία σωστὴ ἀποκατάστασις τῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν. Ἔτσι μποροῦμε νὰ προχωρήσωμεν πρὸς τὸ μέλλον, ἀπαράλλακτα ὅπως προχωρεῖ πρὸς τὴν νίκην ἕνας καλοφαγωμένος στρατός. Μὲ ὅλην μας τὴν Ἄνεσιν».

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἐπιστολή του, μία ἐπιστολὴ σταλεῖσα πρὸς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» καὶ δημοσιευθεῖσα εἰς αὐτὸ τὴν 16 Ἰανουαρίου 1925. Παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι θίγει ἕνα ζήτημα ἄκρως ἐνδιαφέρον καὶ διὰ τὰς ἡμέρας μας ἀκόμη. Γράφει ;

«Κύριε Διευθυντά,

» Καλὴ καὶ ἁγία ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων. Ἀλλ' εἰς τὴν τόσον εὐοίωνον ἐμφάνισίν του, δὲν συγχωρεῖται τὸ φέρελπι τοῦτο Σῶμα νὰ κάμῃ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ σταδίου του μ' ἕνα σολοικισμόν. Παίζει καὶ ἡ ὀνοματολογία τὸν ρόλον της. Ὁ ὅρος «Ἀ σ τ υ ν ο μ ί α τ ῶ ν Π ό λ ε ω ν» δὲν θὰ πῇ ἀπολύτως τίποτε. Εἶναι μία ταυτολογία ἀκαλαίσθητος καὶ παράλογος. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς διδάσκαλος γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι μοιάζει μὲ τὸν «οἰκοδεσπότην τοῦ σπιτιοῦ», ποὺ λένε μερικοί. Ὁ κ. Κονδύλης, ὁ Χαλλίνταιϋ, ὁ κ. Γεωργιάδης, ὁ κ. Καλυβίτης — δὲν ξέρω ἀκριβῶς ποῖος εἶναι πιὸ ἁρμόδιος — ἂς περικόψουν ἐκεῖνον τὸ «τῶν Πόλεων», ἀφοῦ ἡ λέξις «Α σ τ υ ν ο μ ί α» τὸ λέει πολὺ καλὰ μόνη της. Γιατὶ ὁ σκοπὸς εἶναι πρὸ παντὸς νὰ συνεννοούμεθα. Νομίζω ;».

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΚΑΙ Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΗΘΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΘΕΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Η ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟΝ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΒΙΟ

Ἐρχόμαστε τώρα στὴν πορεία ποὺ ὀφείλουν ν' ἀκολουθοῦν στὸν πρακτικό τους βίο οἱ ἄνθρωποι, ποὺ δέχονται τὰ διδάγματα καὶ θέλουν νὰ ἐφαρμόζουν τὶς ἐντολὲς τοῦ ἠθικοῦ νόμου. Γιατὶ δὲν ἀρκεῖ νὰ ξεύρῃ κανεὶς ποιὸ εἶναι τὸ περιεχόμενό του, ὅπως δὲν εἶναι ἀρκετὸ καὶ ν' ἀναγνωρίζῃ ἁπλῶς τὴν ἀξία του. Εἶναι ἀκόμα ἀνάγκη καὶ νὰ τὸ ἐφαρμόζῃ, ὅπως εἶναι ἀπαραίτητο καὶ νὰ φανερώνῃ τὴν πίστι του μὲ ἔργα...

Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Εἶναι σήμερα δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἠθικοῦ νόμου; Ἢ ἔχει οὗτος ἱστορικὴ πιὰ ἀξία, ἀφοῦ ἐγράφη γι' ἄλλους ἀνθρώπους καὶ γι' ἄλλην ἐποχή;

Μερικοὶ δοκησίσοφοι, ποὺ νομίζουν ὅτι τὰ ξεύρουν ὅλα, ἐνῷ κατ' οὐσίαν δὲν ξεύρουν τὰ τρία κακὰ τῆς μοίρας τους, αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπαντοῦν στὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα. Ὅτι δηλαδὴ τὸ Χριστιανικὸ κήρυγμα ἐγράφη γι' ἄλλην ἐποχὴ καὶ γι' ἄλλους ἀνθρώπους, ἔχει περιωρισμένη σημασία καὶ εἶναι πιὰ σήμερα ἀνεφάρμοστον... Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ἄλλη. Καὶ λέγει αὐτή, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἀνθρώπινο δημιούργημα, ὁπότε ἀσφαλῶς θὰ μποροῦσε νὰ σταθῇ μιὰ τέτοια ἄποψις. Εἶναι ἔργο Θεῖο καὶ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου ποὺ τὸ ἔδωκε στὸν κόσμο, δὲν εἶναι ἁπλῶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ Θεάνθρωπος, ἤτοι Θεὸς μαζὶ καὶ ἄνθρωπος...

Κατὰ φυσικὴ συνέπεια καὶ ὁ ἠθικὸς Νόμος δὲν ἐγράφη γιὰ ὡρισμένους ἀνθρώπους μιᾶς ἱστορικῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο γενικά, πασῶν τῶν ἐποχῶν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ ἱστορίας... Δὲν ἀλλάζει δὲ σύμφωνα μὲ τὶς ἐποχὲς καὶ τὰ καθεστῶτα, ὅπως λένε μερικοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, ἀλλ' εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος καὶ παραμένει αἰώνιος, ἀναλλοίωτος καὶ ἀμετάβλητος... Συνεπῶς ἡ ἐφαρμογή του εἶναι καὶ σήμερα δυνατή, ὅπως ἦταν καὶ ἄλλοτε καὶ χθὲς καὶ ὅπως θὰ εἶναι ἀσφαλῶς καὶ κατὰ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας... Ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἐνομοθετεῖτο.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ἐξ ἄλλου, ὅτι ἂν ὡρισμένοι ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ ἐφαρμόζουν μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐντολές του, δὲν ἔχουν καμμιὰ εὐθύνη γι' αὐτό. Γιατὶ ὁ Θεὸς καὶ Νομοθέτης τοῦ ἠθικοῦ Νόμου δὲν ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, παρὰ νὰ κάνουν ὅ, τι μποροῦν, καὶ νὰ ἐργάζωνται μέχρις ἐκεῖ ποὺ φθάνει ἡ δύναμίς τους... Πέραν αὐτῆς δὲν ὑπάρχουν γι' αὐτοὺς καθήκοντα οὔτε τοὺς βαρύνουν ἠθικὲς ἢ ἄλλες ὑποχρεώσεις.

Ἀλλ' ἐντελῶς ἄσχετα μ' αὐτά, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἠθικοῦ Νόμου δὲν εἶναι καθόλου δύσκολη. Γιατὶ κατ' οὐσίαν δὲν ἀπαιτεῖ αὕτη παρὰ τὴν ἐπιδίωξι καὶ ἄσκησι στὸν πρακτικὸ βίο μερικῶν ἁπλουστάτων ἀρχῶν καὶ ἀξιωμάτων. Αὐτὰ δὲ ὄχι μόνον εἶναι σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἠθικοῦ Νόμου, ἀλλὰ καὶ συμβιβάζονται ἀπόλυτα μὲ τὰ διδάγματα τῆς ὑγιεινῆς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ἰδοὺ πῶς καθορίζει ταῦτα ὁ Θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος:

«Περιπατεῖτε, λέγει, κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ μὴν ἐκπληρώνετε τὴν ἐπιθυμία τῆς σαρκός, γιατὶ αὐτὴ ἐπιθυμεῖ τ' ἀντίθετα τοῦ πνεύματος. Τὰ ἔργα τῆς σαρκός, ποὺ εἶναι φανερά, εἶναι: Μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια, εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθρες, ἔριδες, ζηλοτυπίες, θυμοί, μάχες, διχοστασίες, αἱρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθες, κῶμοι καὶ τὰ ὅμοια τούτων, γιὰ τὰ ὁποῖα σᾶς προλέγω, ὅτι οἱ

πράττοντες ταῦτα δὲν θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ... Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια...» κλπ. «Μὴ πλανᾶσθε· ὁ Θεὸς δὲν ἐμπαίζεται· ὅ,τι ἂν σπείρῃ ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσῃ...»

Καὶ ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν συνεχίζει σ' ἄλλη ἐπιστολή του: «Παρακαλῶ λοιπὸν ὑμᾶς νὰ περιπατῆτε σύμφωνα μὲ τὴν κλῆσι στὴν ὁποία ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας καὶ ἀγάπης ἀνεχόμενοι ἀλλήλων... Ἀπαρρίψαντες τὸ ψεῦδος, λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ».

«Μὴ δίδετε τόπο στὸ δαίμονα... Ὁ κλέπτης ἂς μὴ κλέπτῃ πλέον, ἀλλ' ἂς κοπιάζῃ περισσότερον, ἐργαζόμενος τὸ καλὸ μὲ τὰ χέρια του, γιὰ νὰ ἔχῃ νὰ δίδῃ καὶ σ' αὐτὸν ποὺ ἔχει ἀνάγκην...». «Ἂς μὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα σας λόγος σαπρός, ἀλλὰ πάντοτε καλός, γιὰ νὰ δίδῃ χάριν στοὺς ἀκούοντας... Κάθε πικρία καὶ θυμός, καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία καὶ κακία, ἂς λείψῃ ἀπὸ σᾶς... Γίνεσθε χρηστοί, εὔσπλαγχνοι καὶ συγχωρεῖτε ἀλλήλους, καθὼς σᾶς συνεχώρησε καὶ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Χριστοῦ... Γίνεσθε μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς τέκνα ἀγαπητά, καὶ περπατεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς σᾶς ἠγάπησε καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν στὴ Θυσία... Πορνεία δὲ καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία ἢ πλεονεξία ἂς μὴν ὀνομάζεται μεταξύ σας, καθὼς πρέπει σὲ Ἁγίους... Οὐδὲ αἰσχρότης καὶ μωρολογία καὶ βωμολοχία, γιατὶ αὐτὰ εἶναι ἀπρεπῆ. Ἀλλὰ νὰ ὑπάρχῃ περισσότερον εὐχαριστία...».

«Περιπατεῖτε ὡς ἔργα φωτὸς, ἐξετάζοντες τί εἶναι εὐάρεστο στὸν Κύριο, καὶ μὴν ἐπικοινωνεῖτε μὲ τοὺς ἀτάκτους, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τοὺς ἐλέγχετε... Γιατὶ ἐκεῖνα ποὺ γίνονται κρυφὰ ἀπ' αὐτούς, εἶναι αἰσχρὸν καὶ νὰ τὰ λέγῃ κανεὶς ἀκόμα... Προσέχετε λοιπὸν πῶς νὰ περιπατῆτε... Ὄχι ὡς ἄσοφοι, ἀλλὰ ὡς σοφοί, ἐξαγοράζοντες τὸν καιρό, γιατὶ οἱ ἡμέρες εἶναι πονηρές... Γι' αὐτὸ μὴ γίγνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ μάθετε τί εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου... Μὴ μεθᾶτε μὲ οἶνον, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀσωτεία, ἀλλὰ πληροῦσθε πνεύματος...». Καὶ ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος συνεχίζει:

«Αἱ γυναῖκες ὑποτάσσεσθε στοὺς ἄνδρες σας καὶ στὸν Κύριο, γιατὶ ὁ ἀνδρας εἶναι κεφαλὴ τῆς γυναίκας, ὅπως ὁ Χριστὸς εἶναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας... Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὶς γυναῖκες σας, καθὼς ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησία καὶ παρέδωκε τὸν ἑαυτόν του ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα τὴν ἁγιάσῃ... Ὅποιος ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα του ἀγαπᾶ τὸν ἑαυτόν του», κλπ. «Τὰ τέκνα ὑπακούετε στοὺς γονεῖς σας ἐν Κυρίῳ, γιατὶ αὐτὸ εἶναι δίκαιον... Καὶ οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα σας, ἀλλ' ἀνατρέφετά τα ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου...». Καταλήγει δὲ ὡς ἑξῆς:

«Λοιπόν, ἀδελφοί μου, ἐνδυναμώνεσθε στὸν Κύριο καὶ στὸ κράτος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ... Ἐνδυθῆτε τὴν πανοπλία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ δύνασθε νὰ στέκεσθε ἀπέναντι τῶν μεθόδων τοῦ διαβόλου... Στέκεσθε περιζωσμένοι τὴν ὀσφύν σας μὲ ἀλήθειαν, ἐνδεδυμένοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης καὶ φέροντες τὸ Εὐαγγέλιον τῆς εἰρήνης... Μαζὶ μὲ ὅλα ἀναλάβετε τὴν ἀσπίδα τῆς πίστεως, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ δυνηθῆτε νὰ σβύνετε τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ... Προσεύχεσθε σὲ κάθε περίστασι μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ δεήσεως διὰ τοῦ πνεύματος καὶ σ' αὐτὸ ἐπαγρυπνοῦντες μὲ κάθε ἐγκαρτέρησι καὶ δέησι ὑπὲρ πάντων τῶν Ἁγίων...».

Αὐτὰ ἔγραψεν ὁ Θεῖος Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν πρὸ εἴκοσιν αἰώνων. Εἶναι δὲ τόσο ζωντανά, τόσο πλήρη καὶ τόσον ἄξια προσοχῆς, ὥστε δείχνουν καὶ σήμερα ἀκόμα τὸ δρόμο ποὺ ὀφείλουν οἱ ἄνθρωποι ν' ἀκολουθοῦν στὸν πρακτικὸ βίο, ἐφαρμόζοντες τὸν ἠθικὸ Νόμο. Συνεπῶς δὲν νομίζουμε ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσουμε τίποτε ἄλλο, καὶ σταματῶμεν ἐδῶ.

Πολλοί, προκειμένου νὰ κανονίσουν τὴ διαγωγή τους ἐπάνω σ' ἕνα ζήτημα, ἐξετάζουν «τί κάνουν οἱ ἄλλοι...!». Ἡ τακτικὴ αὐτὴ ὅμως εἶναι τελείως ἐσφαλμένη κι' ἐπικίνδυνη. Γιατὶ τὸ ζήτημα τῆς εὐθύνης γιὰ κάθε παράβασι τοῦ ἠθικοῦ Νόμου εἶναι ἐντελῶς προσωπικὸ καὶ δὲν ἔχει σχέσι μὲ τοὺς ἄλλους... Τὸ τί κάνει ὁ καθένας ἐνδιαφέρει, καὶ ἔτσι μέλλει νὰ τεθῇ καὶ νὰ κριθῇ τὸ ζήτημα «ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ...». Τὸ δὲ «τί κάνουν οἱ ἄλλοι», ἀφορᾶ τοὺς ἴδιους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ θὰ ζητηθοῦν οἱ εὐθύνες, καὶ ὄχι τοὺς παραδειγματιζομένους ἀπὸ αὐτούς... Εἶναι δηλαδὴ ἀδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ κανεὶς γιὰ μιὰ παράβασι ποὺ κάνει, ἐπειδὴ τὴν κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι..., ἀφοῦ μπορεῖ νὰ τὴν ἀποφεύγῃ.

Τὸ πρᾶγμα γίνεται σαφέρεστο καὶ ἡ σαθρότης τοῦ ὡς ἄνω ἐπιχειρήματος διαφαίνεται πλήρως, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ ἡ Εὔα στὸν Παράδεισον ἐπεκαλέσθη τὸ «ἄλλοθι», εἰποῦσα τό : «ὁ ὄφις μὲ ἠπάτησεν...!». Ὅπως προηγουμένως ὁ Ἀδὰμ εἶχεν εἴπη, «ἡ Εὔα μοῦ ἔδωσε νὰ φάγω...!». Ἂν δὲ ἡ καταδίκη τῶν πρωτοπλάστων ὑπῆρξεν αὐστηρὰ καὶ οὗτοι ἐξηναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν Παράδεισον, ὁ καθένας εἶναι εὔκολο νὰ φαντασθῇ, πόσον ὀλέθριον εἶναι σήμερα τὸ ἐπιχείρημα : «οἱ ἄλλοι μὲ παρεκίνησαν...!». Ἂς μὴν ὀχυρώνεται λοιπὸν κανεὶς ὄπισθεν αὐτοῦ.

Ἂς ἐξετάζῃ δηλαδὴ ὄχι «τί κάνουν οἱ ἄλλοι», ἀλλὰ τί πρόκειται νὰ κάνῃ ὁ ἴδιος σὲ κάθε περίπτωσιν. Ὅποιος θέλει, ἑπομένως, νὰ συμβάλλῃ στὴ βελτίωσι τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν. Ἂς δίδῃ αὐτὸς παραδείγματα... Ἂς ἐφαρμόζῃ τὴν κατωτέρω ὡραίαν ἐντολὴ τοῦ ποιητοῦ, ποὺ λέγει :

«Φίλε τὴ δύναμι ψυχῆς καὶ νοῦ
Καὶ στὴ ζωὴ τὴν εὐτυχία ἂν θέλῃς...
Γίνε τοῦ ἑαυτοῦ σου ὁ ἴδιος, σύ,
Ὁ ἐμπνευσμένος καινούργιος Πραξιτέλης...!».

Ἂς δίδῃ λοιπὸν τὸ σύνθημα πρῶτος αὐτὸς καὶ ἂς μὴ ἀνφιβάλλῃ, ὅτι πολλοὶ ἄλλοι μέλλουν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἂς ἀνοίγῃ πάντοτε νέες λεωφόρους, ἂς χαράζῃ καινούργιους δρόμους καὶ ἂς εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν πρόκειται νὰ τοὺς βαδίζῃ μόνος... Προπαντὸς ἂς φροντίζῃ νὰ μὴ παρασύρεται κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅπως καὶ προηγουμένως εἴπαμεν, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἑλκύῃ στοὺς δικούς του δρόμους, ὥστε νὰ τὸν ἀκολουθοῦν ἐκεῖνοι...

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγουμε τὰ ἑπόμενα παραγγέλματα, τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ὁποίων στὴν πρακτικὸ βίο σᾶς συνιστοῦμε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶστες :

1ον) Λαμβάνετε τὴν ἀπόφασι τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ἠθικοῦ Νόμου, γιατὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν βάσι πρὸς ἐξασφάλισι τῆς ψυχικῆς ὑγείας. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ θεμελιώδη καὶ κύρια στοιχεῖα, ποὺ ἀνυψώνουν τὸν ἄνθρωπο ὑπεράνω τῶν ζώων, εἶναι ἡ ἱκανότης του νὰ ἔχῃ καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ στὴ ζωή του ἠθικοὺς κανόνες...

2ον) Μελετᾶτε μὲ προσοχὴ τὸ περιεχόμενο τοῦ ἠθικοῦ Νόμου, ὥστε νὰ ἐντυπώνεται τοῦτο στὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχή σας καὶ νὰ μὴν ἀποξενώνεσθε αὐτοῦ, ὅπως καὶ ἂν ἔρχωνται τὰ πράγματα τῆς ζωῆς σας... Σημειώνετε ὅτι τὰ παραγγέλματα τοῦ ἠθικοῦ Νόμου εἶναι θεῖα καὶ δὲν ἀποτελοῦν ἀνθρώπινο κατασκεύασμα, τυγχάνουν δ' αἰώνια, ἀναλλοίωτα καὶ ἀμετάβλητα στὸ χῶρο καὶ στὸ χρόνο...

3ον) Μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ τοὺς ἄλλους στὰ ζητήματα ἐφαρμογῆς τοῦ ἠθικοῦ Νόμου στὸν πρακτικὸ βίο καὶ μὴ κάνετε κάτι, «ἐπειδὴ τὸ κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι...». Φροντίζετε νὰ δίδετε σεῖς στοὺς ἄλλους τὸ παράδειγμα καὶ νὰ μὴ παίρνετε ἀπὸ αὐτούς... Ἔχετε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ εὐθύνη σας γιὰ κάθε παράβασιν εἶναι προσωπικὴ καὶ δὲν χωρεῖ ἡ δικαιολογία, ὅτι «οἱ ἄλλοι μὲ παρεκίνησαν», ὄπισθεν τῆς ὁποίας πολλοὶ ὀχυροῦνται...

Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

- ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΣ ΕΟΡΤΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΙΔΙΚΑΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
- ΔΕΥΤΕΡΑ ΛΑΜΠΡΑ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΕΙΣ ΑΓΙΟΝ ΑΝΔΡΕΑΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ εἰς τὸν τομέα τοῦ παιδιοῦ, ὅσον καὶ ἂν ἀναφερθῆ κανεὶς καὶ ὅσα καὶ ἂν γράψη δὲν θὰ κινδυνεύση νὰ ἀκούση ὅτι κινεῖται ἐντὸς γνωστῶν καὶ τετριμμένων θεμάτων. Διότι ἄβυσσος εἶναι ἡ νεανικὴ καὶ μάλιστα ἡ παιδικὴ ψυχή, καὶ κατὰ συνέπειαν πλῆθος μέγα τὰ προβλήματα ποὺ πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν ἀναφορικῶς μὲ τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νέου ἀνθρώπου.

Εἴπομεν καὶ ἄλλοτε ὅτι τὰ προβλήματα τοῦ παιδιοῦ κατενοήθησαν μεγάλως εἰς τὸν τομέα μας, πρᾶγμα ποὺ πολὺ δικαίως ἔδωσε εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα τὸν τίτλον «αἰῶνος τοῦ παιδιοῦ». Ἀπὸ ἀστυνομικῆς πλευρᾶς, τὰ προβλήματα κατενοήθησαν ἀρκούντως ἀπὸ τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ δι' αὐτὸ ἐδημιουργήθησαν δύο μεγάλοι, δύο φωτεινοὶ σταθμοὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ἑξαετίαν: Αἱ Παιδικαὶ Κατασκηνώσεις καὶ ἡ Παιδικὴ Σκηνή. Τὸ τί ἐπετελέσθη ἀπὸ τὸν πρῶτον, ἀπὸ τὰς παιδικὰς κατασκηνώσεις, μαρτυρεῖται ἀπὸ μερικοὺς ἀριθμούς. Ἰδού: Τὸ ἔτος 1959, πρῶτον ἔτος λειτουργίας τῶν κατασκηνώσεών μας, ἐφιλοξενήθησαν 333 παιδιά, 424 τὸ 1961, 510 τὸ 1962, 515 τὸ 1963, 510 τὸ 1964 καὶ 550 τὸ 1965.

Καὶ τὸ τί ἐπετελέσθη ἀπὸ τὸν δεύτερον σταθμόν, ἀπὸ τὴν Παιδικὴν Σκηνήν, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις κρίσεις τοῦ πλήθους ποὺ παρηκολούθησε τὰς τρεῖς μέχρι σήμερον λαμπρὰς ἐκδηλώσεις τοῦ 1965, ἤτοι ἐκείνην τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς καὶ τὰς δύο τῶν Παιδικῶν Κατασκηνώσεων Ἁγίου Ἀνδρέου Ἀττικῆς. Ἀπὸ αὐτάς, ἃς παρακολουθήσωμε μὲ κάθε δυνατὴν συντομίαν τὴν τελευταίαν, ἤτοι λαμπρὰν τῷ ὄντι ἐκδήλωσιν κατὰ τὴν ἀποχαιρετιστήριον ἑορτὴν τῆς 8-9-1965.

*
* *

ΠΟΛΥΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ καὶ πολλὴ λεβεντιὰ αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν Ἀττικῆς, ἀπότοκα καὶ τὰ δύο τοῦ μεγαλυτέρου πλήθους ποὺ κατέκλυσε τὸν χῶρον τῆς ἑορτῆς καὶ τῶν εὐσταλῶν, λιλιπουτείων καὶ μὴ «τσολιάδων» ποὺ ἀπὸ ἑνωρὶς συναντοῦσες παντοῦ. Ἐξ ἄλλου τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν ἀποχαιρετιστήριον ἑορτὴν θὰ ἔδιδαν «ἄνδρες» καὶ ὄχι «γυναῖκες», αὐτὸ καὶ μόνον ἦτο ἱκανὸν νὰ φέρη περισσότερον κόσμον εἰς τὰς Παιδικὰς Κατασκηνώσεις καὶ νὰ ἐπικρατῆ καὶ μεγαλύτερος ἐνθουσιασμός...

Ἔκπληξις μεγαλύτερη οἱ «τσολιάδες» τῶν 8-15 ἐτῶν, ποὺ κατάσπαρτοι ἀπὸ τῆς κυρίας εἰσόδου ἕως τοὺς δρομίσκους καὶ τὰ ξέφωτα τοῦ χώρου τῆς κατασκηνώσεως σοῦ ἀπένειμαν χαριτωμένον στρατιωτικὸν χαιρετισμόν, εἰς στάσιν προσοχῆς καὶ κτυπώντας μάλιστα τὸ πόδι εἰς τὸ χῶμα... Ἔκπληξις πάλιν αἱ κραυγαὶ τῶν διαφόρων ὁμάδων, ποὺ ἄλλοτε ἀπόκοσμοι καὶ ἄλλοτε συγκλονιστικαὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰς συστάδας τῶν πεύκων καὶ ὑπεδήλωναν ὅτι ἔχομε νὰ κάνωμε μὲ...λύκους, μὲ φυλὰς... ἀγρίων, μὲ ἕνα λόγον μὲ ζωντανὰ παιδιὰ συγχρόνου κατασκηνωτικῆς περιόδου καὶ συγχρόνου κοινωνίας. Καὶ ἀκόμη ἔκπληξις ἡ παρέλασις ποὺ ἤνοιξε τὴν ὅλην ἑορτήν, παρέλασις φουστανελλοφόρων αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ πιτσιρίκων ἀμίμητων εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὴν σαβαρότητά των, ποὺ δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ καταχειροκροτηθῆ.

Ἡ σελήνη ἦλθε μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς ἑορτῆς νὰ συμπληρώσῃ τὸν ὅλον σκηνικὸν διάκοσμον, τὴν ὅλην φαντασμαγορίαν τῆς βραδυᾶς. Καὶ μαζί της, μαζὶ μὲ τὴν φθινοπωρινὴ νύκτα ποὺ ἄρχισε νὰ μᾶς κυκλώνει εἰς τὸν κῆπον ἐκεῖνον τῆς Ἐδὲμ ἦλθαν καὶ οἱ τελευταῖοι ἐπισκέπται : Ὁ βουλευτὴς Κυκλάδων κ. Ε. Ἀνερούσης καὶ οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι Πειραιῶς κ. Ζηλάκος καὶ Ἰσμαῆλος μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ προστεθοῦν εἰς τοὺς ἄνω τῶν πεντακοσίων ἄλλους ἐπισκέπτας μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κ. Δ. Ὑφαντῆς, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ μας, ἡ κ. Κ. Καραμπέτσου, ἡ κ. Μ. Γερανέα τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς καὶ πολλοὶ ἐκπρόσωποι διαφόρων ἄλλων κατασκηνώσεων τῆς περιοχῆς.

Μία ἄποψις τοῦ χώρου τῆς ἑορτῆς. Διακρίνονται : οἱ κ.κ. Ἀνερούσης Εὐάγγελος, Ὑφαντὴς Δημήτριος, Ἀστυνομικὸς Δ/τὴς Α', Ζηλάκος κλπ.

Ὑπῆρξεν εὐχῆς ἔργον τὸ ὅτι τὸ πρόγραμμα παρουσίασε ὁ ἐκλεκτὸς νέος κ. Καραμπᾶς, μορφωμένος καὶ πνευματώδης υἱὸς παλαιμάχου ἀστυνομικοῦ καὶ ὑπαρχηγὸς τῆς κατασκηνώσεως κατὰ τὴν περίοδον τοῦ 1964. Καὶ ἀκόμη εὐχῆς ἔργον ὑπῆρξε τὸ ὅτι οἱ ἄνδρες τῆς Φιλαρμονικῆς μας, ἐκτὸς τῆς θαυμασίας πλαισιώσεως τῶν μερῶν τοῦ διώρου προγράμματος, δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ ἑνωρὶς νὰ παιανίζουν ὡραιότατα ἐμβατήρια καὶ ἑλληνικὰ μοτίβα, πρᾶγμα ποὺ ἐξετιμήθη δεόντως καὶ ἐπεβραβεύθη μὲ τὴν θερμότητα τῶν χειροκροτημάτων ὅλων τῶν παρευρεθέντων.

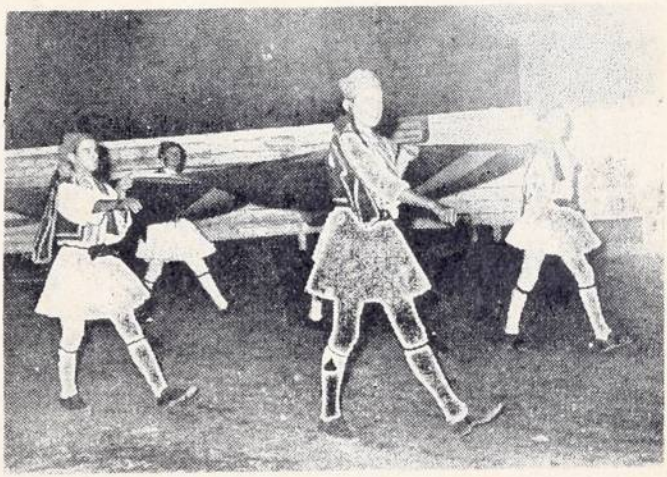
*
* *

ΤΕΛΟΣ τῶν... προκαταρκτικῶν. Εἰς τὸ κύριον πρόγραμμα τώρα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ ἐπιτυχημένας ἀποδόσεις ποιημάτων καὶ τραγουδιῶν προέβλεπε καὶ χαιρετισμὸν τοῦ ὑπαρχηγοῦ. Εἰς τὸ μικρόφωνον ὁ νέος Θ. Κορκόντζελος, ὁ ἀγαπητὸς ὑπαρχηγὸς τῶν 130 ἀγοριῶν τῆς τελευταίας ἐφετινῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου, διὰ νὰ μᾶς εἰπῇ αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ μεταξὺ τῶν ἄλλων :

«... Εἶναι ὅμορφο, πολὺ ὅμορφο νὰ ζῇς κοντὰ μ' ἕνα παιδάκι δέκα χρόνων. Νὰ σὲ βλέπει σὰν μεγαλύτερον ἀδελφό, νὰ ζητᾶ συμβουλὲς καὶ σὺ νὰ δίνῃς, νὰ δίνῃς γιατὶ εἶσαι στέλεχος μορφωμένο μὲ πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα, γιατὶ εἶσαι γυιὸς καὶ σὺ ἀστυνομικοῦ. Τότε ἡ ζωὴ παίρνει νόημα, ἔτσι πλάθονται οἱ χαρακτῆρες. Αὐτὸ τὸ βλαστάρι ποὺ ξεκινᾶ γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν ζωή, ψάχνει κάπου νὰ στηριχθῇ. Γιατὶ δὲν βλέπει, τὸ πολὺ φῶς, τὸ ἀπότομο, τὸ ζαλίζει. Θὰ πρέπει νὰ τὸ πιάσῃς ἀπὸ τὸ χέρι, νὰ τοῦ γελάσῃς, νὰ τὸ νοιώσῃς, νὰ σοῦ δοθῇ ἡ καρδιά του καὶ τότε πλάθεις ἕνα χαρακτῆρα καλό. Θὰ νοιώσῃς μεγάλη χαρὰ ἐὰν καταφέρῃς νὰ τοῦ δείξῃς τὴν ἀρχὴ τοῦ ἴσιου δρόμου. Καὶ ὅλα αὐτὰ προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε στ' ἀδέλφια μας παιδιά σας. Ἐδῶ, δίπλα στ' ἀκροθαλάσσι, κάτω ἀπὸ τὴν πλούσια σκιὰ τῶν πεύκων, ἐδῶ ποὺ τὸ μάτι ξεκουράζεται ἀγκαλιάζοντας πράσινο, ποὺ τ' αὐτὶ ἀκούει κελάηδημα πουλιῶν, ἐδῶ ποὺ τὸ κῦμα ψιθυρίζει στὰ βότσαλα τῆς ἀκρογιαλιᾶς χίλιες κουβεντοῦ-

λες, ἐδῶ ζοῦν τὰ παιδιά σας σεβαστοὶ γονεῖς 20 μέρες χαρᾶς καὶ παιγνιδιοῦ. Ζοῦν σὰν σὲ ὄνειρο καθοδηγούμενα ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τῆς κατασκηνώσεως, ἄνθρωπο μὲ πλήρη πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ μόρφωση, ποὺ γνωρίζει τὸν ἀκριβῆ ὅρον τῆς λέξεως «Κατασκήνωσις» καὶ ἀπὸ τὰ στελέχη ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ παιδιὰ ἀστυνομικῶν καὶ πιστεύουν σὲ ὑψηλὰ ἰδανικά, καὶ ἀντικρύζουν αἰσιόδοξα τὸ μέλλον καὶ ποὺ εἶναι εὐτυχισμένα γιὰ τὸ παρόν. Ἐθελοντικῶς καὶ μόνον προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὰ παιδιά σας.

»Ἀγαπητοὶ φίλοι μου κατασκηνωταί, ζήσατε 20 μέρες σὲ ἕνα περιβάλλον γεμᾶτο ζωὴ καὶ πήρατε πολλά. Σᾶς χρειάζονται πολλὰ ἐφόδια γιὰ νὰ βαδίσετε τὸν στενὸ δρόμο τῆς δύσκολης ζωῆς. Σᾶς ἔγιναν πολλὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸ καλό σας. Ἀντιληφθήκατε τὰ μικρὰ σφάλματά σας καὶ διορθωθήκατε.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν παρέλασιν καθ' ἣν στιγμὴν διέρχεται ἡ κυανόλευκος πρὸ τῶν ἐπισήμων.

»Ἀτενίστε τὸ νέο σχολικὸ ἔτος ἄφοβα, γιατὶ σήμερα τὸ πᾶν εἶναι ἡ μόρφωσις. Νὰ εἶσθε εὐγενικοί, νὰ ἀγαπᾶτε τὴ μάνα Ἑλλάδα ποὺ πατᾶτε, τὴν θρησκεία μας καὶ τοὺς γονεῖς σας.

»Ἡ Ἑλλὰς ζῇ γιὰ νὰ στηρίζεται στὶς ἐπερχόμενες γενεές. Καὶ αὐτὲς θὰ πρέπει νὰ γίνωνται καλύτερες ἀπὸ τὶς πρῶτες. Γίνεται ἄξιοι συνεχισταὶ τῆς ἐνδόξου ἱστορίας μας.

»Κυρίες καὶ Κύριοι,

»Ἐπιτελεῖται ἐδῶ ἕνα ἔργον καθ' ὅλα ὑψηλόν, ἱερόν. Στὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ συντελοῦν πολὺ ἡ θέλησις, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ παιδὶ καὶ ἡ καλὴ καρδιά.

»Ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἐκφράσω τὶς θερμότερες εὐχαριστίες τῆς κατασκηνώσεως πρὸς τὸ σεβαστὸν Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας γιὰ ὅσα προσφέρει. Ἐπίσης στὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων γιὰ τὸ μεγάλο του ἐνδιαφέρον, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀρτιωτέραν διατροφὴν τῶν παιδιῶν καὶ τὴν ἐν γένει ἄνετον 20ήμερον παραμονήν των στὸν παράδεισον αὐτόν...».

***

ΚΥΡΙΟΝ ΜΕΡΟΣ τῆς ὅλης ἑορτῆς ἡ τραγωδία τοῦ Σοφοκλέους «Οἰδίπους Τύραννος», σκηνοθετημένη ἀπὸ τὸν ἐξαίρετον καλλιτέχνην καὶ καθηγητὴν τῶν συγκροτημάτων Παιδικοῦ Θεάτρου, Μανδολινάτας καὶ Χορωδίας κ. Στέφανον Νικολαΐδην, ἀλλὰ καὶ διδαχθεῖσα ἀπὸ τὸν ἴδιον εἰς τοὺς νεαρούς πρωταγωνιστὰς καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ θιάσου. Ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν τὸ νὰ ἐξαρθῇ ἐνταῦθα ἡ πολύτιμος συμβολὴ τοῦ κ. Νικολαΐδη εἰς τὴν ἀρτίαν ἀπόδοσιν τοῦ ἔργου ἀπὸ τόσον νέους ἀνθρώπους, ὅπως ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς δι' αὐτὸν καὶ τὸ ὅτι ἐπέτυχε μέσα εἰς ἐλάχιστον χρόνον νὰ διδάξῃ τόσον δύσκολον τραγωδίαν καὶ μάλιστα μὲ τόσον πενιχρὰ μέσα εἰς τὴν διάθεσίν του. Ἂς εἶναι ὑπερήφανος λοιπὸν ὁ κ. Νικολαΐδης δι' ὅσα μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπέτυχε μέχρι σήμερον γενικῶς εἰς τὸν τομέα τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου καὶ ἂς εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη ὅλων μας τὸν συντροφεύει.

Πρέπει ἀναμφισβητήτως νὰ λεχθοῦν ἐδῶ ὡρισμένα πράγματα διὰ τὴν παγκοσμίως γνωστὴν τραγωδίαν τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου», ἡ ὁποία παρουσιάζει ἂς σημειωθῆ τεράστιον νομικὸν καὶ ἰδίως...ἀστυνομικὸν ἐνδιαφέρον, πλὴν βεβαίως τοῦ κοινωνικοῦ τοιούτου. Τὸ νομικόν της ἐνδιαφέρον συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ὁ Οἰδίπους, ἂν ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆ ἀπὸ τὰ σημερινὰ δικαστήρια, θὰ ἀνεκηρύσσετο παμψηφεὶ ἀθῶος, ὅπως ἀθῶος θὰ ἀνεκηρύσσετο καὶ ἐὰν ἐδικάζετο ἀπὸ τὰ δικαστήρια τῆς ἐποχῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται ἡ τραγωδία. Διότι τόσον τότε, τὴν μακρυνὴν ἐποχὴν τῶν προγόνων, ὅσον καὶ σήμερον, τὸ ἐν ἀμύνῃ καὶ τὸ ἐν πραγματικῇ πλάνῃ ἐγκλήματα συγχωροῦνται. Ἀθῶος λοιπὸν ὁ Οἰδίπους καὶ τότε καὶ σήμερον, διότι ἐφόνευσε τὸν πατέρα του, τὸν βασιλέα τῶν Θηβῶν Λάϊον, εὑρισκόμενος ἐν πραγματικῇ ἀμύνῃ. Καὶ ἀθῶος διότι ἔγινε ἕνας ἀπαίσιος αἱμομείκτης, λαμβάνων ὡς σύζυγον τὴν μητέρα του Ἰοκάστην τελῶν ἐν πραγματικῇ πλάνῃ...

Ὅσον διὰ τὸ ἀστυνομικὸν ἐνδιαφέρον τῆς τραγωδίας, αὐτὸ ἐξαντλεῖται εἰς τὸ ὅτι ὁ Οἰδίπους, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει ὅπως ἕνας ἀστυνομικὸς νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸν φόνον τοῦ πατρός του, ἀνακαλύπτει ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι ὁ φονεύς... Πρόκειται λοιπὸν περὶ τοῦ πρώτου ἀστυνομικοῦ ἔργου ὁλκῆς, μὲ τὴν πρωτοτυπίαν μάλιστα ὅτι αἱ ἔρευναι τοῦ ἀστυνομικοῦ φέρουν ὡς δολοφόνον αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Χωρὶς ὑπερβολὴν δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὡραιότερον καὶ δραματικώτερον εἰς τὴν πνευματικὴν κληρονομίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴν τραγωδίαν «Οἰδίπους Τύραννος» τοῦ Σοφοκλέους. Πάμπολλαι εἶναι αἱ ἐκδοχαὶ διὰ τὰ ὅσα ἀναφέρονται, ἐμεῖς ὅμως θὰ ἀκολουθήσωμε τὴν πλέον ὀρθόδοξον καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς ποὺ τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον, καὶ ἡ Παιδική μας Σκηνὴ κατὰ συνέπειαν παρουσιάζουν. Ἰδοὺ ἐν πάσῃ συντομίᾳ :

Γενάρχης τῆς θηβαϊκῆς δυναστείας τῶν Λαβδακιδῶν ἦτο ὁ Λάβδακος, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ ἔγγονος τοῦ Κάδμου. Ὁ Λάϊος, υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, ἠναγκάσθη νὰ ἐκπατρισθῆ εἰς τὴν Πελοπόννησον ὅταν ὁ Ἀμφίων καὶ ὁ Ζῆθος κατέλαβον τὰς Θήβας, ἐκεῖ δέ, διαμένων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πέλοπος, κατελήφθη ἀπὸ ἔνοχον πάθος διὰ τὸν Χρύσιππον, υἱὸν τοῦ Πέλοπος, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀθηναῖον, τὸν ἐρωτεύθη ἐνῶ τὸν ἐδίδασκε νὰ ὁδηγῇ ἅρμα. Τὸ δυστυχισμένον θῦμα ηὐτοκτόνησεν, ὅτε ὁ Πέλοψ κατηράσθη τὸν Λάϊον καὶ ἡ κατάρα αὐτή, μαζὶ μὲ τὴν ὀργὴν τῆς Ἥρας ἐπρόκειτο νὰ ἔχουν τὰς φοβερωτέρας τῶν συνεπειῶν διὰ τὴν οἰκογένειαν τῶν Λαβδακιδῶν.

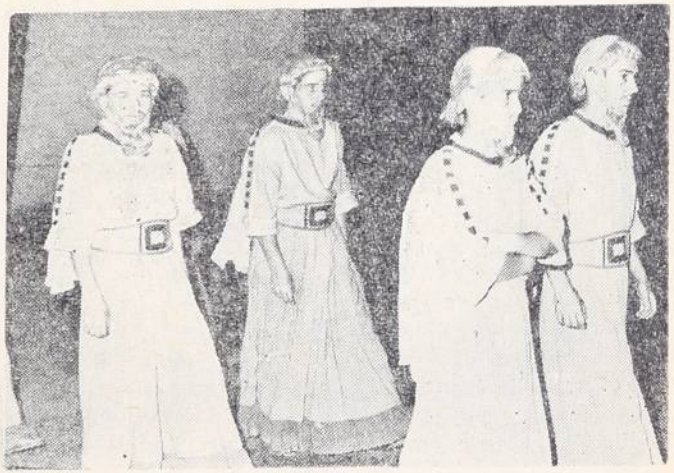
Ὁ Λάϊος ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Θήβας ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Μενοικέως Ἐπικάστην ἢ Ἰοκάστην, ἀργότερον δέ, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ τεκνοποιήσουν, κατέφυγε εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλήν του. Ὁ χρησμὸς τῆς Πυθίας, ἀφ' ἑνὸς μὲν τοῦ ἀπεκάλυψε βότανον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύναντο νὰ τεκνοποιήσουν, ἀφ' ἑτέρου ὅμως τοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν ὅτι θὰ ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπον νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπόκτησιν διαδόχου, διότι αὐτὸς ὁ διάδοχος θὰ ἐγίνετο πρόξενος πολλῶν συμφορῶν καὶ θὰ ἐβύθιζε τὴν οἰκογένειαν εἰς τὸ αἷμα καὶ τὸ πένθος. Ἐφοβήθη λοιπὸν ὁ Λάϊος καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ, ἀλλὰ μίαν νύκτα, ἀφιερωμένην εἰς τὸν Διόνυσον, τὸν Βάκχον καὶ τὴν Δήμητρα, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπηκολούθησαν ὄργια, ἐλησμόνησε τὸν χρησμὸν τῆς Πυθίας ὡς πρὸς τὸ δεύτερον σκέλος. Τὸ βότανον ἀνευρέθη, καὶ μετὰ πάροδον ὡρισμένου χρόνου ἕνα παιδὶ ἐγεννήθη...

Ἐγεννήθη λοιπὸν τὸ παιδὶ καί, διὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ δεινὰ ποὺ θὰ ἔφερε, ὁ Λάϊος καὶ ἡ Ἰοκάστη ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἐκθέσουν εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, ἀφοῦ μάλιστα τοῦ ἐτρύπησαν τὰ πόδια μὲ σιδηρᾶς βελόνας ἢ αἰχμὰς πορπῶν. Ἐκεῖ εὗρον τὸ παιδὶ δύο βοσκοὶ οἱ ὁποῖοι τὸ παρέδωσαν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Κορίνθου Πόλυβον, αὐτὸς δὲ τὸ ἐδέχθη, τὸ υἱοθέτησε μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς συζύγου του Μερόπης — ἦσαν

καὶ ἐκεῖνοι ἄτεκνοι — καὶ τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα «Οἰδίπους» ἐπειδὴ τὰ πόδια του ἦσαν μὲ οἰδήματα (ἀπὸ τὸ τρύπημα μὲ τὰς βελόνας ἢ τὰς πόρπας).

'Ανετράφη ὡς ἐκ τούτου ὁ Οἰδίπους εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πολύβου καὶ τῆς Μερόπης καὶ αὐτοὺς ἐγνώρισεν ὡς γονεῖς του. Μεγάλωσε καί, λόγῳ τῆς ὑπεροχῆς του μεταξὺ τῶν συνομηλίκων του, ἐπροκάλεσε πολὺ σύντομα τὸν φθόνον των, ὁπότε μίαν ἡμέραν κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ ἐφώναξε: «Δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα ἐπὶ τοῦ τίτλου τοῦ θρόνου τοῦ βασιλέως! Δὲν εἶσαι υἱὸς τοῦ Πολύβου καὶ τῆς Μερόπης, ἀλλά...».

'Ο Οἰδίπους ἐζήτησεν ἐξηγήσεις ἀπὸ τοὺς (νομιζομένους) γονεῖς του. Αὐτοὶ ἠρνήθησαν νὰ τὸν πείσουν ὅτι εἶναι πραγματικὸς υἱός των καί, ὁ Οἰδίπους, μὴ πεισθείς, ἀπεφάσισε νὰ διαλευκάνῃ μόνος του τὸ «πόθεν ἔσχεν»...

Ἕνα τμῆμα τοῦ χοροῦ τῶν γερόντων, πρὶν ἀποκαλυφθῇ, εἰς ὅλας του τὰς διαστάσεις, τὸ μέγα δρᾶμα τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου».

'Απὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀρχίζει καὶ τὸ μέγα δρᾶμα τοῦ Οἰδίποδος. Περιπλανᾶται εἰς τὰ ὄρη καὶ καταφεύγει εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν διὰ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον τῆς καταγωγῆς του, ἐκεῖ δὲ ἡ Πυθία, αἰνιγματικὴ ὅπως πάντοτε καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ συγκεκριμένην ἀπάντησιν, τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ γυρίσῃ πλησίον τῶν γονέων του, εἰς τὴν πατρίδα του, διότι ἐκεῖ θὰ ἐφόνευε τὸν πατέρα του καὶ θὰ ἐλάμβανε ὡς σύζυγον τὴν μητέρα του.

Αὐτὸ καὶ ἔπραξεν ὁ Οἰδίπους. Δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς γονεῖς του — τὴν Κόρινθον δηλαδὴ καὶ τὸν Πόλυβον καὶ τὴν Μερόπην, ὅπως παρὰ τὰς ἀμφιβολίας του ἤθελε νὰ πιστεύῃ — ἀλλὰ ἤρχισε νὰ περιπλανᾶται εἰς τὴν Φωκίδα καὶ τὴν Βοιωτίαν. Κάποιαν ἡμέραν, εἰς ἕνα σταυροδρόμι τῆς Βοιωτίας συνήντησε ἕνα ταξιδιώτην (τὸν Λάϊον, τὸν πραγματικὸν πατέρα του ποὺ εἶχε γίνει βασιλεὺς τῶν Θηβῶν ἐν τῷ μεταξύ), ὁ ὁποῖος τὸν διέταξε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ στενοῦ δρόμου διὰ νὰ περάσῃ πρῶτος αὐτὸς μὲ τὴν ἅμαξα καὶ τὴν ἀκολουθίαν του. 'Ο Οἰδίπους ἔφερε ἀντίρρησιν λόγῳ τῆς σκαιότητος τῆς διαταγῆς, ὁ Λάϊος τὸν ἐμαστίγωσε καὶ τοῦ ἐπετέθη καί, καθ' ἣν στιγμὴν ἑτοιμάζετο νὰ τοῦ καταφέρῃ θανάσιμον πλῆγμα, ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Οἰδίποδα...

'Εφόνευσε λοιπὸν ὁ Οἰδίπους τὸν πατέρα του, ἐν ἀγνοίᾳ του, καὶ συνέχισε τὴν περιπλάνησίν του. Εἰς τὸ ὄρος Φίκιον συνήντησε τὴν φοβερὰν Σφίγγα, ἔλυσε πρῶτος τὸ πασίγνωστον αἴνιγμά της καὶ ἀφοῦ ἐκείνη κατέπεσε ἀπὸ τὸν βράχον της καὶ ηὐτοκτόνησε, αὐτὸς συνέχισε τὴν δραματικὴν πορείαν του. Ἔφθασε οὕτω εἰς τὰς Θήβας, ὅπου εἶχεν ἐκσπάσει πλῆθος δεινῶν καὶ λόγῳ τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου ἐβασίλευεν ὁ Κρέων, ἀδελφὸς τῆς μητρός του 'Ιοκάστης καὶ θεῖος του. 'Εκεῖ, ἐπειδὴ ὁ Κρέων εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἔδιδε τὸν θρόνον του καὶ τὴν ἀδελφήν του 'Ιοκάστην εἰς ὅποιον ἔλυε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς — καὶ ἐγένετο οὕτω πρόξενος καὶ τοῦ θα-

νάτου της — ἔγινε βασιλεὺς καὶ ἐνυμφεύθη τὴν μητέρα του Ἰοκάστην ἐν ἀγνοίᾳ του. Πρόσθεσε λοιπὸν τώρα, εἰς τὸν φόνον το πατρός του, καὶ τὴν ἀπαισίαν αἱμομειξίαν...

Μὲ τὴν ἀνάληψιν τῆς βασιλείας καὶ τὴν τέλεσιν τοῦ δευτέρου φοβεροῦ ἐγκλήματος ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, ἐπέπεσαν καὶ φοβερώτερα δεινὰ τοῦ θηβαϊκοῦ λαοῦ. Ἡ γῆ δὲν παρῆγε καρπούς, τὰ βρέφη ἀπέθνησκον μόλις ἐγεννῶντο, ἀσθένειαι καὶ πλήμμυραι ἀπεδεκάτιζον τὸν πληθυσμόν. Ἔμπροσθεν αὐτῶν τῶν συμφορῶν οἱ Θηβαῖοι κατέφυγον εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τὸ ὁποῖον ἀπεκάλυψεν ὅτι αἰτία τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν ἦτο ὁ φόνος τοῦ Λαΐου καὶ κάποια μεγάλη αἱμομειξία καὶ ὅτι αἱ συμφοραὶ θὰ ἔπαυαν μόνον κατόπιν τῆς τιμωρίας τοῦ ἐνόχου... Ἐκάλεσε τότε ὁ Οἰδίπους τὸν λαὸν καὶ ἐζήτησε τὴν συνδρομήν του πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἀνευρέσεως τοῦ ὑπαιτίου, ἐκάλεσε καὶ τὸν μάντην Τειρεσίαν ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε μέρος τῆς φοβερᾶς τραγωδίας. Καὶ ἡ τρομερὴ ἀποκάλυψις, ὕστερα ἀπὸ πολλά, ὡλοκληρώθη ἀπὸ τὸν θεράποντα τοῦ Λαΐου καὶ ἀπὸ ἕνα γηραιὸν βοσκὸν τοῦ Κιθαιρῶνος, ὁ ὁποῖος βοσκὸς ἦτο καὶ ἐκεῖνος ποὺ παρέλαβε βρέφος τὸν Οἰδίποδα καὶ τὸν παρέδωσε εἰς τὸν Πόλυβον...

Χαρακτηριστικὴ σκηνὴ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς φοβερᾶς ἀποκαλύψεως.

Ὁλόκληρος ἡ φοβερὰ τραγωδία τώρα ἔμπροσθεν τοῦ τραγικοῦ ζεύγους Οἰδίποδος καὶ Ἰοκάστης (υἱοῦ καὶ μητέρας). Ἡ Ἰοκάστη, ἐξουθενωμένη ἀπὸ τὴν φρίκην ἀπέρχεται καὶ αὐτοκτονεῖ — ἀπαγχονίζεται μέσα εἰς τὸ παλάτι — ἐνῷ ὁ Οἰδίπους, τὸ πλέον τραγικὸν θῦμα καὶ ὁ περισσότερον δυστυχισμένος, φεύγει ἐξουθενωμένος καὶ αὐτὸς καὶ τυφλώνεται ἀμέσως μὲ τὰς ἰδίας του τὰς χεῖρας...

Ἐδῶ τελειώνει ἡ φοβερὰ τραγωδία «Οἰδίπους Τύραννος», διὰ νὰ δώσῃ συνέχειαν εἰς τὴν ἄλλην τραγωδίαν «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ», τὸ κύκνειον ἆσμα τοῦ Σοφοκλέους, ἡ ὁποία μαζὶ μὲ τὴν «Ἀντιγόνην» ποὺ εἴδαμεν ἀποτελεῖ τὸ τρίπτυχον τῶν θρύλων οἱ ὁποῖοι ἀναφέρονται εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν καὶ τὰ δεινὰ τῆς δυναστείας τῶν Λαβδακιδῶν.

*
* *

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗΘΗ ὅτι οἱ νεαροὶ ποὺ ἑρμήνευσαν τὴν τραγωδίαν τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου» κυριολεκτικῶς ἐθριάμβευσαν. Ὁ Δ. Ζαχαριάδης ὡς Οἰδίπους, ὁ Θ. Κορκόντζελος ὡς ἱερεὺς καὶ ὁ Χ. Παπαγιάννης ὡς Κρέων ἔδωσαν μὲ ἄνεσιν καὶ πειστικότητα τοὺς ρόλους των καὶ κατενθουσίασαν τὸ κοινόν. Ἡ Φραντζέσκα Ταμβακάκη, εἰς τὸν ρόλον τῆς Ἰοκάστης, κατέπληξε μὲ τὴν φυσικότητα καὶ τὴν θαυμασίαν πράγματι ἄρθρωσιν ποὺ τὴν διακρίνει, ὅπως τὸ ἴδιον κατέπληξε μὲ τὴν πειστικότητα τῶν δραματικῶν καταστάσεων ποὺ ἑρμήνευσε καὶ ὁ Θ. Ἀναγνωστόπουλος ὡς μάντις Τειρεσίας. Ρόλους ὡραίους ἀπέδωσαν καὶ ὁ Ι. Μέρμηγκας ὡς Ἐξάγγελος, ὁ Κ. Σταματίου ὡς Ἄγγελος, ὁ Ι. Χρυσάκης ὡς θεράπων

τοῦ Λαΐου καὶ αἱ μικραὶ Γιώτα Τζανετάκου καὶ Μαρία Ἀγάθου ὡς θεραπαινίδες. Ἐπειτα ὁ λαὸς μὲ τὸν Τ. Ζαχαριάδην, τὸν Α. Δημακόπουλον, τὸν Θ. Ἀνυφαντῆν, τὸν Σ. Καρταλόπουλον, τὸν Η. Κορέσην καὶ ἄλλους, ὁ χορὸς τῶν γερόντων μὲ τοὺς κορυφαίους Π. Νικολινάκον καὶ Ν. Κορκόντζελον καὶ τοὺς ὑπολοίπους Α. Μαμάταν, Χ. Γιαννακάκην, Σ. Σαβούρην, Μ. Γιαμάκην, Ε. Χαϊδεμένον, Η. Καλαθᾶν, Γ. Μανωλόπουλον, Π. Μουζάκην καὶ Α. Μικέλην, ὅπως καὶ οἱ δορυφόροι Π. Τζανετάκος, Α. Φαρμάκης, Ε. Κεχρῆς καὶ Σ. Παπουτσᾶς, ἐκράτησαν μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν τοὺς ρόλους των καὶ μάλιστα ἐνεθουσίασαν μὲ μερικοὺς... αὐτοσχεδιασμοὺς τῆς παιδικῆς ἀφελείας. Πολὺ δίκαια λοιπὸν τὰ χειροκροτήματα ποὺ εἰσέπραξαν ὅλοι οἱ νεαροὶ ἑρμηνευταὶ τῆς τραγωδίας καὶ περισσότερον δίκαιοι οἱ ἔπαινοι ποὺ ἠκούσθησαν μὲ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως.

Ὅσον διὰ τὰ σκηνικὰ καὶ τὴν ὅλην γενικῶς ἐργασίαν τοῦ κ. Νικολαΐδη, θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῆ ὅτι προσέφεραν ὅ, τι τὸ τελειότερον ἐπέβαλλε ὁ χῶρος καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἑρμηνευομένου ἔργου. Ἕνα μεγάλο εὖγε λοιπὸν εἰς τὸν μεγάλον δημιουργὸν διὰ τὴν ἀληθινὴν μυσταγωγίαν ποὺ ἐν συνόλῳ μᾶς προσέφερε.

*
* *

Ἐπιτυχὴς καὶ λαμπρὰ εἰς ὅλας της τὰς διαστάσεις ἀποχαιρετιστήριος ἑορτὴ τῆς ἐφετινῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου, ἔκλεισε μὲ ὡραίαν καὶ πνευματώδη σάτιραν τῆς κατασκηνώσεως, μὲ ἀπονομὴν ἐπαίνων εἰς διακριθέντα στελέχη καὶ κατασκηνωτὰς καὶ μὲ σύντομον, ἐμπεριστατωμένην ὁμιλίαν τοῦ κ. Ν. Ἀθανασοπούλου, Ἀστυνόμου Α΄ καὶ παλαιμάχου ἀρχηγοῦ τῶν Παιδικῶν Κατασκηνώσεων. Εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ κ. Ν. Ἀθανασόπουλος :

«Ἡ ἀποψινὴ παρουσία πολυπληθῶν καὶ ἐκλεκτῶν θεατῶν, μᾶς δίδει περισσοτέρας ἠθικὰς δυνάμεις ἵνα συνεχίσωμεν τὸ πολυσχιδές, πολύπλοκον ἀλλὰ θεάρεστον καὶ κοινωφελὲς ἔργον τῆς κατασκηνώσεως...

»Ἡ ἑορτή μας εἶχεν ὡς σκοπὸν νὰ παρουσιάσῃ εἰς ὑμᾶς τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον κατὰ τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα παραμονῆς τῶν παιδιῶν εἰς τὴν κατασκήνωσιν καὶ ὄχι τὴν ἐπίδειξιν. Ἁπλῶς σᾶς παρουσιάσαμε τὸ πνεῦμα, τὴν ἀγωγήν, τὴν ἐργασίαν, τὴν ἀξίαν, τὴν πίστιν, τὸ ταλέντον τῶν παιδιῶν μας καὶ τῶν στελεχῶν μας. Ἐστράφημεν, κατὰ τὰς ψυχαγωγικὰς ἐκδηλώσεις μας, εἰς τὸ ἀρχαῖον δρᾶμα διὰ νὰ συνδέσωμεν τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ μὲ τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

»Τὸ παιχθὲν ἔργον, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου ἔχει σκηνοθετηθῆ καὶ διδαχθῆ ὑπὸ τοῦ κ. Στεφάνου Νικολαΐδη, καθηγητοῦ τῶν Τμημάτων τῆς Παιδικῆς Σκηνῆς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων....

»Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἐκθέσω μὲ δύο μόνον λόγια τὰ τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς κατασκηνώσεως :

»Αὕτη ὀργανοῦται κατ' ἔτος, κατόπιν κοινῆς ἀποφάσεως τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Δημοσίας Τάξεως, ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων. Οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι παντὸς βαθμοῦ, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποστέλλουν τὰ τέκνα των ἡλικίας 7—15 ἐτῶν ἐπὶ 21 ἡμέρας, πρὸς παραθερισμόν, τὰ δὲ ἡλικίας 16 ἐτῶν καὶ ἄνω καὶ ἐφ' ὅσον ἔχουν γραμματικὰς γνώσεις τουλάχιστον Δ΄ τάξεως Γυμνασίου, ἀποστέλλονται καὶ φοιτῶσιν εἰς τὸ Σχολεῖον Στελεχῶν τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, ἐκ τοῦ ὁποίου μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀποφοίτησίν των χρησιμοποιοῦνται ὡς Κοινοτάρχαι καὶ Ὁμαδάρχαι.

»Εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν ἡ κατασκήνωσίς μας λειτουργεῖ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1959. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο προσῆλθον ἐν συνόλῳ 333 παιδιά, λόγῳ τῆς βελτιουμένης δὲ κατ' ἔτος διαβιώσεως τῶν κατασκηνωτῶν αὐξάνει ἐκ παραλλήλου καὶ ἡ προσέλευσις τῶν παιδιῶν.

»Ἤδη κατὰ τὸ λῆξαν θέρος προσῆλθον ἐν συνόλῳ 550 παιδιὰ καὶ στελέχη.

Ἐλπίζομεν, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν τῶν Ὑπουργείων Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Δημοσίας Τάξεως καὶ τῶν τοιούτων τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, νὰ ἐπιτύχωμεν καλυτέραν διαβίωσιν, ἰδία εἰς τοὺς τομεῖς τῆς στεγάσεως, διὰ τῆς ἀνεγέρσεως οἰκημάτων, καὶ τῆς ψυχαγωγίας, διὰ τῆς κατασκευῆς θεάτρου.

»Ἐκφράζομεν τὴν εὐχὴν ὅπως τὸ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας προβῇ εἰς τὴν ὁριστικὴν παραχώρησιν τοῦ κατεχομένου ὑφ' ἡμῶν χώρου καὶ ὁ ΟΔΕΠ ἐπισπεύσῃ τὴν διάθεσιν τῆς ὑπὸ παραχώρησιν ἐκτάσεως τριῶν περίπου στρεμμάτων, εὑρισκομένης ἔμπροσθεν τῆς κυρίας εἰσόδου.

»Αἰσθάνομαι ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσω καὶ πάλιν τὰ Ὑπουργεῖα Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Δημοσίας Τάξεως διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν ἀμέριστον ἐνδιαφέρον των πρὸς τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῆς κατασκηνώσεως. Ὡσαύτως ὀφείλω νὰ εὐχαριστήσω ἐκ τῆς θέσεως ταύτης καὶ ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν κατασκηνωτῶν, τῶν στελεχῶν, γονέων καὶ κηδεμόνων αὐτῶν, τὸν σεβαστὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγελον Καραμπέτσον, ὁ ὁποῖος συνέβαλε τὰ μέγιστα διὰ τὴν ἀρτιωτέραν καὶ πληρεστέραν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς κατασκηνώσεως καὶ ὁ ὁποῖος ἀπόψε δὲν εὑρίσκεται μεταξύ μας λόγῳ σοβαρωτάτης ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης. Ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν πάντα ὅστις συνέβαλε καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας.

»Τέλος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ στελέχη, τὸ ἀστυνομικὸν καὶ ἰδιωτικὸν προσωπικόν, ἐκφράζω καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας καὶ συγχαρητήριά μου διὰ τὰς μετ' ἀφοσιώσεως, εὐσυνειδησίας, φιλοτιμίας καὶ προθυμίας παρασχεθείσας ὑπηρεσίας των.

»Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως καὶ ἀποχαιρετῶ ὁλοψύχως πάντας τοὺς τιμήσαντας τὴν σημερινήν μας τελετήν, ἀξιοτίμους κυρίας καὶ κυρίους καὶ τοὺς εὔχομαι ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν.

»Εἰς τοὺς κατασκηνωτὰς συνιστῶ πάλιν καὶ ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ὑπακοήν, εὐγένειαν, προθυμίαν, ἐργατικότητα καὶ ἐντιμότητα καὶ τοὺς εὔχομαι ὑγείαν καὶ καλὴν πρόοδον.

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!»

***

ΕΝΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ τοῦ βουλευτοῦ Κυκλάδων κ. Ε. Ἀνερούση, ληφθὲν τὴν ἐπομένην τῆς τόσον ἐπιβλητικῆς αὐτῆς ἑορτῆς καὶ ἀπευθυνομένον πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δημοσίας Τάξεως κ. Σ. Ἀλαμανῆν, τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ε. Καραμπέτσον καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας, ἂς εἶναι καὶ ὁ καλύτερος ἐπίλογος τοῦ παρόντος μαζὶ μὲ τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν στηλῶν μου. Γράφει ὁ κ. Ἀνερούσης :

« Παραστὰς χθὲς κατασκήνωσιν παιδιῶν ἀστυνομικῶν Ἅγιον Ἀνδρέαν διδομένας ἑορτάς, ἠσθάνθην συγκίνησιν, ὑπερηφάνειαν συντελούμενον μέγα ἐθνικὸν ἔργον Στόπ. Ἀνάγκη παρασχεθῇ πᾶσα δυνατὴ ἐνίσχυσις συνεχισθῇ μέγα αὐτὸ ἔργον ».

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ, ἀλλὰ καὶ ἁπλῆν τελετὴν τῆς βαπτίσεως τῆς Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου Πριγκιπίσσης Ἀλεξίας

Τὴν 11ην τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου 1965, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τελετῶν τῶν Ἀνακτόρων, ἡ ὁποία εἶχε μετατραπῆ εἰς παρεκκλήσιον, ἡ Διάδοχος τοῦ Θρόνου, ἔλαβεν ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς ἐκκλησίας τὸ ὄνομά της : Ἀλεξία.

Τὸ Μυστήριον τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος ἐτελέσθη ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομον, βοηθούμενον ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως τῶν Ἀνακτόρων, Ἀρχιμανδρίτου κ. Κοτσώνη, τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀραβαντινοῦ καὶ δύο διακόνων τῆς Μητροπόλεως.

Ἀνάδοχοι ἦσαν ἡ Βασίλισσα-Μήτηρ Φρειδερίκη, αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας.

Ἡ βάπτισις ἐγένετο εἰς τὴν ἀσημένιαν κολυμβήθραν, ἡ ὁποία εἶχε τοποθετηθῆ μαζὶ μὲ τέσσερα ὑψηλὰ κηροπήγια καὶ ὅλα τὰ ἀργυρᾶ σκεύη ἐμπρὸς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ γλυπτοῦ ξυλίνου τέμπλου τοῦ θωρηκτοῦ «Ἀβέρωφ». Ὅλα τὰ σκεύη—πλὴν τῆς κολυμβήθρας—ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ πρώτην φορὰν κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ πάππου τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, τὸ 1868 καὶ ἠγοράσθησαν ἐκ προσφορᾶς (ἐκ μιᾶς δραχμῆς) ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν. Εἰς τὴν ἰδίαν κολυμβήθραν, ἡ ὁποία κοσμεῖται μὲ ἀναγλύφους εἰκόνας τῆς Ἁγίας Ἑλένης καὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, μὲ τὰ σύμβολα τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν καὶ μὲ φύλλα δάφνης, ἐβαπτίσθη καὶ ὁ σημερινὸς Βασιλεὺς μας Κωνσταντῖνος.

Τὸ Μυστήριον ἐτελέσθη ἐν στενοτάτῳ κύκλῳ. Παρίσταντο κατὰ τὴν τέλεσίν του οἱ Βασιλεῖς, οἱ Βασιλεῖς τῆς Δανίας, μετὰ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των, ἡ Βασίλισσα-Μήτηρ Φρειδερίκη, ἡ Πριγκίπισσα Εἰρήνη καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία μετὰ τοῦ συζύγου της Δὸν Χουὰν Κάρλος καὶ τῆς μικρᾶς θυγατρός των Πριγκιπίσσης Ἕλενας, ἡ Πριγκίπισσα Ἀλίκη καὶ ὁ Πρίγκιψ Μιχαὴλ μετὰ τῆς συζύγου του Μαρίνας. Ἐπίσης παρίσταντο ὁ πρωθυπουργὸς κ. Στέφ. Στεφανόπουλος, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Ἀθανασιάδης-Νόβας, οἱ Ὑπουργοὶ κ.κ. Μητσοτάκης, Τούμπας, Κοθρῆς, Γιαννόπουλος, Παπασπύρου, Βουρδουμπᾶς, Κωστόπουλος, Μελᾶς, Ἀλαμανῆς, Μπακατσέλος, ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Γεωργίου, οἱ πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ κ.κ. Παν. Κανελλόπουλος καὶ Σπ. Μαρκεζίνης, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ ἀντιπροσωπεία τῶν τριῶν ὅπλων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ἐξ ἑνὸς ἐξ ἑκάστου βαθμοῦ. Παρέστησαν ἀκόμη ὁ πρύτανις τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος, πρέσβυς τῆς Κίνας, ὁ πρέσβυς τῆς Δανίας, τὸ προσωπικὸν τῆς Αὐλῆς, οἱ διατελέσαντες Αὐλικοί, ὁ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας, οἱ πρυτάνεις τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ Πολυτεχνείου, ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων, ἀνώτατοι κρατικοὶ λειτουργοὶ καὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

Εἰς τὴν νεοφώτιστον ἡ ἀνάδοχός της Βασίλισσα-Μήτηρ Φρειδερίκη ἐδώρησεν ἕνα χρυσοῦν σταυρὸν καὶ ἕνα χρυσοῦν βραχιόλι μὲ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας ἕνα χρυσοῦν βραχιόλι μὲ τέσσαρες πολυτίμους λίθους. Ἡ Βασίλισσα τῆς Δανίας ἕνα περιδέραιον μὲ λεπτὰ μαργαριτάρια.

Ἀμέσως μετὰ τὴν βάπτισιν, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπένειμεν εἰς τὴν νεοφώτιστον τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ Ἁγίας Ὄλγας.

Πλῆθος Ἑλλήνων καὶ ξένων φωτορεπόρτερς, κινηματογραφιστῶν καὶ ὁπερα-

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΤΑΜΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1965

Α) Κατὰ μῆνα Αὔγουστον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἶκοι	1.174	Μέλη
2) » εἰς ἰατρεῖα » » »	2.335	»
3) Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια ...	732	»
4) Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	19	»
5) Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των.....	137	»
6) Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	32 νέα	»
7) Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ νοσοκομείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.....	2.001	»
8) Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 3.170 χμῶν εἰς	3	»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ.....	6.433	»

9) Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 4.140 συνταγαί.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Ἰούλιος ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	Δραχμαὶ	481.789,40
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	1.174.089,10
Σύνολον Ἐσόδων	»	1.655.878,50
Ἔξοδα	»	974.089,70
Πλεόνασμα	»	681.788,80

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ
Ἀστυνομ. Διευθυντὴς Α'

τὲρ τηλεοράσεως, ἐφωτογράφησαν εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἀνακτόρων τὴν νεοφώτιστον μὲ τοὺς γονεῖς της, τοὺς συγγενεῖς της, τοὺς ἀναδόχους, τοὺς παραστάντας ἐπισήμους κ.ἄ.

Ἔξω τῶν Ἀνακτόρων εἶχε συγκεντρωθῆ πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖον προέβαινεν εἰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις, κραυγάζον ὅλας τὰς γνωστάς, ἐν προκειμένῳ, ἑλληνικὰς εὐχάς : «Νὰ μᾶς ζήσῃ », «νὰ τὰ ἑκατοστήσῃ» κλπ. Οἱ Βασιλεῖς μὲ τὴν Διάδοχον εἰς τὴν ἀγκαλιάν, ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ μὲ συγκίνησιν καὶ ἱκανοποίησιν, ηὐχαρίστησαν τὰ ἐπευφημοῦντα αὐτοὺς πλήθη.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Μυστηρίου, ἐμοιράσθησαν εἰς τοὺς προσκεκλημένους «μαρτυριάτικα» (χρυσὸς βυζαντινὸς σταυρὸς μὲ τὸ στέμμα καὶ ἕνα κεφαλαῖο Α μὲ ροζ κορδελλίτσα) καὶ ἐπηκολούθησε δεξίωσις, ἥτις παρετάθη μέχρι τῆς 13.30 ὥρας.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ χρονικὰ» διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα ὁλοκλήρου τοῦ ἀστυνομικοῦ κόσμου, ὑποβάλλουν εἰς τοὺς Ὑψηλοὺς Γονεῖς τῆς νεοφωτίστου Διαδόχου Ἀλεξίας τὰς διαπύρους εὐχάς των, δι' ἀνέφελον καὶ ἀδιατάρακτον προσωπικὸν καὶ δημόσιον βίον τῶν τε ἰδίων καὶ τῆς θυγατρός Των.

«Α.Χ.»

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

ΥΓΡΑΕΡΙΟ ποὺ διέρρεε ἀπὸ σχετικὴ φιάλη οἰκιακῆς χρήσεως ἐξερράγη στὴν ὑπόγειο κατοικία τῆς Ε. Βενιτουράκη, ἐτῶν 22, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δεμερτζῆ 38, στὴν Ἀμφιάλη, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν ἐπικίνδυνο τραυματισμὸ τῆς οἰκοδέσποινας καὶ τεσσάρων ἐπισκεπτῶν της. Ἐπίσης σοβαρὲς ζημίες προεκλήθησαν στὸ κτίριο καὶ στὰ ἔπιπλα ἀπὸ τὴν ἔκρηξι καὶ ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ ποὺ ἐπηκολούθησε, ἡ ὁποία κατεσβέσθη ἀπὸ τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία Πειραιῶς.

ΜΑΧΑΙΡΩΣΕ τὸν Α. Μαριαφέρη ὁ φίλος του Β. Σιμόπουλος, μέσα στὸ καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Κων/νου 4, ὅταν φιλονείκησαν, ἐνῶ ἐχαρτόπαιζαν. Τὸ θῦμα τραυματίσθηκε σοβαρὰ στὸ στῆθος καὶ νοσηλεύεται στὸ νοσοκομεῖο.

ΥΠΟΣΧΕΣΙ ΓΑΜΟΥ ἦταν τὸ μέσο μὲ τὸ ὁποῖο ἄγνωστος ἔμπορος ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη κατώρθωσε νὰ ἐξαπατήσῃ δύο νέες καὶ νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ χρήματα καὶ ἕνα αὐτοκίνητο Ι.Χ. Τὸ ἕνα θῦμα εἶναι ἡ Γ.Ε., ἐτῶν 20, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀφήρεσε 10.000 δρχ., ἕνα αὐτοκίνητο Ι.Χ. καὶ διάφορα τιμαλφῆ καὶ ἡ Κ.Π., ἐτῶν 27, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀφήρεσε 25.000 δραχμές.

ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΟΣ (χασισέμπορος) ὁ Ε. Ζάννος συνελήφθη ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια Πειραιῶς, στὴν διασταύρωσι τῆς ὁδοῦ Φίλωνος-Τσαμαδοῦ. Στὸ σπίτι του κατεσχέθησαν 132 γραμμάρια χασίς. Προεφυλακίσθη.

ΗΡΩΙΝΗΣ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ τέσσαρες συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, οἱ Ε. Μπάτης, Ι. Σαμουνῆς, Ε. Κουζενάκης καὶ Ν. Μενετάκης. Κατεσχέθη ποσότης ἡρωΐνης.

ΥΔΡΑΡΓΥΡΟ προσπάθησε νὰ ρίξῃ στὸ αὐτὶ τοῦ ἀνδρός της ἡ Γιώτα Γιαννοπούλου, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐκοιμᾶτο, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἐκινήθη τὸ παρ' ὀλίγον θῦμα καὶ ὁ ὑδράργυρος ἔπεσε στὸ πρόσωπό του προκαλέσας ἐλαφρὰ ἐγκαύματα. Ἡ Γιώτα συνελήφθη, παρεδέχθη τὴν ἀπόπειρα μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι ὁ σύζυγός της τῆς ἐφέρετο βαναύσως. Ἐστάλη στὸν εἰσαγγελέα.

ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΜΑΧΑΙΡΙΕΣ ἐτραυμάτισε ὁ Σ. Νικολός, ἐτῶν 20, τὸν Χ. Ταμπουρᾶν, ἐπειδὴ πρὸ ἡμερῶν, σ' ἕνα μπὰρ ὅπου συνδιεσκέδαζον μὲ διάφορες παρέες, τὸν εἶχε εἰρωνευθῆ.

ΨΥΧΟΠΑΘΗΣ ὁ Θ. Θεοφίλης, ἐτῶν 39, στὸ χωριὸ Δοκὸς Εὐβοίας, σκότωσε μὲ ρόπαλο, κατὰ τὴν διάρκεια κρίσεως, τὸν πατέρα του Ἰωάννη, ἐτῶν 85.

ΜΕ ΜΑΧΑΙΡΙ ὁ Η. Καρασκύρτης, ἐτῶν 57, μέσα σὲ ἑστιατόριο τῆς Κατερίνης, ἔσφαξε τὸν Σιβόγλου καὶ ἐξηφανίσθη. Ἀναζητεῖται.

ΦΟΝΟΣ στὴν περιοχὴ Ἁγίων Ἀσωμάτων Χαλκίδος. Οἱ Ἀθ. Σκάρλας, ἐτῶν 44, Ἀντ. Σκάρλας, ἐτῶν 62, καὶ Ἀθ. Σκάρλας, ἐτῶν 25, εἶχαν ἐπιτεθῆ ἐξ ἐνέδρας ἐναντίον τῶν Χρ. Τάγκα, ἐτῶν 64, καὶ Κ. Τάγκα, ἐτῶν 27, τοὺς ὁποίους ἐτραυμάτισαν, διὰ λόγους τιμῆς. Κατόπιν ἐξηφανίσθησαν καὶ ὅταν ἐνετοπίσθησαν ἀπὸ ἀπόσπασμα Χωροφυλακῆς, τὸ ὁποῖο ἀκολουθοῦσαν καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Τάγκα, ἐπυροβόλησαν καὶ σκότωσαν τὸν Γ. Τάγκαν.

ΕΚΒΙΑΣΤΗΣ ὁ σεσημασμένος Γ. Βογιατζῆς ἢ Θεοδοσίου ἀναζητεῖται για-

τὶ παρουσιάσθη ὡς ἀστυνομικὸς στὸν Θ.Α. καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν δῆθεν ὅτι θὰ τὸν ὁδηγήση στὸ τμῆμα ἐλέγχου ἠθῶν γιὰ σχετικὴ παράβασι τοῦ ἀπέσπασε 6.000 δρχ. καὶ κατόπιν κατήγγειλε τὴν πρᾶξι στὴν Ἀστυνομία.

ΕΣΦΑΞΕ τὸ βρέφος της, 8 μηνῶν, κόπτοντας μὲ μαχαίρι τὴν καρωτίδα, σὲ στιγμὴ κρίσεως, ἡ σχιζοφρενὴς Γερασιμούλα. Α. Καλαμαρᾶ, ἐτῶν 29, στὸ χωριὸ Σκάλα Κεφαλληνίας.

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ τοῦ Λουκᾶ Καΐλη, ἐτῶν 39, στὸ Δίστομο, ποὺ συνελήφθησαν ὡς ὕποπτοι, ὡμολόγησαν τὸ ἔγκλημα. Εἶναι ὁ Ι. Κελερμένος, ἐτῶν 55, καὶ ὁ 18ετὴς υἱός του Γεώργιος. Ἀφορμὴ τοῦ φόνου ἦσαν οἱ διαφορὲς ποὺ εἶχαν οἱ δρᾶστες καὶ τὸ θῦμα διὰ τὴν κατοχὴν ἑνὸς πηγαδιοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐπότιζαν τὰ κοπάδια τους. Ὁ ἀτυχὴς Καΐλης ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του καβάλα, σ' ἕνα γάϊδαρο. Οἱ δύο δρᾶστες, ὅπως λένε, καιροφυλακτοῦσαν στὸν δρόμο. Τὸν ἄφησαν νὰ περάση καὶ μετὰ τὸν ἐκτύπησαν μὲ μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι. Ὁ ἀτυχὴς ἔπεσε ἀπὸ τὸ ζῶο αἱμόφυρτος. Τότε πατὴρ καὶ υἱὸς ἄρχισαν νὰ τὸν κτυποῦν μὲ μαχαίρια. Τοῦ κατέφεραν 25 μαχαιριὲς καὶ τὸν ἄφησαν νεκρὸ στὸν δρόμο. Ὁ γαϊδαράκος (ὁ μόνος μάρτυρας κατὰ τὴν φρικτὴ δολοφονία) ἐπέστρεψε χωρὶς τὸ ἀφεντικό του σπίτι. Ἡ γυναίκα τοῦ φονευθέντος ἀνησύχησε καὶ ἐκάλεσε εἰς βοήθειαν τοὺς γείτονες. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀνευρέθη ὁ νεκρός.

ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗ ἀπὸ τὸ παιδί του ὁ ἄστατος πατέρας του Ἰωάννης Ἀσβεστᾶς, ἐτῶν 57. Τὸν βρῆκαν στὴν ὁδὸ Θεσσαλονίκης 9, στὸ σπίτι του στὸν Ἅγιο Ἰωάννη Ρέντη, βαρειὰ τραυματισμένο καὶ ὅταν τὸν μετέφερον στὸ Κρατικὸ Νοσοκομεῖο πέθανε. Τὸ θῦμα εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν οἰκογένειά του ποὺ κατοικοῦσε στὸν Κορυδαλλὸ καὶ εἶχε κάμει ἄλλους δύο γάμους. Ὁ δράστης συνελήφθη καὶ ὡμολόγησε τὴν πρᾶξι του.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΗ συμμορία εἶχαν καταρτίσει, κατὰ τὸ πρότυπο τῶν Ἀμερικανικῶν ταινιῶν κινηματογράφου, οἱ 4 νεαροὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου Τραγανό, ὁ Γ.Α., ἐτῶν 19, ὁ Α.Φ., ἐτῶν 19, ὁ Ι.Γ., ἐτῶν 20 καὶ ὁ Χ.Κ., ἐτῶν 20. Εἶχαν στείλει ἐπιστολὴ στὸν Χρῆστο Κακούκη, βιοτέχνη, μὲ τὴν ὁποία τοῦ ζητοῦσαν 1.500.000 δραχμὲς τὶς ὁποῖες ἔπρεπε νὰ τοποθετήση σὲ ὡρισμένο μέρος στὰ χωράφια, ἄλλως θὰ τὸν δολοφονοῦσαν. Ἡ χωροφυλακὴ μὲ κατάλληλη ἐνέργεια συνέλαβε τοὺς συμμορίτες ποὺ ὡμολόγησαν τὴν πρᾶξι τους. Οἱ ἐπίδοξοι αὐτοὶ γκάγκστερς εἶχαν πάρει καὶ ψευδώνυμα διασημοτήτων τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ ὑποκόσμου, ὅπως Ἄλ Καπόνε, Ἔντυ Κωνσταντίν, Λίνο Βεντούρα καὶ Ὤντυ Μόρφυ. Σὲ ἕνα σπήλαιο τῆς περιοχῆς βρέθηκε καὶ ὁ σχετικὸς ὁπλισμός, ποὺ ἦταν μιὰ ἀραβίδα, τέσσερα περίστροφα, μαχαίρια καὶ ἀρκετὲς σφαῖρες.

ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ νεαροὶ συνελήφθησαν, ὁ Ν. Γκανεζόγιας, ἐτῶν 18, ποὺ ὡμολόγησε ἑπτὰ κλοπὲς καὶ ὁ Γ. Κόλλιας, ἐτῶν 17, ποὺ εἶχε κάνει 12 κλοπὲς εἰς βάρος οἰκοδόμων. Τοὺς συνέλαβε ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν.

ΣΦΑΙΡΕΣ δέχθηκαν ἀνύποπτοι διαβάτες, ὁ Σ. Σκουλογιάσης καὶ ὁ Π. Μαρκουλάκης, στὴν ἀποβάθρα τοῦ Πειραιῶς (ἰχθυόσκαλα), ὅταν συνεπλάκησαν οἱ Α. Γουδᾶς, Ι. Μανουσάκης καὶ Α. Παπαδάκης καὶ ὁ Ι. Μανουσάκης ἀπεπειράθη νὰ σκοτώση τοὺς ἄλλους, πυροβολώντας τους. Συνελήφθησαν.

ΣΑΤΥΡΟΣ ὁ Μ. Πέτρου, μάγειρος, ἀπήγαγε ἑκουσίως καὶ ἐκακοποίησε 15έτιδα στὸ δάσος τοῦ Πικερμίου, ὅπου τὴν ἐγκατέλειψε σὲ κακὴ κατάστασι.

ΟΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ Γερμανοὶ τουρίστες Μίκαελ Φιέντζεο, ἐτῶν 24, φοιτητής, Φίσερ Χέσμας, ἐτῶν 24, φοιτητὴς καὶ Κὰρλ Τούχτοβ, ἐτῶν 26, ὑδραυλικός, κατεδικάσθησαν σὲ φυλάκισι 13 μηνῶν, γιατὶ διέρρηξαν τὴν ἔπαυλι τοῦ ἐφοπλιστοῦ κ. Νομικοῦ. Μετὰ τὴν λῆξι τῆς ποινῆς τους θὰ ἀπελαθοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Νικάνδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παυσανίου 5, κοντὰ στὴ πλατεία «Προσκόπων», ἀπέναντι στὸ ἄγαλμα Τροῦμαν.

Ὁ Νίκανδρος, ὁ Θυατειρηνός, Ἕλλην γραμματικὸς τοῦ 3ου π.Χ. αἰῶνος, ἀσχολήθηκε κυρίως μὲ ἀττικὰ θέματα. Ὡς ἔργα του ἀναφέρονται τά: «Ἐξηγητικὰ ἀττικῆς διαλέκτου», «Περὶ τῶν δήμων» (τῆς Ἀττικῆς) κ.ἄ.

Νικάνορος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πυθίας 54, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τῆς Ἄνω Κυψέλης.

Ὁ Νικάνωρ, Ἀλεξανδρινὸς γραμματικὸς τοῦ 3ου π.Χ. αἰῶνος, συνέγραψε πολυάριθμα ἔργα, σημαντικώτερο τῶν ὁποίων εἶναι οἱ μελέτες περὶ στίξεως.

Νίκης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 2, στὴ πλατεία «Συντάγματος».

Ἡ Νίκη, μυθολογικὴ κόρη τοῦ Πάλλαντος καὶ τῆς Στυγός, ἀδελφὴ τῆς Βίας, τοῦ Ζήλου καὶ τοῦ Κράτους, ἦταν πάρεδρος τῶν Θεῶν καὶ βοηθὸς των κατὰ τὴν τιτανομαχία καὶ ἐλατρεύετο ὡς προσωποποίησις τῆς στοὺς πολέμους καὶ τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνες νίκης. Σημαντικώτερες, στὴ τέχνη, παραστάσεις τῆς Νίκης εἶναι ἡ πτερωτὴ τῆς Δήλου (ἄγαλμα ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς), ἡ τοῦ Παιωνίου (Ε' π.χ. αἰὼν) καὶ ἡ περιώνυμη τῆς Σαμοθράκης (Ἀλεξανδρινοὶ χρόνοι). Ὡραιότατες παραστάσεις Νικῶν ἔχομε καὶ ἐκ τοῦ θωρακείου τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Νικήτα Θεοδώρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μυλοποτάμου 26, στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Ἐρυθρὸς Σταυρός».

Ὁ Θεόδωρος Νικήτας, ταγματάρχης πεζικοῦ, γεννήθηκε τὸ 1859 στὴ Σελίτσα τῆς Οἰτήλου, μετέσχε τῶν πολέμων 1897 καὶ 1912-1913 καὶ ἀπεστρατεύθη τὸ 1914. Διακρίθηκε γιὰ τὴν τόλμη του καὶ τὴν ἀνδρεία του. Ἀπέθανε τὸ 1918.

Νικηταρᾶ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐμμανουὴλ Μπενάκη 15, κοντὰ στὴ «Ζωοδόχο Πηγή».

Νικηταρᾶς, εἶναι προσωνυμία τοῦ ὁπλαρχηγοῦ τοῦ 1821 καὶ ἀνεψιοῦ τοῦ Θ.

Κολοκοτρώνη Νικήτα Σταματελοπούλου, ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἀναστασίτσα (Τουρκολέκα) τῆς Ἀρκαδίας τὸ 1781. Ὁ Νικηταρᾶς, γνωστὸς καὶ ὡς «Τουρκοφάγος», ἄρχισε τὴν δρᾶσι του ἀπὸ τὴν μάχη τῶν Δολιανῶν (Μάϊος 1821), ὅπου μὲ δύναμι 200 ἀνδρῶν διεσκόρπισε τουρκικὴ δύναμι 6 χιλ. ἀνδρῶν. Διακρίθηκε μετὰ σὲ πολλὲς μάχες κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἰδιαίτερα κατὰ τὴν ἅλωσι τῆς Τριπόλεως, στὴν Στερεὰ Ἑλλάδα (ὅπου τὸ 1822 μετέβη ἐπὶ κεφαλῆς 800 Πελοποννησίων), καὶ στὴν καταστροφὴ τῆς στρατιᾶς τοῦ Δράμαλη στὰ Δερβενάκια.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι προσεχώρησε στὸ κόμμα τῶν Ναπαίων (Ρωσοφίλων), ἐθεωρήθηκε ὅμως ὡς ἀντιθωνικὸς καὶ ἐφυλακίσθηκε στὴν Αἴγινα δυὸ περίπου χρόνια. Ὅταν ἀποφυλακίσθηκε, ἦταν σχεδὸν τυφλὸς καὶ ἀπέζη ἀπὸ μιὰ πενιχρὴ σύνταξι. Ὁ Νικηταρᾶς, ἕνας τῶν σημαντικωτέρων ἀγωνιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀπέθανε πάμπτωχος στὸ Πειραιᾶ τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1849. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικίες καὶ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Νικηφόρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου 31, στὸν «Ἅγιο Κωνσταντῖνο» Ὁμονοίας.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς συνωνύμους τρεῖς αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου (ὁ Α', 802—811, ὁ Β', ὁ Φωκᾶς, 963—969 καὶ ὁ Γ', ὁ Βοτανειάτης, 1078—1081) καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα συνώνυμα σημαίνοντα πρόσωπα τοῦ Βυζαντίου. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἄνω Δάφνη).

Νικηφόρου Θεοτόκη (Βλέπε Θεοτόκη Νικηφόρου).

Νικηφόρου Λύτρα (Βλέπε Λύτρα Νικηφόρου).

Νικηφόρου Οὐρανοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φωτίου Πατριάρχου 11, στὸν «Ἅγιο Νικόλαο» τῶν Πευκακίων.

Ὁ Νικηφόρος Οὐρανός, ἕνας τῶν διαπρεστέρων Βυζαντινῶν στρατηγῶν, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου κατὰ τοῦ εἰσβαλόντος στὴν Θεσσαλία καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα ἡγεμόνος τῶν Βουλγάρων Σαμουήλ, τὸν ὁποῖον καὶ κατετρόπωσε κοντὰ στὸν Σπερχειὸ (996). Μετὰ μετέβη στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου παρέμεινε μέχρι τὸ 1001. Ἐν συνεχείᾳ ἀπεστάλη κατ' ἐπανάληψιν κατὰ τῶν Ἀράβων τῆς Συρίας τοὺς ὁποίους καὶ ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως.

Νικίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη 56, κοντὰ στὴ «Χρυσοσπηλιώτισσα» τῆς ὁδοῦ Αἰόλου.

Ὁ Νικίας, περιώνυμος καὶ πλουσιώτατος Ἀθηναῖος πολιτικὸς καὶ στρατιωτικός, διετέλεσε στρατηγὸς τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους καὶ διακρίθηκε, ἰδιαίτερα στὴν ἐκκλησία τοῦ δήμου, γιὰ τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν σωφροσύνη του. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Περικλέους (429 π.Χ.), ἀναδείχθηκε ὡς φιλειρηνικὸς ἡγέτης τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόμματος καὶ ἐπέτυχε, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πολιτικοῦ του ἀντιπάλου Κλέωνος, τὴν μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Σπαρτιατῶν σύναψιν εἰρήνης, ἡ ὁποία, στὴν ἱστορία τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἶναι γνωστὴ ὡς «Νικίειος εἰρήνη» (421 π.Χ.). Στὴν φιλειρηνικὴ του ὅμως πολιτικήν, ἀντέδρασε σφόδρα ὁ ἀρχηγὸς τοῦ φιλοπολέμου κόμματος Ἀλκιβιάδης, ὁ ὁποῖος καὶ ἐπέτυχε τὴν συνέχισι τοῦ πολέμου. Ἔτσι στὴν Σικελικὴν ἐκστρατεία ποὺ ἐπηκολούθησεν, ὁ Νικίας ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους στρατηγοὺς ποὺ συμμετέσχον. Ἐκεῖ ὅμως, νικηθεὶς καὶ ὁδηγηθεὶς αἰχμάλωτος στὶς Συρακοῦσες ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Γυλίππου, καταδικάσθηκε σὲ θάνατο (413 π.Χ.). (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Αἰγάλεω καὶ στὴν Ἄνω Δάφνη).

(Συνεχίζεται)

Ἀθανάσιος Σαμπάνης

Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὴν 25ην Σεπτεμβρίου 1965 ὁ τέως Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Ἀθανάσιος Σαμπάνης. Τὴν κηδείαν του, ἡ ὁποία ἐγένετο τὴν ἑπομένην ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Α' νεκροταφείου Ἀθηνῶν, παρηκολούθησεν ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ ἀστυνομικὴ ἡγεσία, ἀντιπροσωπεία ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἁπάντων τῶν βαθμῶν, πολλοὶ ἐκ τῶν ἐν συντάξει ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων ἀστυνομικῶν καὶ πλῆθος λαοῦ ἐκ τῆς Πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς. Ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ μεταστάντος κατετέθησαν πολλοὶ στέφανοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' τάξεως κ. Ὑφαντῆ Δημητρίου, ὅστις καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν νεκρόν, εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Ὡδηγημένοι καὶ πάλι ἀπ' τῆς συμφορᾶς τὸν ἀβάστακτο πόνο, συγκεντρωθήκαμε ἐδῶ στὸν ἱερὸ χῶρο γιὰ νὰ ἐπιτελέσουμε σκληρὸ καθῆκον.

Νὰ συνοδεύσουμε στὴν τελευταία του κατοικία ἕνα ἐπίλεκτο μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀστυμοικοῦ Σώματος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, τὸν τέως Ἀρχηγὸ Ἀστυνομίας Ἀθανάσιο Σαμπάνη.

Τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου του προξένησε μεγάλη θλίψι σ' ὅλους ἐκείνους, ποὺ τὸν γνώρισαν, ποὺ τὸν πλησίασαν, ποὺ ἔζησαν κοντά του, ποὺ συνεργάσθηκαν μαζί του, ποὺ ἤξεραν τὰ ἐξαιρετικά του προσόντα, τὶς πολλές του ἱκανότητες καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του.

Γιατὶ ὁ Ἀθανάσιος Σαμπάνης δὲν ἦταν τυχαῖος ἄνθρωπος. Ὑπῆρξε ἕνας ἄριστος ἀξιωματικός, ἕνας ἐκλεκτὸς πολίτης, ἕνας ὑποδειγματικὸς οἰκογενειάρχης, ἕνας εὐσεβὴς Χριστιανός, ἕνας ὑπέροχος Ἕλλην, ποὺ ἐνεσάρκωνε τὸν τέλειο ἄνθρωπο, ποὺ πλάσθηκε γιὰ νὰ ἐργασθῆ ἀκαταπόνητα στὴ ζωή του γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ συνανθρώπου του.

Διέθεσε ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀστυνομίας, τῆς Κοινωνίας, τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Γι' αὐτὸ ὁ θάνατός του ὑπῆρξε βαρύτατο πλῆγμα γιὰ τὴν οἰκογένειά του, ποὺ τόσο λάτρευε καὶ ἡ ὁποία τόσο τὸν ἀγαποῦσε, γιὰ τὴν Ἀστυνομία στὴν ὁποία ἐργάσθηκε μὲ πίστι καὶ ἀφοσίωσι καὶ πρόσφερε ἀνυπολόγιστες θυσίες, γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Κοινωνία γιὰ τὶς ὁποῖες διέθεσε ὅλη του τὴν προσωπικότητα καὶ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του, γιὰ ὅλους ἐκείνους, ποὺ τὸν γνώρισαν, ποὺ συνεργάσθηκαν μαζί του καὶ εἶχαν τὴν καλὴ τύχη νὰ νοιώσουν τὰ τόσα χαρίσματά του.

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶναι φυσικὸ ἡ πρόωρη ἀπώλειά του νὰ μᾶς πληγώση κατάκαρδα καὶ νὰ πλημμυρίση τὶς ψυχές μας μὲ πόνο, ὀδύνη καὶ σπαραγμό.

Ὁ ἐκλιπὼν ἀείμνηστος τέως Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Ἀθανάσιος Σαμπάνης γεννήθηκε τὸ 1891 στὶς Σπαῖδες Θηβῶν. Ἀφοῦ ὑπηρέτησε τὴν θητεία του, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν Βαλκανικῶν Πολέμων, κατετάγη ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ὅπου ὑπηρέτησε λίαν εὐδοκίμως εἰς αὐτὸ μέχρι τὸ 1929, ὅτε μετετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀστυνόμου Α', προαχθεὶς ὀλίγον βραδύτερον εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευ-

θυντοῦ Β' καὶ ἀκολούθως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α', ἐν συνεχείᾳ δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1933 ἀπεχώρησε τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, παραιτηθείς.

Ἦτο διδάκτωρ τῆς Νομικῆς μὲ πλουσιωτάτην ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν καὶ ἀρτιωτάτην νομικὴν κατάρτισιν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς ἠσχολήθη ἐπιτυχῶς μὲ νομικὰς ἐργασίας καὶ ἐξέδιδε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν βιβλία καὶ περιοδικὰ νομικῆς φύσεως καὶ ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τὸ 1943, κατὰ τὰς σκοτεινὰς ἡμέρας τῆς Κατοχῆς καὶ ἐνῶ τὸ φάσμα τῆς δυστυχίας καὶ τῆς συμφορᾶς ἐπλανᾶτο ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἐξουθενωμένο ἀπ' τὶς περιπέτειες διήρχετο κρίσιμες στιγμὲς καὶ εὑρίσκετο στὰ πρόθυρα τῆς διαλύσεως, ἀνεκλήθη εἰς τὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία καὶ τοῦ ἀνετέθη ἡ 'Αρχηγία τοῦ Σώματος.

Τότε ἀνεφάνησαν τὰ ἐξαιρετικά του προσόντα καὶ οἱ σπάνιες διοικητικές του ἱκανότητες. Διότι, ἀνάμεσα σὲ χίλιες δυσκολίες καὶ πολλοὺς κινδύνους καὶ περιπέτειες, ἐργάσθηκε ὑπεράνθρωπα γιὰ νὰ διασώσῃ τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα, ποὺ ἦταν τότε ἡ μόνη παρήγορη ἐλπίδα τῆς χειμαζομένης Πατρίδος, νὰ προστατεύσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν 'Αστυνομία Πόλεων, ποὺ ὑπῆρξε ἡ μόνη ὠργανωμένη κρατικὴ δύναμις μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως.

Ἔτσι ὁ 'Αθανάσιος Σαμπάνης ἀνεδείχθη ἐθνικὸς ἥρως καὶ γιὰ τὶς ἐθνικὲς ὑπηρεσίες του αὐτές, κατὰ τὶς ζοφερὲς ἐκεῖνες μέρες τῆς κατοχικῆς περιόδου, πρὸς τὴν Πατρίδα, θὰ πρέπῃ νὰ δικαιοῦται ὄχι μονάχα τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον διέσωσε, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐγωμοσύνης τῆς Πατρίδος, ποὺ τόσο πιστὰ ὑπηρέτησε.

Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ ἐκλιπὼν ἀείμνηστος 'Αθανάσιος Σαμπάνης.

Ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς λίγους ἐκείνους, ποὺ ἀφωσιώθηκαν ψυχῇ καὶ σώματι στὴν ὑπηρεσία τῆς Πατρίδος καὶ διέθεσαν ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό τους καὶ ὅλη τὴν ὕπαρξί τους γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Κοινωνίας. Καὶ ἀπῆλθε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου μὲ τὴν ψυχήν του ἥσυχον καὶ τὴν συνείδησίν του ἀναπαυμένην, διότι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσθη, τὴν πίστιν τετήρηκε, τὸν δρόμον τετέλευκε καὶ ἀπόκειται αὐτῷ ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει ὁ δίκαιος Κριτής.

Σεβαστέ μου 'Αρχηγέ,

Ὡς παλαιὸς συνεργάτης σου, τὸν ὁποῖον περιέβαλες πάντοτε μὲ ἐκτίμησι καὶ ἀγάπη, αἰσθάνομαι ἐξαιρετικὴ θλίψι γιὰ τὸ χαμό σου καὶ γιατὶ σὲ μένα ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ σοῦ ἀπευθύνω τὸν τελευταῖο ἀποχαιρετισμὸ καὶ εὔχομαι ὅπως ὁ Ὕψιστος τάξῃ τὴν ψυχή σου ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ σταλάξῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς καρδίας τῆς τόσο σκληρὰ πληγείσης οἰκογενείας σου.

Ἐκ μέρους τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τόσα χρόνια ὑπηρέτησες στοργικὰ μὲ πίστι καὶ ἀφοσίωσι, καταθέτω στέφανον ἐπὶ τῆς σοροῦ σου εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερες εἰς αὐτὸ καὶ εὔχομαι ὅπως εἶναι ἐλαφρὸ τὸ χῶμα τῆς 'Αττικῆς γῆς ποὺ θὰ σὲ σκεπάσῃ.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀείμνηστε καὶ σεβαστέ μου 'Αρχηγέ!»

« Α. Χ. »

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, προήχθησαν, κατ' ἀρχαιότητα, οἱ Ἀνθυπαστυνόμοι τῆς Μονίμου Διαθεσιμότητος κ.κ. Γιαννακόπουλος Δημήτριος καὶ Φαλδαμῆς Ἀντώνιος, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' τάξεως, ἀναδρομικῶς ἀπὸ 7—7—1964, ἀφ' ἧς προήχθησαν οἱ νεώτεροι συνάδελφοί των κ.κ. Κουτσοσῖμος Εὐθύμιος καὶ Πορικὸς Νικόλαος, δι' ἁπάσας τὰς περιπτώσεις, πλὴν τῆς λήψεως ἀποδοχῶν καὶ ἐντάσσεται ὁ μὲν πρῶτος ἐκ τούτων μεταξὺ τῶν τότε συναδέλφων του καὶ ἤδη Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως κ.κ. Στανίτσα Ἀθανασίου καὶ Ἠλιοπούλου Εὐστρατίου, ὁ δὲ δεύτερος ἐντάσσεται μετὰ τὸν Ὑπαστυνόμον Β' τάξεως κ. Ἠλιόπουλον Εὐστράτιον.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, προήχθη, κατ' ἀρχαιότητα, ὁ Ἀνθυπαστυνόμος τῆς Μονίμου Διαθεσιμότητος κ. Διονυσόπουλος Διονύσιος, ἀναδρομικῶς ἀπὸ 31-12-1959, δεδομένου ὅτι προήχθησαν νεώτεροί του εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' τάξεως, δι' ἁπάσας τὰς περιπτώσεις, πλὴν τῆς λήψεως ἀποδοχῶν.

—Κατὰ τὰς διενεργηθείσας εἰσιτηρίους ἐξετάσεις διὰ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως ἐπέτυχον οἱ κάτωθι, ἐξ ὧν οἱ 42 πρῶτοι, κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, ἐκλήθησον, ὅπως τὴν 29ην Σεπτεμβρίου 1965, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 8ην, παρουσιασθοῦν εἰς τὴν ἐν Ἀμαρουσίῳ Ἀστυνομικὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως, διὰ διετῆ ἐν αὐτῇ ἐκπαίδευσιν:

1) Λαμπαδιάρης Ἀντώνιος, 2) Ἀντωνόπουλος Δημήτριος, 3) Τζιγκουνάκης Μιχαὴλ, 4) Δημουλᾶς Εὐθύμιος, 5) Μπέλλης Κων/νος, 6) Καραγιάννης Παναγιώτης, 7) Μπαμπίλης Δημήτριος, 8) Κοντοδῆμος Δημήτριος, 9) Ξεροβάσιλας Ἰωάννης, 10) Παξινὸς Δημήτριος, 11) Νιαράκης Ἀνδρέας, 12) Κακαβούλας Ἀχιλλεύς, 13) Παπαδόπουλος Νικ., 14) Εὐθυμιόπουλος Κων/νος, 15) Σταμάτης Παναγιώτης, 16) Σουροπάνης Εὐάγγελος, 17) Κυβέλος Εὐστράτιος, 18) Πιπερίδης Νικόλαος, 19) Βετούλης Ἀθανάσιος, 20) Παπαβασιλείου Γεώργιος, 21) Σκλάβος Δημήτριος, 22) Τσινταράκης Εὐάγγελος, 23) Σταυρόπουλος Ἀνδρ. 24) Παπαδάκης Κων/νος, 25) Μουζούλας Γεώργιος, 26) Τσιοῦπρος Γεώργιος, 27) Δερνίκας Θωμᾶς, 28) Γκολφινόπουλος Φώτ., 29) Κολώνιας Ἀθανάσιος, 30) Ντρέκης Νικόλαος, 31) Σκίτσας Χαράλαμπος, 32) Κωτσίρης Παναγιώτης, 33) Τσιῶρος Γεώργιος, 34) Ἀναστασόπουλος Ἰωάννης, 35) Ἀστέρης Βασίλειος, 36) Τόγκας Γεώργιος, 37) Καραχάλιος Κων/νος, 38) Χουλιάρας Εὐριπίδης, 39) Παπασπηλίου Ἰωάννης, 40) Κωνσταντόπουλος Ἀθ., 41) Τσακόπουλος Γεώργιος, 42) Νταλάκας Κων/νος, 43) Σερέτης Ἀλέξιος, 44) Πανέτσος Παναγιώτης, 45) Δικόπουλος Ἰωάννης, 46) Οἰκονομέας Χρῆστος, 47) Κατσιώλης Παναγιώτης, 48) Τσιῶρτος Θεόδωρος, 49) Ραφτόπουλος Γεώργιος, 50) Μαραβελέας Ἀλέξανδρος, 51) Στέφος Κων/νος, 52) Παπαγεωργίου Σωκράτης, 53) Χριστοδουλόπουλος Ἰωάννης, 54) Κωτσόπουλος Κων/νος, 55) Κελέσης Κων/νος, 56) Ἀναστασόπουλος Κων/νος, 57) Σωτηρόπουλος Σπήλιος, 58) Μαργαρίτης Νικόλαος, 59) Μπαφοῦτσος Δημήτριος, 60) Θεοδώρου Χριστόφορος, 61) Λιακόπουλος Χρῆστος, 62) Τσατσανιᾶς Δημ., 63) Σγουρὸς Παναγιώτης, 64) Σταθόπουλος Φρειδερῖκος, 65) Κάντας Σπυρίδων, 66) Λουρίδας Γεώργιος, 67) Πριονᾶς Διονύσιος, 68) Πολύζος Ἀριστείδης, 69) Κωνσταντάρας Ἀπόστολος, 70) Κωστόπουλος Γεώργιος, 71) Μερισόγλου Παναγιώτης, 72) Κίτσιος Χρῆστος, 73) Κούκιος Πέτρος, 74) Σπηλιόπουλος Κων/νος, 75) Ρήγας Ἀνδρέας, 76) Ταβουλαρέας Σωτήριος, 77) Καλλιανιώτης Παντελ., 78) Τσιρώνης Ἄγγελος-Πελοπ., 79) Σαγώνας Βασίλειος, 80) Παρασκευόπουλος Ἀπόστ., 81) Νίτσιος Βασίλειος, 82) Γεωργίου Γεώργιος, 83) Ἀντωνόπουλος Γεώργιος, 84) Σκαρβελάκης Μιλτ., 85) Φερεσιάδης Γεώργιος,

86) Γρούσπας Γεώργιος, 87) Φουντουκόπουλος Χρ., 88) Καράμπελας Ἰωάννης, 89) Πουλόπουλος Κων/νος, 90) Σταθάκος Δημήτριος, 91) Γαμβρᾶς Θωμᾶς, 92) Μανταλιᾶς Θεόφ., 93) Ζησιμόπουλος Χρῆστος, 94) Καραΐσκος Παναγιώτης, 95) Μπαθρέλος Κυριάκος, 96) Σωτήρας Νικόλαος, 97) Μαρκάκης Χαράλαμπος, 98) Σκοπλάκης Δῆμος καὶ 99) Σπυρόπουλος Πέτρος.

— Κατὰ τὰς διενεργηθείσας εἰσιτηρίους ἐξετάσεις διὰ τὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων, ἐπέτυχον οἱ κάτωθι, ἐξ ὧν οἱ 65 πρῶτοι, κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, ἐκλήθησαν ὅπως τὴν 27ην Σεπτεμβρίου 1965, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 8ην, παρουσιασθοῦν εἰς τὴν ἐν Ἀμαρουσίῳ Ἀστυνομικὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων, δι' ἐνεάμηνον ἐν αὐτῇ ἐκπαίδευσιν:

1) Καβαζίδης Σάββας, 2) Μανοῦσος Γεώργιος, 3) Παταργιᾶς Κων/νος, 4) Μπορότης Σπῦρος, 5)Καρρᾶς Παναγιώτης, 6) Κατσαβὸς Γεώργιος, 7) Θεοδωρόπουλος Νικόλαος, 8) Μπουτόπουλος Γεώργιος, 9) Γρηγοράκης Κων/νος, 10) Πραβίτας Δημήτριος, 11) Πολίτης Νικόλαος, 12) Γιαννόπουλος Ἀπόστολος, 13) Ζαρκάδας Θωμᾶς, 14) Μαρσέλης Παναγιώτης, 15) Λάζαρης Ἀλέξανδρος, 16) Χριστοφιλέας Ἰωάννης, 17) Γεωργόπουλος Χριστόφορος, 18) Χουλάκης Σταῦρος, 19) Κόρδας Κων/νος, 20) Χαντζηκωνσταντινίδης Νικόλαος, 21) Λιανὸς Κων/νος, 22) Παπαχριστόπουλος Κων/νος, 23) Γερογιάννης Δημήτριος, 24) Μπαρλαμᾶς Κων/νος, 25) Τζίφης Κων/νος, 26) Γριβέας Δημήτριος, 27) Ἀναγνώστου Φώτιος, 28) Μανώλης Δημήτριος, 29) Παπαθανασίου Γεώργιος, 30) Κωνσταντίνου Ἰωάννης, 31) Παπαδῆμος Κοσμᾶς, 32) Στιβακτάκης Ἀναστάσιος, 33) Μπούσιας Δημήτριος, 34) Θεοδωρόπουλος Γεώργιος, 35) Βλάχος Γεώργιος, 36) Γεωργίου Ἀθανάσιος, 37) Γιαννακὸς Γεώργιος, 38) Διβριώτης Ἀναστάσιος, 39) Σταμόπουλος Ἄγγελος, 40) Γούσιος Χρῆστος, 41) Γκούμας Ἰωάννης, 42) Σβανᾶς Θεόδωρος, 43) Σιδερίδης Γεώργιος, 44) Μυλωνᾶς Εὐάγγελος, 45) Γεωργόπουλος Κων/νος, 46) Ἐλευθεριανὸς Χρῆστος, 47) Βουρβαχάκης Ἰωάννης, 48) Μάνδαλος Σωτήριος, 49) Ντάκος Δημήτριος, 50) Μανιακάκης Ἐμμανουήλ, 51) Φωτεινὸς Γεώργιος, 52) Σκαλτσᾶς Γεώργιος, 53) Τσουκαλᾶς Δημήτριος, 54) Γλυκὸς Παναγιώτης, 55) Παναγιωτόπουλος Δημήτριος, 56) Καμπούρης Χρῆστος, 57) Παπαδήμας Ἀγγελάκης, 58) Οἰκονόμου Κων/νος, 59) Σαμψάκης Ὄθων, 60) Μισιχρόνης Γεώργιος, 61) Μπρασινίκας Νικόλαος, 62) Γεωργᾶς Παντελῆς, 63) Ντάζος Βασίλειος, 64) Πατρινέλης Ἠλίας, 65) Παπαδάκης Ἰωσὴφ, 66) Γεωργούλιας Κων/νος, 67) Κώης Κων/νος, 68) Σταθόπουλος Κων/νος, 69) Διαμαντῆς Ἰωάννης, 70) Παπαδοπετράκης Ἰωσὴφ, 71) Πατσιαλίδης Χρῆστος, 72) Τακτικὸς Δημήτριος, 73) Μπουλαλᾶς Γεώργιος, 74) Παπαντωνίου Γεώργιος, 75) Στεφανῆς Νικόλαος, 76) Καρβέλης Βάϊος, 77) Κλουκινᾶς Χρῆστος, 78) Πετράκης Κλέαρχος, 79) Γεωργιόπουλος Παναγιώτης, 80) Μητρόπουλος Ἠλίας, 81) Γιαλὸς Ἰωάννης, 82) Ζαννιᾶς Κων/νος, 83) Τρύφωνας Πέτρος, 84) Λιανὸς Εὐθύμιος, 85) Μουρελᾶτος Γεράσιμος, 86) Καραγιῶργος Μιχαὴλ, 87) Μπακογιάννης Ἰωάννης, 88) Καϊμακάμης Κων/νος, 89) Ζαγανᾶς Βασίλειος, 90) Τσώτας Περικλῆς, 91) Ντάνασης Ἰωάννης, 92) Παλληκάρης Δημήτριος, 93) Βούλγαρης Σεραφεὶμ, 94) Φουντικάκος Ἰωάννης, 95) Κατσάκος Θεόδωρος, 96) Τσακνάκης Ἰωάννης, 97) Τροκάλλης Σωτήριος, 98) Τσικνιᾶς Ἰωάννης, 99) Πασχάλης Βασίλειος, 100) Ζήσης Λουκᾶς, 101) Θεοδωρόπουλος Πέτρος, 102) Ναλπαντίδης Ἀχιλλεύς, 103) Κατσικάρος Γεώργιος, 104) Ντοκουμὲς Θεοχάρης, 105) Μπέσσης Ἠλίας, 106) Παπατζήμας Παῦλος, 107) Σκούρας Βασίλειος, 108) Θεοδωρόπουλος Γεώργιος, 109) Κωστόπουλος Κων/νος, 110) Κοντογιάννης Ἀλκιβιάδης, 111) Στάμου Γεώργιος, 112) Λιακόπουλος Θεόδωρος, 113) Πολιτόπουλος Ἀπόστολος, 114) Λαλιώτης Χρῆστος, 115) Παππᾶς Γεώργιος, 116) Μπασακίδης Ἀνδρέας, 117) Ζαμπάκης Λάμπρος, 118) Γεωργάριος Ἰωάννης, 119) Κολοφώτης Χρῆστος, 120)

Σιαλεύρης Χαράλαμπος, 121) Χυτήρης Μάριος, 122) Ἀντωνόπουλος Διονύσιος, 123) Ψαρουδάκης Στυλιανός, 124) Κωστόπουλος Δημήτριος, 125) Μαντζουράνης Ἀνδρέας, 126) Φωτόπουλος Διονύσιος, 127) Μπρινιᾶς Ἀπόστολος, 128) Τρωϊανός Βασίλειος, 129) Πατεράκης Χρῆστος, 130) Δημόπουλος Γεώργιος, 131) Παπαθεοδώρου Χρῆστος, 132) Βαγγέλης Παντελῆς, 133) Δανέσης Τριαντάφυλλος, 134) Σκοτίδας Παναγιώτης, 135) Παυλίτινας Γεώργιος, 136) Μπονάτσος Καλημέρης, 137) Δαρσακλῆς Γεώργιος, 138) Καγιούλης Νικόλαος, 139) Κομιανὸς Ἀριστείδης καὶ 140) Τσιάμης Δημήτριος,

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ — ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

— Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Καραγκούνης—Χαλβατζῆς Δημήτριος, Γιαννόπουλος Νικόλαος, Μαντᾶς Νικόλαος, Ἀδαμόπουλος Κωνσταντῖνος, Ψωρογιάννης Ἰωάννης, Παπαϊωάννου Γεώργιος, Καρβέλης Σταῦρος, Παπαγεωργίου Παναγιώτης, Σκονδριάνος Ἀλέξανδρος, Ἀλεξόπουλος Ἀπόστολος, Γεωργίου Εὐθύμιος, Πετρονικολὸς Παναγιώτης, Τσιβελεκίδης Θεόδωρος, Πατσαλῆς Γεώργιος, Κατσιρέλος Κωνσταντῖνος, Βιδάλης Ἰάκωβος, Μαρονικολάκης Ἰωάννης, Γκέβρος Ἀλέξανδρος, Γιαννόπουλος Κωνσταντῖνος, Παπαδόπουλος Νικόλαος, Δρακόπουλος Θεόδωρος, Ἠλιάδης Θεόδωρος, Μητρόπουλος Παναγιώτης, Παπανικολάου Ἰωάννης, Μωκιᾶτος Βασίλειος, Στάθης Ἐπαμεινώνδας, Μπερδεκλῆς Ἀντώνιος, Μπαϊμπᾶς Γεώργιος, Στεφανῆς Ἀντώνιος, Νικολόπουλος Ἰωάννης, Νούσης Δημήτριος, Δούκας Νικόλαος, Μπουνὸς Ἀναστάσιος, Καλδῆς Ἐμμανουήλ, Ντρέκος Ἀνδρέας, Παπακωνσταντίνου Εὐάγγελος, Ζάχος Δημήτριος, Μιχελῆς Παναγιώτης, Ζαφειρόπουλος Ἀριστείδης, Γιδαράκος Κωνσταντῖνος, Χούμας Μιχαήλ, Θεοδωρακόπουλος Νικόλαος, Ἀγαπητὸς Ἀπόστολος, Μεσημέρτσης Γεώργιος καὶ Παπακωνσταντίνου Ἀντώνιος.

— Διεγράφησαν τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ Ἀστυφύλακες Ντάβαρης Γεώργιος τοῦ Ἀνδρέου, ἀπὸ 31—8—1965 ἐπομένης τοῦ θανάτου του καὶ Ἀναγνωστόπουλος Ἀθανάσιος τοῦ Στεφάνου, ἀπὸ 25—7—1965 ἐπομένης τοῦ θανάτου του.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Παπαδημητρίου ἢ Πεταχτῆς Κωνσταντῖνος τοῦ Νικολάου, Σαμπαζιώτης Παναγιώτης τοῦ Γεωργίου καὶ Βουνισέας Γεώργιος.

—Ἐτέθη εἰς ἐτησίαν διαθεσιμότητα, τῇ αἰτήσει του, διὰ λόγους ὑγείας, ὁ Ὑγειονομικὸς Διευθυντὴς Β′ τάξεως κ. Σταυριανάκης Κωνσταντῖνος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του, ὡς κριθεὶς ἀνίκανος πρὸς ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπολυτέος διὰ λόγους ὑγείας, ὁ Ὑπαστυνόμος Α′ τάξεως κ. Κονδυλάκης Ἐμμανουὴλ καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ Ἀστυνόμου Β′ τάξεως, λόγω συμπληρώσεως 25ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς πενταετῆ τοιαύτην εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α′ τάξεως. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπηλλάγησαν τῶν καθηκόντων των ἀπὸ 21-9-1965, οἱ Ἀνθυπαστυνόμοι κ.κ. Μεγρέμης Ἄγγελος καὶ Καντῆρος Πέτρος, ὡς καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ διατηρηθέντες εἰς

τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς ὀργανικῶν θέσεων κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 4331/63 καὶ Ν.Δ. 4371/64, καθ' ὅσον συνεπλήρωσαν ἤδη 35ετῆ πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, βάσει τοῦ Ν. 4448/64. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν των, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτοῖς τὴν εὐαρέσκειάν του.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του ὁ Ἀστυνόμος Β' τάξεως κ. Κατσίγερας Δημήτριος, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ διατηρηθεὶς εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς ὀργανικῆς θέσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 4331/63 καὶ Ν.Δ. 4371/64, καθ' ὅσον συνεπλήρωσεν ἤδη 35ετῆ πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, βάσει τοῦ Ν. 4448/64.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του ἀπὸ 2—8—1965, ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Φραγκούλης Θεόδωρος τοῦ Γεωργίου, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ διατηρηθεὶς εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς ὀργανικῶν θέσεων, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 4331 1963 καὶ Ν.Δ. 4371/1964, καθ' ὅσον συνεπλήρωσε τὴν ὡς ἄνω ἡμερομηνίαν 2—8—1965 35ετῆ πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, δυνάμει τοῦ Ν. 4448-64.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ παρὰ τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου κ. Τράγαρη Γεωργίου ὑποβληθεῖσα παραίτησις ἐκ τοῦ βαθμοῦ του καὶ τῆς ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι θέσεώς του καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' τάξεως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 122 τοῦ Κ.Ν. 2458/53 περὶ Ο.Σ.Α.Π. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀπὸ τῆς 10—9—1965, ὁ Ὑπαρχιφύλαξ κ. Σαλπᾶς Στέφανος τοῦ Πέτρου, κριθεὶς ἀπολυτέος διὰ λόγους ὑγείας, ὡς καταστὰς σωματικῶς ἀνίκανος πρὸς περαιτέρω ἐνάσκησιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 70/1964 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἀπενεμήθη τὸ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Νταντῆν Παναγιώτην τοῦ Γεωργίου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀγωνιζομένης ἐπὶ τῆς Γῆς ἀνθρωπότητος, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 865

Ἐγκέφαλος καὶ πολιτισμός, ὑπὸ τοῦ κ. Κωνστ. Κωνσταντινίδου (συνέχεια καὶ τέλος) 869

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ δολοφονία καὶ ληστεία τοῦ χρηματιστοῦ Μανώλη Κοκκίνου, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια καὶ τέλος) 873

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

Ἡ δολοφονία τοῦ καπετάνιου μὲ τὴν διπλὴ ζωή, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθυπαστυνόμου κ Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια) 878

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάϊτχεντ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 881

ΟΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Παλαιοὶ συγγραφεῖς καὶ ἀστυνομικὸς ὀρθολογισμός, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη 885

ΓΕΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἀναγνώρισις καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ὑπὸ τοῦ κ. Θεμ. Θεοδωροπούλου (συνέχεια καὶ τέλος) 890

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Ἀποχαιρετιστήριος ἑορτὴ εἰς τὰς Παιδικὰς Κατασκηνώσεις Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων. Δευτέρα λαμπρὰ ἐκδήλωσις τῶν παιδιῶν τῶν ἀστυνομικῶν εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη... 893

ΕΥΤΥΧΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ, ἀλλὰ καὶ ἁπλῆν τελετὴν τῆς βαπτίσεως τῆς Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου Πριγκιπίσσης Ἀλεξίας, ὑπὸ «Α. Χ.»..... 901

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Αὐγούστου 1965..... 902

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα τοῦ Δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 903

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 905

ΠΕΝΘΗ

Ἀθανάσιος Σαμπάνης, ὑπὸ «Α. Χ.» 907

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 909

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30΄ μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.